

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Dakilang Salita ng Ebanghelyo

Great Words of the Gospel

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Great Words of the Gospel*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Moody Press, Chicago, Illinois, Copyright, 1944.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions.
Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Ang mga mensaheng nasa harap ngayon ng mambabasa ay karamihang ipinangaral sa sunud-sunod na umaga ng Araw ng Panginoon sa Moody Memorial Church, Chicago, Illinois.

Layunin ng mga ito na lalo pang patibayin ang pananampalataya ng mga bagong mananampalataya, sapagkat marami ang kamakailan lamang ay nakakilala kay Cristo bunga ng mga natatanging pagtitipon ng muling pagsigla.

Umaasa ako na sa ganitong pangmatagalang anyo ay gamitin ng Diyos ang mga mensaheng ito upang patatagin ang iba pang kamakailan lamang ay nakakilala kay Cristo bilang kanilang Panginoon at Tagapagligtas, at na kahit ang mga matagal nang mananampalataya ay makakuha rin ng kaunting pakinabang kung maglalaan sila ng panahon na basahin ang mga ito nang may pagninilay.

H. A. Ironside

Kabanata 1: Pagbabagong-buhay

Sa pagsisimula ko ng seryeng ito ng mga mensahe tungkol sa ilan sa mga dakilang salita ng Ebanghelyo, lalo kong iniisip ang mga sanggol kay Cristo, ibig sabihin, ang mga kamakailan lamang ay dinala, sa mapagbiyayang paglilingkod ng Espiritu Santo, sa nakapagliligtas na pagkakilala sa ating Panginoong Jesus. Kailangang pakainin ang mga sanggol. Sinasabi ni apostol Pedro, “Gaya ng mga sanggol na bagong silang, hangarin ninyo ang dalisay na gatas ng salita, upang sa pamamagitan nito ay lumago kayo.” Sinasabi naman sa atin sa ibang bahagi, “Ang matigas na pagkain ay para sa mga may sapat na gulang.” Ibig sabihin, ang mas malalalim na katotohanan ng Salita ng Diyos ay para sa mga Cristianong maraming taon nang may karanasan sa mga daan ng Panginoon. Hindi sila ang iniisip ko ngayon, kundi ang mga kanina-kanina lamang ay nasa kadiliman pa ng likas na kalagayan, pero ginising at iniligtas na, at ngayon, umaasa ako, ay nagugutom na matuto pa ng mahahalagang katotohanan ng Salita ng Diyos.

Una sa lahat, gusto kong kausapin kayo tungkol sa pagbabagong-buhay. Ang aking teksto ay nasa Tito 3, mga talata 3 hanggang 7:

Sapagkat tayo man noong una ay mga hangal, mga suwail, mga nadaya, mga alipin ng sari-saring masasamang nasa at kalayawan, namumuhay sa masamang hangarin at inggit, kasuklam-suklam, at nagkakapootan sa isa’t isa. Ngunit nang mahayag ang kagandahang-loob at pag-ibig ng Diyos na ating Tagapagligtas sa tao, hindi dahil sa mga gawa ng katuwiran na ating ginawa, kundi ayon sa Kanyang awa ay iniligtas Niya tayo,

sa pamamagitan ng paghuhugas ng pagbabagong-buhay at ng pagpapanibago ng Espiritu Santo; na ibinuhos Niya sa atin nang sagana sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Tagapagligtas; upang, palibhasa'y inaring-ganap sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, ay maging mga tagapagmana tayo ayon sa pag-asa ng buhay na walang hanggan.

Sa talatang ito ay nakikita natin kung ano tayo noon, bago tayo nagbalik-loob. Inilalarawan ng talata 3 ang buhay na ating ipinamuhay noon. Sinasabi naman ng talata 4 ang kahanga-hangang paraan ng pamamagitan ng Diyos na ating Tagapagligtas. Inihayag Niya ang Kanyang sarili sa atin sa persona ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan Niya ay inaring-ganap tayo at ginawang mga tagapagmana ayon sa pag-asa ng buhay na walang hanggan. Sinasabi naman ng talata 5 ang gawaing nangyayari sa loob ng bawat kaluluwang nagbalik-loob. Hiwalay na hiwalay sa anumang pagsisikap ng tao, iniligtas tayo ng Diyos sa pamamagitan ng paghuhugas ng pagbabagong-buhay at ng pagpapanibago ng Espiritu Santo.

Ang salitang “pagbabagong-buhay” ang gusto kong pagtuunan ninyo ng pansin. Dalawang beses lamang lumalabas ang salitang ito sa ating Bibliyang Ingles, at ang orihinal na salitang isinalin nang ganito ay hindi makikita kahit saan maliban sa dalawang pagkakataong ito—dito at sa Mateo 19, talata 28, kung saan mababasa natin: “Kayong mga sumunod sa Akin, sa pagbabagong-buhay, kapag ang Anak ng tao ay uupo na sa trono ng Kanyang kaluwalhatian, kayo man ay uupo sa labindalawang trono, at hahatulan ninyo ang labindalawang lipi ng Israel.” Ang ibig sabihin ng salitang “pagbabagong-buhay” ay ikalawang kapanganakan o bagong paglalang. Sa Mateo, ang

tinutukoy ng Panginoon ay ang bagong kapanganakan ng lupa, kapag lumipas na ang mga nakababalisang kalagayan ngayon at bagong kalagayan na ang mananaig, sa pagdating ng Anak ng tao upang maghari sa katuwiran sa buong mababang sangnilikhang ito. Iyon ang panahon na papandayin ng mga tao ang kanilang mga tabak upang maging sudsod ng araro at ang kanilang mga sibat upang maging karit, at hindi na mag-aaral ng digmaan ang mga bansa. Sa panahong iyon ay mamumuhay sa kapayapaan ang bawat tao sa ilalim ng sarili niyang puno ng ubas at puno ng igos. Iyon ang panahon na ang Mesiyas ay magiging Hari sa buong lupa, at pamamahalaan Niya ang mga bansa sa pamamagitan ng hindi natitinag na pamalong bakal ng katuwiran. Iyon nga ang magiging pagbabagong-buhay ng lupa, isang bagong paglalang, isang bagong kalagayan para sa kawawang sanlibutang ito.

Ngunit sa Sulat kay Tito, ang tanging iba pang lugar sa Bibliya kung saan lumalabas ang salitang “pagbabagong-buhay,” ang tinutukoy ay ang gawaing nangyayari sa isang tao kapag siya ay ipinanganak na muli sa pamamagitan ng pagsampalataya sa Ebanghelyo ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Tingnan ninyong muli ang talata 3, kung saan binabanggit ng apostol ang dati nating kalagayan, tayong mga binago na ngayon. Noong mga araw na iyon ay nalinlang tayo ng diyablo. Puno ng di-banal na mga pagnanasa ang ating mga puso. Ibinigay natin ang ating sarili sa maraming bagay na hindi nakalulugod sa Diyos at nakasasama sa atin. “Tayo noong una ay mga hangal,” sabi ng apostol. Kahit binago na tayo ngayon, minsan ay hangal pa rin tayo. Ang dali nating bumigay sa mga tukso! Ang bilis nating magpasakop sa kapangyarihan ng mga makamundong bagay! Pero sa kabuuan, natapos na ang mga araw ng ating kahangalan nang lumapit tayo kay Cristo. Bago noon, talagang

mga hangal tayo. Masama tayong suwail, sinusunod ang sarili nating likas at makalamang mga pagnanasa, walang hiyang namumuhay sa ating makasalanang mga gawi, at nilalapastangan ang banal na pangalan ng Diyos. Marami sa masasamang bagay na pinagbigyan natin ang nakapanaig sa atin dahil sa panlilinlang ni Satan. Siya, ang pinakadakilang manlilinlang, ay bumihag sa atin ayon sa kanyang kalooban. Noong mga araw ng ating pagkalinlang, kapag naiisip natin ang buhay-Cristiano, parang hindi ito kanais-nais sa atin kahit kaunti. Akala natin ay tiyak na malungkot at walang-kasiyahan ang buhay ng mga Cristiano, at na ang mga tao lamang na lubos na nag-eejoy sa buhay ay ang mga namumuhay para sa sanlibutan at sa mga kahangalan nito.

Ngunit ngayon ay nagbago na ang lahat ng ito. Dinala na tayo sa pagkakilala kay Cristo. Totoo ito sa marami sa inyo. Narinig ninyo ang tinig ng Diyos na tumatawag sa inyo sa pagsisisi; bumaling kayo sa Kanya, ipinahayag ang inyong kasalanan; nagtiwala kayo sa Panginoong Jesu-Cristo; sinampalatayanan ninyo ang Ebanghelyo, at kayo ngayon ay naging mga anak Niya sa pamamagitan ng “paghuhugas ng pagbabagong-buhay at ng pagpapanibago ng Espiritu Santo.”

Sa salaysay ng pakikipag-usap ng ating Panginoon kay Nicodemo, gaya ng nakasulat sa ikatlong kabanata ng Juan, sinasabi sa atin kung paano Niya ginulat ang Judiong guro ng kautusang iyon nang sabihin Niyang kailangan siyang ipanganak na muli, ipanganak sa tubig at sa Espiritu. Huwag ninyong pagkamalang ang “ipanganak sa tubig” ay nangangahulugang pagbabagong-buhay sa pamamagitan ng bautismo. Walang ganyang itinuturo sa Salita ng Diyos. Ang tubig, lalo na sa lahat ng isinulat ni Juan, at sa marami pang

ibang bahagi ng Bibliya, ay kilalang sagisag ng Salita ng Diyos, at ginagawang malinaw na malinaw ito ng talatang ito sa Tito. Ang bagong kapanganakan ay sa pamamagitan ng Salita at ng Espiritu. Ito ang paghuhugas ng pagbabagong-buhay at ng pagpapanibago ng Espiritu Santo.

Sa Juan 4, makikita natin ang Panginoon na nakikipag-usap sa isang kawawa at makasalanang babae sa balon ng Sicar. Wala siya sa hanay ng mga kagalang-galang. Alam ng Panginoon ang lahat tungkol sa kanya, ang lahat ng kanyang pagkukulang, pero naawa ang puso Niya sa kanya, at ninais Niyang gawing bagong nilalang ang babaeng iyon. Hindi Niya siya kinausap sa paraang kinausap Niya si Nicodemo. Sinabi Niya sa kanya na hindi nakasisiya ang lahat ng maibibigay ng sanlibutang ito, at bilang kaibahan ay ipinakilala Niya ang kahalagahan ng buhay na walang hanggan, at sinabi Niya sa kanya na mapapasakanya ang buhay na walang hanggan kapag tinanggap niya ang tubig na Kanyang ibibigay. Natatandaan ninyo ang Kanyang mga salita: “Ang bawat umiinom ng tubig na ito ay mauuhaw muli: ngunit ang sinumang uminom ng tubig na Aking ibibigay sa kanya ay hindi na mauuhaw kailanman; kundi ang tubig na Aking ibibigay sa kanya ay magiging isang bukal ng tubig sa loob niya na bumubukal hanggang sa buhay na walang hanggan.”

Ngayon, anuman ang ibig sabihin ng tubig dito, iyon din mismo ang ibig sabihin nito sa kabanata 3, sapagkat dito ay sinasabi sa atin na ang buhay na walang hanggan ay tinatanggap kapag uminom tayo ng tubig na ibinibigay ni Jesus, at sa Juan 3 naman ay sinasabing tayo ay ipinanganak sa tubig at sa Espiritu. Ang maipanganak na muli at ang tumanggap ng buhay na walang hanggan ay talagang iisa at iyon din. Nang tayo ay

ipanganak sa laman, natanggap natin ang likas na buhay; nang tayo ay ipanganak mula sa itaas, natanggap natin ang espirituwal o buhay na walang hanggan.

Hindi bago ang larawang ginamit ni Jesus. Kaya nga dapat sana ay mas naunawaan ito ni Nicodemo. Sa Awit 119, talata 9, sinasabi ni David, “Paano lilinis ng binata ang kanyang lakad? Sa pamamagitan ng pag-iingat dito ayon sa Iyong salita.” Sinaway ni Jeremias ang bayang Israel sa pangalan ng Panginoon, na sinasabi, “Iniwan nila Ako na bukal ng buhay na tubig, at humukay sila para sa kanilang sarili ng mga balon, mga sirang balon, na hindi malalagyan ng tubig.” Sinasabi ni Ezekiel kung paanong wiwisikan ng Diyos ng malinis na tubig ang mga bumabaling sa Kanya, nililinis sila mula sa lahat ng kanilang pagsamba sa diyus-diyosan at sa kanilang karumihan, at aalisin Niya ang kanilang pusong bato at bibigyan sila ng pusong laman. Ito ang ginagawa Niya kapag ang mga tao ay ipinanganak na muli.

Sa dakong huli ng Ebanghelyong ito, sinasabi ng Panginoong Jesus, “Kung ang sinuman ay nauuhaw, lumapit siya sa Akin at uminom.” Iniaalok Niya ang buhay na tubig sa lahat ng tatanggap nito. Sa aklat ng Apocalipsis ay mababasa natin, “Ang sinumang may ibig, kumuha siya ng tubig ng buhay nang walang bayad.” Ang tubig ng buhay ay ang maluwalhating mensahe ng Ebanghelyo na bumababa mula sa trono ng Diyos at umaagos sa mga ilang ng sanlibutang ito, nagdadala ng buhay at kagalingan saanman ito dumaloy. Sa aklat ng Kawikaan ay mababasa natin, “Kung paano ang malamig na tubig sa kaluluwang nauuhaw, gayon ang mabuting balita mula sa malayong lupain.” Iyan mismo ang Ebanghelyo. Ang salita mismo ay nangangahulugang mabuting balita, ang mabuting

balita na si Cristo Jesus ay bumaba mula sa Langit upang iligtas ang lahat ng kawawang makasalanang magtitiwala sa Kanya. Ito ang buhay na tubig. Tanggapin ninyo ito, papasukin ninyo sa inyong puso, at kayo ay ipinanganak sa tubig at sa Espiritu.

At kasang-ayon nito ang mga salita ni apostol Santiago.

Sinasabi niya sa Santiago, kabanata isa, talata 18, “Sa Kanyang sariling kalooban ay ipinanganak Niya tayo sa pamamagitan ng salita ng katotohanan, upang tayo ay maging tulad ng mga unang bunga ng Kanyang mga nilalang.” Paano tayo ipinanganak? Sa pamamagitan ng Salita, ang Salita ng katotohanan. Ganoon din ang sinasabi sa atin ni apostol Pedro. Sinasabi niya, “Palibhasa’y ipinanganak na muli, hindi sa binhing nasisira, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman. Sapagkat ang lahat ng laman ay gaya ng damo, at ang lahat ng kaluwalhatian ng tao ay gaya ng bulaklak ng damo. Ang damo ay natutuyo, at ang bulaklak nito ay nalalagas: ngunit ang salita ng Panginoon ay nananatili magpakailanman. At ito ang salita na sa pamamagitan ng Ebanghelyo ay ipinangaral sa inyo” (1 Pedro 1:23-25). Iyan na nga. Sinasabi ni Santiago na tayo ay ipinanganak ng Salita; sinasabi ni Pedro na tayo ay ipinanganak na muli sa pamamagitan ng Salita ng Diyos na nabubuhay at nananatili magpakailanman. Kaya, sa pagsampalataya sa Salita, tinatanggap natin ang buhay na Salita. Ang Salita ang ginamit ng Espiritu ng Diyos upang likhain ang bagong buhay.

Kapag tayo ay ipinanganak na muli, nalilinis tayo mula sa ating mga dating kasalanan, kaya ang kaisipan ng paghuhugas ay kaugnay rin ng Salita. Isipin ninyong muli ang talatang sinipi ko mula sa ika-119 na Awit: “Paano lilinisin ng binata ang kanyang lakad? Sa pamamagitan ng pag-iingat dito ayon sa Iyong salita.”

Habang lumalakad tayo sa pagsunod sa Salita ng Diyos, iniingatan tayong malinis at malaya sa mga nakapagpaparuming bagay ng sanlibutang ito. Ito rin ang iniiniin ni Ezekiel sa kabanata 36, mga talata 25 hanggang 27:

Kung magkagayo'y wiwisikan Ko kayo ng malinis na tubig, at kayo ay magiging malinis: mula sa lahat ng inyong karumihan, at mula sa lahat ng inyong diyos-diyosan, ay lalinisin Ko kayo. Bibigyan Ko rin kayo ng bagong puso, at lalagyan Ko kayo ng bagong espiritu sa inyong kalooban: at aalisin Ko ang pusong bato sa inyong laman, at bibigyan Ko kayo ng pusong laman. At ilalagay Ko ang Aking espiritu sa loob ninyo, at palalakarin Ko kayo sa Aking mga palatuntunan, at iingatan ninyo ang Aking mga kahatulan, at gagawin ninyo ang mga iyon.

Dapat sana ay malinaw ang lahat ng ito kay Nicodemo, pero hindi niya ito naunawaan. At sa Efeso, kabanata lima, mga talata 25, 26, ay mababasa natin:

Si Cristo man ay umibig sa iglesia, at ibinigay ang Kanyang sarili para rito; upang ito ay Kanyang pabanalin at lalinisin sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng salita.

Kaya sa pamamagitan ng Salita ay ipinanganak tayong muli at sa pamamagitan ng Salita ay hinuhugasan tayo. Ang mga dating bagay na minsang lubhang lumalapastangan sa Diyos ay nahuhugasan mula sa ating buhay kapag nagtiwala tayo kay Cristo. Hindi na dapat makilala pa tayo sa ating mga dating ugali at asal.

Huwag ninyong kalilimutan na ang bagong kapanganakan ay higit pa sa basta pagtanggap ng ilang doktrina. Ito ay pagtanggap kay Cristo at pagsampalataya sa Ebanghelyo, at bunga nito ay nilalang tayong muli kay Cristo Jesus, at

tinatanggap natin ang buhay na walang hanggan kasama ang lahat ng bago at maka-Diyos na mga hangarin nito. Inaasahan ng Diyos sa inyong mga nagtiwala kay Cristo ang isang bagay na iba sa nakita sa inyong buhay noong mga dating araw bago kayo naligtas. Dapat mawala ang mga dating ugali, at mawawala nga ang mga ito kung hahayaan ninyong ang Espiritu ng Diyos ang masunod sa inyong buhay. Huwag kayong panghinaan ng loob kapag nakita ninyong hindi kayo agad nagiging ganap. Walang Cristianong ganap, pero tayong lahat ay sumusulong tungo sa kaganapan. Kaming matagal nang nagbalik-loob ay kailangan ding magsabi kasama ni Pablo, “Hindi sa nakamtan ko na, o naging ganap na: kundi nagpapatuloy ako, upang maabot ko ang dahilan kung bakit ako inabot ni Cristo Jesus.” Kapag kayo ay nagbalik-loob, sinisimulan ng Espiritu Santo ng Diyos ang Kanyang gawain ng pagpapanibago, at nagpapatuloy ito habambuhay—ang pagpapanibago ng isip. Ginagamit ng Espiritu ng Diyos ang Salita, habang pinagbubulayan natin ito, upang mabago ang mga hangarin ng ating puso, at lalo’t lalo nating maunawaan ang Kanyang kalooban. Habang lumalakad tayo sa pagsunod sa kaloobang iyon, lumalago tayo sa biyaya, at sa pagkakilala sa ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesu-Cristo.

Makikita natin dito kung gaano kahalaga na araw-araw nating pag-aralan ang Salita ng Diyos at maglaan ng panahon sa harap Niya sa panalangin, umaasa sa Kanya na buksan ang Kanyang katotohanan at ilapat ito sa ating sariling puso at budhi. Kung tapat at matiyaga tayo sa ganitong paghahangad na malaman ang kaisipan ng Panginoon, mababago ang ating buhay habang gumagawa ang Espiritu Santo sa atin at sa pamamagitan natin, ibinibigay ang Salita bilang ating pagkain ayon sa ating

pangangailangan, at ginagamit din ito bilang tubig para sa paglilinis ng ating mga lakad.

Bago umuwi sa Langit ang pinagpalang Panginoon, nangako Siya na darating ang Espiritu Santo upang ipagpatuloy ang gawaing Kanyang sinimulan, at nang maupo Siya sa kanan ng Ama, gaya ng sinabi ni Pedro, “Ibinuhos Niya ito, na inyong nakikita at naririnig ngayon.” Ang tinutukoy niya ay ang Espiritu Santo, na kumikilos nang may gayon kalakas na kapangyarihan noong araw ng Pentecostes. Siya ang pinagpalang Mang-aaliw na dumating na ngayon upang manahan sa bawat mananampalataya, at habang isinusuko natin ang ating sarili sa Kanyang patnubay, nagagawa nating mamuhay nang may tagumpay at masiyahan sa pakikisama sa ating Ama sa Langit. Mahal kong bagong mananampalataya, huwag kang makuntento sa mga darating na araw na basta lumingon lamang at sabihing, “Maraming taon na ang nakalipas, sa ganito at ganoong pagkakataon, ako ay ipinanganak na muli.” Huwag mong laging iisipin lamang ang masayang araw na iyon nang hugasan ni Jesus ang iyong mga kasalanan. Mabuting awitin ang magandang himnong iyon. Gustung-gusto ko rin itong awitin, pero ayokong lagi na lang lumingon sa nakaraan para sa lahat ng masasaya kong araw. Ang bawat araw ay dapat maging masayang araw, at magiging gayon nga kung magpapatuloy tayo sa pakikisama sa Diyos. “Ang landas ng matuwid ay gaya ng nagniningning na liwanag, na lumiliwanag nang lumiliwanag hanggang sa ganap na araw.” Habang hinahayaan mong ang Espiritu ng Diyos ang masunod sa iyong buhay, madarama mo ang pagpapanibago ng Espiritu Santo, binabago ang iyong mga pagmamahal at hangarin, at itinutuon ang iyong isip at puso sa mga bagay na nasa itaas.

Kabanata 2: Pagtubos

Pag-isipan naman natin ngayon ang ikalawang dakilang salita: Pagtubos. Makikita natin ito sa unang Sulat ni Pedro, kabanata 1, mga talata 18 hanggang 21.

Yamang nalalaman ninyo na kayo ay tinubos hindi ng mga bagay na nasisira, gaya ng pilak at ginto, mula sa inyong walang kabuluhang pamumuhay na minana ninyo sa inyong mga magulang; kundi ng mahalagang dugo ni Cristo, gaya ng sa isang korderong walang kapintasan at walang dungis: na tunay ngang itinalaga bago pa itinatag ang sanlibutan, ngunit nahayag sa mga huling panahong ito dahil sa inyo. Kayo na sa pamamagitan Niya ay sumasampalataya sa Diyos, na bumuhay sa Kanya mula sa mga patay, at nagbigay sa Kanya ng kaluwalhatian; upang ang inyong pananampalataya at pag-asa ay mapasa Diyos.

Ang salitang “pagtubos” ay tumatakbo sa buong Bibliya; sa katunayan, masasabi natin nang walang anumang pagmamalabis na ito ang dakila at pangunahing tema ng Banal na Kasulatan. Tumatakbo ang mahalagang katotohanang ito sa buong Aklat gaya ng kilalang pulang hibla na, sabi nila, ay tumatakbo sa lahat ng lubid ng hukbong-dagat ng Britanya. Kahit saan, mula Genesis hanggang Apocalipsis, makikita ninyo ang Diyos na sa isang paraan o iba pa ay inihaharap sa atin ang katotohanan ng pagtubos—pagtubos sa pangako at sa larawan sa Lumang Tipan; pagtubos sa maluwalhating katuparan sa Bagong Tipan.

Ano ang ibig nating sabihin kapag ginagamit natin ang salitang “pagtubos”? Karaniwan, at sa Kasulatan din, ang ibig sabihin ng salita ay bilhing muli, bawiin sa pamamagitan ng pagbabayad

ang isang bagay na pansamantalang nawala; o kaya, ang ibig sabihin nito ay palayain, gaya ng sinasabi nating tinubos ang isang tao mula sa pagkaalipin; o kaya, ang ibig sabihin nito ay iligtas, gaya ng pagtubos sa isang tao mula sa malubhang panganib.

Noong unang panahon sa Israel, kapag ang isang lalaki ay nalagay sa mahirap na kalagayan, at nabaon sa utang, maaari niyang isangla ang lahat ng kanyang ari-arian, at kung hindi pa iyon sapat para mabayaran ang hinihingi ng kanyang mga pinagkakautangan, maaari pa niyang isangla ang sarili niyang lakas, at kakayahan, ang sarili niyang pangangatawan. Maaari niyang ipagbili ang kanyang sarili sa isang uri ng pagkaalipin hanggang sa mabayaran ang kanyang utang. Kung minsan, nasusumpungan niya ang sarili na wala nang pag-asang makaalpas sa ganitong pagkaalipin. Gayunman, sinasabi ng Kasulatan, “Pagkatapos na siya ay maipagbili, siya ay maaaring tubusing muli.” Maaaring tubusin siya ng isa sa kanyang mga kapatid, o, kung kaya niya, maaari niyang tubusin ang kanyang sarili. Halos imposible sa karamihan ng pagkakataon na matubos ng sinuman ang kanyang sarili. Marahil, ang tanging paraan ay kung bigla siyang magmana ng isang malawak na ari-arian. Pero sa kabilang banda, kung may mayamang kamag-anak siya na may sapat na malasakit sa kanya upang akuin ang kanyang mga pagkakautang at bayaran ang mga ito, sa ganoong paraan ay maaari siyang mapalaya.

Ang gumagawa nito ay tinatawag na manunubos na kamag-anak, at siya ay isang kahanga-hangang larawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Ang salitang Hebreo ay *goel*. Lumilitaw siya sa Kasulatan matagal pa bago ang panahon ng Israel. Kahit sa aklat ng Job ay mababasa ninyo ang tungkol sa

kanya. Ang *goel* ang tinutukoy ni Job nang sabihin niya, “Nalalaman ko na ang aking manunubos ay buhay, at sa huling araw ay tatayo Siya sa ibabaw ng lupa.”

Kaya, gaya ng sinabi ko, maaaring nawala sa isang tao ang kanyang ari-arian. Aba, maaaring dumating ang isang mayaman at bayaran ang sangla at sa gayon ay matubos ang ari-arian. Sanay tayo sa ganitong mga transaksyon ngayon, at iyan ang kahulugang ikinakabit natin sa salitang “pagtubos.”

Ngayon, kapag iniisip natin ang tao, alam nating siya ay makasalanang, ipinagbili sa ilalim ng hatol. Kasalanan niya iyon mismo. Sinasabi ng Diyos sa Kanyang Salita, “Ipinagbili ninyo ang inyong sarili nang walang bayad; at kayo ay tutubusin nang walang salapi.” Hindi kaya ng sinumang tao na tubusin ang kanyang sarili mula sa malungkot na kalagayang kinasasadlakan niya dahil sa kasalanan, at iyan nga ang dahilan kung bakit kailangan natin ng isang manunubos na kamag-anak na higit pa sa tao, isang Diyos at tao rin.

Kapag binuksan natin ang paksang ito ng pagtubos sa Bagong Tipan, makikita nating inihaharap ito sa tatlong magkakaibang paraan: una, pagtubos mula sa hatol. Iyan ang pagtubos mula sa pagkakasala ng kasalanan, na sa pamamagitan ng gawaing pantubos ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Pero hindi lang iyon. Hindi lamang kalooban ng Diyos na tayo ay matubos mula sa hatol na nararapat sa kasalanan, kundi marami ring sinasabi ang Kasulatan tungkol sa pagtubos mula sa kapangyarihan ng kasalanan, upang tayo ay matubos mula sa masasamang ugali at di-banal na mga gawi na minsang naghari sa ating buhay. Ang pagtubos na ito ay sa pamamagitan ng Cristong nananahan sa atin, sa pamamagitan ng nabuhay na muling

Cristo na gumagawa sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, na Siyang nagpapatotoo kay Cristo sa Kanyang bayan dito sa lupa.

At binabanggit pa ng Kasulatan ang ikatlong bahagi ng pagtubos: ang pagtubos sa katawan. Natubos na ako kung tungkol sa aking kaluluwa, kung ako ay mananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo. Araw-araw akong tinutubos mula sa kapangyarihan ng kasalanan, kung lumalakad ako nang may pagpapasakop sa patnubay ng Espiritu Santo. Pero kahit natubos na ako sa ganitong sukat, araw-araw kong napapansin na ang katawan ko mismong ito ay madalas na nagiging hadlang sa halip na tulong pagdating sa aktwal kong paglaya; pero inaasam ko ang panahon na ang katawan mismo ay tutubusin at gagawing katulad ng maluwalhating katawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Sa panahong iyon ay matutubos na ako maging sa mismong presensya ng kasalanan at sa lahat ng bakas ng kabulukan nito.

Dito sa unang Sulat ni Pedro, ibinabalik ng apostol ang ating isip sa isang kahanga-hangang pangyayaring naganap sa lupain ng Egipto maraming siglo na ang nakaraan, ang pangyayaring hanggang ngayon ay ipinagdiriwang taun-taon ng mga Judio sa Pista ng Paskuwa. Mga alipin sa Egipto ang mga Israelita, nagdurusa sa ilalim ng kalupitan ni Faraon, at ang Diyos, natatandaan ninyo, ay nagsabi, “Ako ay bumaba upang iligtas ka,” at sinabi Niya kay Moises ang isang bagay na mangyayari na sa pamamagitan nito, sabi Niya, “Maglalagay Ako ng pagkakaiba (o sa literal, isang pagtubos) sa pagitan ng Aking bayan at ng mga Egipcio.” Ang pagtubos na iyon ay sa pamamagitan ng dugo ng korderong pampaskuwa; at ito ang tinutukoy ni apostol Pedro bilang larawan sa kanyang unang Sulat nang sabihin niya, “Kayo ay tinubos hindi ng mga bagay

na nasisira, gaya ng pilak at ginto, mula sa inyong walang kabuluhang pamumuhay (hungkag na asal) na minana ninyo sa inyong mga magulang (ipinasa ng inyong mga ninuno); kundi ng mahalagang dugo ni Cristo, gaya ng sa isang korderong walang kapintasan at walang dungis” (literal na salin).

Nagbigay ang Diyos ng tagubilin sa Israel sa pamamagitan ni Moises na ang bawat sambahayan ay humanap ng kordero, at kailangan nilang maging maingat sa pagpili ng kordero. Hindi dapat magkaroon ito ng anumang nakasisira rito sa anumang paraan, sapagkat ito ay magiging larawan ni Cristo, ang banal at walang-dungis na Anak ng Diyos. Hindi dapat magkaroon ng anumang kapintasan, sa labas man o sa loob. Kailangang mamatay ang korderong ito, at pagkatapos ay kukunin nila ang dugong nabuhos at sinahod sa palanggana, at iwiwisik ito sa itaas ng pintuan at sa dalawang haligi ng pinto ng bahay na kanilang tinitirhan. At iniutos sa kanila ng Diyos na pumasok sa bahay at isara ang pinto, sapagkat ipinahayag Niya na dadaanan Niya ang lupain ng Egipto nang gabing iyon, at sasaktan ang lahat ng panganay, pero saanman makita ang winisik na dugo, ligtas ang panganay at ang buong pamilya, sapagkat sinabi ni Jehova, “Kapag nakita Ko ang dugo, lalampasan Ko kayo.”

Ang dugo ng korderong nabuhos noong napakatagal na panahon ay larawan ng Diyos ng dugo ng Panginoong Jesu-Cristo na nabuhos sa krus ng Kalbaryo makalipas ang isang libo’t limandaang taon, ngunit tinatanaw na natin ngayon sa gitna ng ulap ng halos dalawang libong taon. Paano magiging mabisa ang dugong iyon para sa ating pagtubos ngayon? Noon ay kailangang iwisik ang dugo sa mismong itaas ng pintuan at sa mga haligi ng pinto at saka sila ligtas sa loob. Maraming

siglo na mula nang mamatay si Cristo. Sa anong paraan, kung gayon, tayo ay magiging ligtas mula sa hatol sa pamamagitan ng dugong ibinuhos Niya noong napakatagal na?

Mababasa natin sa Sulat sa mga Hebreo ang tungkol sa pagwiwisik sa ating mga puso ng dugo ni Cristo. Paano naiwiwisik ang dugong iyon sa ating mga puso? Sa pamamagitan ng payak na pananampalataya. Sa Sulat sa mga taga-Roma, kabanata 3, pagkatapos talakayin ang pagkaligaw ng lahat ng tao dahil sa kanilang likas na kalagayan at gawa, sinasabi ng apostol sa talata 23 at sa mga kasunod, “Sapagkat ang lahat ay nagkasala, at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos”; at saka idinagdag: “Na inaring-ganap nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya sa pamamagitan ng pagtubos na na kay Cristo Jesus: na Siyang inilagay ng Diyos upang maging pampalubag-loob sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang dugo, upang ipakilala ang Kanyang katuwiran sa pagpapatawad ng mga kasalanang nakaraan, sa pagtitiis ng Diyos; upang ipakilala, sinasabi ko, sa panahong ito ang Kanyang katuwiran: upang Siya ay maging matuwid, at ang umaaring-ganap sa sumasampalataya kay Jesus” (Roma 3:23-26). Ano ang sinasabi niya sa atin? Na ang hain ng Panginoong Jesus ay lubos na mabisa, na sapat ito para sa lahat ng tao saanman, na binayaran nito ang mga kasalanan ng lahat ng tao sa mga nakaraang panahon na tumanaw sa krus nang may pananampalataya, at binabayaran din nito ngayon ang mga kasalanan ng lahat sa kasalukuyang panahon at sa lahat ng darating na taon, na lumilingon sa krus na iyon nang may pananampalataya—“sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang dugo.”

Sa madaling salita, kapag nagtiwala tayo sa Isa na nagbuhos ng Kanyang dugo sa Kalbaryo, kabilang na tayo sa mga may pagtubos sa pamamagitan ng haing Kanyang inihandog, at ang ibig sabihin niyan ay ligtas na tayo magpakailanman mula sa hatol na nararapat sa kasalanan, gaya ng Israel, na nakakubli sa ilalim ng dugo ng korderong pampaskuwa, ay ligtas mula sa hatol na babagsak sa Egipto, sapagkat sinabi ng Diyos, “Kapag nakita Ko ang dugo, lalampasan Ko kayo.” Kaya ngayon, tayong nagtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo ay tinubos mula sa hatol na nakabitin sa kawawang sanlibutang ito—ang hatol na nararapat sa kasalanan. At kaya nauunawaan natin ang kahulugan ng talatang nagsasabing, “Kaya ngayon ay wala nang anumang hatol sa mga na kay Cristo Jesus.”

Ang ilan sa inyo ay kamakailan lamang lumapit kay Cristo; hindi pa kayo matagal na nakakakilala sa Panginoon. Naku, nakikiusap ako sa inyo, malinawan sana ninyo ito. Ang inyong kaligtasan, ang inyong pagkaligtas mula sa hatol, ay hindi nakasalalay sa anumang maaari ninyong maging o magawa. Nakasalalay ito sa gawaing ginawa ng Panginoong Jesus para sa inyo sa Kalbaryo, ang gawaing pantubos na Kanyang tinapos nang Siya ay magdusa sa inyong lugar sa Puno, at natatamasa ninyo ang pakinabang ng pagtubos na iyon sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanya. Kapag dumating si Satanas upang tukuhin kayo, kapag may natuklasan kayo sa sarili ninyong puso na hindi ninyo akalaing naroon pala, harapin ninyo siya nang ganito: ang pagtubos na na kay Cristo Jesus ang nag-ayos ng lahat, ang nagpalaya sa akin, ang nagligtas sa akin mula sa hatol ng isang banal na Diyos.

Sinasabing ang mananampalataya ay tinubos mula sa sumpa ng kautusan. Nakalantad siya sa sumpang iyon dahil sa kasalanan.

Ipinahayag ng Diyos, “Sumpain ang bawat isa na hindi nananatili sa lahat ng bagay na nasusulat sa aklat ng kautusan upang gawin ang mga iyon.” Nabigo tayo; nilabag natin ang kautusan ng Diyos; nasa ilalim tayo ng sumpang iyon. Ngunit ang ating pinagpalang Manunubos ay ginawang sumpa para sa atin, gaya ng nasusulat, “Sumpain ang bawat binibitay sa punong kahoy.” Tinitiyak ng pagtubos na ligtas tayo mula sa hatol.

Kapag binuksan natin ang Sulat kay Tito, makikita natin ang isa pang bahagi ng pagtubos. Sa kabanata 2, mga talata 11-14, mababasa natin:

Sapagkat ang biyaya ng Diyos na nagdadala ng kaligtasan ay nahayag sa lahat ng tao, na nagtuturo sa atin na, sa pagtatakwil sa kasamaan at sa mga makamundong pagnanasa, tayo ay mamuhay nang may pagpipigil sa sarili, nang matuwid, at nang maka-Diyos, sa kasalukuyang sanlibutang ito: na naghihintay sa pinagpalang pag-asang iyon, at sa maluwalhating pagpapakita ng dakilang Diyos at ating Tagapagligtas na si Jesu-Cristo; na nagbigay ng Kanyang sarili para sa atin, upang tubusin tayo mula sa lahat ng kasamaan, at linisin para sa Kanyang sarili ang isang bayang tanging Kanya, masigasig sa mabubuting gawa.

Hindi masasabi nang madalas nang sobra na ang kaligtasan ay hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang walang sinumang magmalaki, at na walang anumang gawa natin ang makatutubos sa atin; pero dito sa mensaheng ito ay idinidiin ang isa pang panig ng katotohanan, at iyan ay ang ating pinagpalang Panginoon ay namatay hindi lamang upang tubusin tayo mula sa hatol na nararapat sa ating mga kasalanan, kundi namatay Siya upang tubusin tayo mula sa

lahat ng kasamaan, ibig sabihin, mula sa lahat ng paglabag sa kautusan. At ang kasalanan ay paglabag sa kautusan. Namatay Siya, gaya ng sinasabi sa magandang lumang himno ni Mrs. Alexander, hindi lamang upang iligtas ang ating kaluluwa, kundi “Namatay Siya upang gawin tayong mabuti.” Hindi pa natutupad ng Ebanghelyo ang layunin nito kung pinalalaya lamang nito ang mga tao mula sa hatol. Hindi pa tapos ang gawain nito hangga’t hindi nito naiharap ang bawat mananampalataya sa kaluwalhatian, na lubos nang kawangis ng larawan ng pinagpalang Anak ng Diyos.

Tinawag tayo sa kabanalan, sa kalinisan ng buhay, sa katapatan ng asal, at kung ang sinuman sa ating nagpapahayag ng pangalan ni Cristo ay nakikipaglaro sa mga di-banal na bagay, sa pagkamakamundo, sa pagkamakalaman, sa karumihan, sa mga bagay na nagpaparumi sa mga templong ito ng buhay na Diyos, ang mga katawang ito na tinatahanan ng Espiritu Santo; kung sa anumang paraan ay namumuhay tayo nang nagdadala ng kahihyan sa pangalan ng Isa na namatay upang iligtas tayo, sa ganoon ding sukat ay hinahadlangan natin ang isa sa mga layunin kung bakit namatay si Cristo. Namatay Siya upang tubusin tayo mula sa lahat ng kasamaan. Dito ay ginamit ang salitang “pagtubos” sa kahulugan ng pagliligtas. Namatay Siya upang iligtas tayo mula sa lahat ng kasamaan, upang hilahin tayo palayo sa masasamang bagay na nagsasapanganib sa ating buhay-Cristiano at sisira at wawasak sa ating buhay.

Nailarawan ang pagtubos sa isang nakaaantig na balitang lumabas sa ating mga pahayagan kamakailan. Marami ang nakabasa ng kuwento ng mga lalaking nasiraan ng barko sa Timog Pasipiko kaugnay ng digmaang pandaigdig. Ilan sa kanila ang nagsisiksikan sa isang balsa at iisa lamang sa kanila ang

marunong lumangoy, at siya ay isang malaki at matipunong lalaking itim. Nang wala nang makita ang mga marinong iyon sa harap nila kundi kamatayan at kawalan ng pag-asa, tumalon sa dagat ang lalaking itim na ito at hinila ang balsang iyon habang lumalangoy nang mahigit anim na milya sa tubig na puno ng pating, hanggang madala niya silang lahat sa ligtas na lugar. Iyon ay pagtubos, at ang lalaking iyon ay isang manunubos.

Ang ating Panginoong Jesus ay hindi lamang isinapanganib ang Kanyang buhay, kundi ibinigay ang Kanyang buhay, hindi lamang upang iligtas tayo mula sa hatol, kundi upang “tubusin tayo mula sa lahat ng kasamaan, at linisin para sa Kanyang sarili ang isang bayang tanging Kanya, masigasig sa mabubuting gawa.” Mahal kong batang Cristiano, nakikiusap ako sa iyo, huwag mong hayaang maging pabaya ka tungkol sa bahaging ito ng pagtubos. Huwag kang makuntento na malaman lamang na nagtiwala ka kay Cristo bilang iyong Tagapagligtas mula sa Impiyerno, at kalimutan mong tinawag ka upang mamuhay ng makalangit na buhay dito sa lupa. Huwag kang makuntento na sabihing sa isang takdang panahon o sa isang partikular na pagtitipon ay pumasok ka sa silid ng mga nagtatanong at sinabi mo sa Panginoong Jesus na magtitiwala ka sa Kanya bilang iyong Tagapagligtas. Tandaan mo na sa paggawa mo niyon ay tinanggap mo Siya hindi lamang bilang Tagapagligtas ng iyong kaluluwa kundi bilang Siyang magiging Panginoon ng iyong buhay, ang Isa na namatay upang tubusin ka mula sa lahat ng bagay na di-banal. Mababasa natin, “Na nagbigay ng Kanyang sarili para sa atin, upang tubusin tayo mula sa lahat ng kasamaan, at linisin para sa Kanyang sarili ang isang bayang tanging Kanya, masigasig sa

mabubuting gawa.” Huwag sanang masabi kailanman tungkol sa iyo na wala kang pakialam sa mabubuting gawa, at huwag mong sasabihin kailanman sa mga tao na dahil ang kaligtasan ay hindi sa pamamagitan ng mga gawa, hindi na mahalaga kung anong uri ng buhay ang kanilang ipinamumuhay. Sinasabi ng ating Panginoong Jesu-Cristo, “Paliwanagin ninyo nang gayon ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang inyong mabubuting gawa, at luwalhatiin ang inyong Ama na nasa Langit.” Hindi nila nakikita ang iyong pananampalataya, pero nakikita nila ang iyong mga gawa, at kung ang iyong buhay ay hindi umaayon sa iyong pananampalataya, mapapansin nila agad iyon at ituturing ka nilang manloloko at mapagkunwari, at sa halip na sa kabutihan mapunta ang iyong impluwensya, mapupunta ito sa kasamaan.

Sinasabi ni Santiago sa kanyang Sulat, “Ikaw ay may pananampalataya, at ako ay may mga gawa: ipakita mo sa akin ang iyong pananampalataya nang walang mga gawa, at ipakikita ko sa iyo ang aking pananampalataya sa pamamagitan ng aking mga gawa.” Hindi mo maipakikita ang iyong pananampalataya nang walang mga gawa, at kaya sa ganoong diwa ang pananampalatayang walang gawa ay patay. Ang pag-aaring-ganap ay sa pamamagitan ng pananampalataya, ganap na walang mga gawa, pero ang Kasulatan ding nagsasabi niyan ang nagdidiin sa ating mga gawa bilang katibayan ng ating kaligtasan. Sa Sulat sa mga taga-Efeso, kabanata 2, mababasa natin: “Sapagkat sa biyaya kayo ay naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito ay hindi mula sa inyong sarili: ito ay kaloob ng Diyos: hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang walang sinumang magmalaki.” Pero agad idinagdag ni Pablo, “Sapagkat tayo ay Kanyang gawa, nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na inihanda ng Diyos noon pa upang

ating lakaran.” Iyan ang ating aktwal na pagtubos sa araw-araw. Kung sinasabi sa akin ng isang talata na “ito ay tapat na pananalita, at karapat-dapat tanggapin ng lahat, na si Cristo Jesus ay naparito sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanang; na ako ang pangulo”; sinasabi naman ng isa pang Kasulatan, “Ito ay tapat na pananalita, at ang mga bagay na ito ay ibig kong patuloy mong patibayin, upang ang mga sumampalataya sa Diyos ay maging maingat na magpatuloy sa mabubuting gawa.” Ang ating Panginoong Jesus, ang buhay na Tagapagligtas, ay nagsugo ng Kanyang Espiritu Santo upang manahan sa loob natin, upang habang lumalakad tayo sa Espiritu ay matagpuan natin ang aktwal na pagtubos na ito mula sa kapangyarihan ng kasamaan sa ating buhay.

Ngunit may ikatlong bahagi ang pagtubos, at iyan ay inihaharap sa atin sa ikawalong kabanata ng Sulat sa mga taga-Roma. Sa talata 22 ay mababasa natin: “Sapagkat nalalaman natin na ang buong sangnilikha ay sama-samang dumaraing at naghihirap na gaya ng babaing nanganganak hanggang ngayon. At hindi lamang sila, kundi pati tayo, na may mga unang bunga ng Espiritu, tayo man ay dumaraing sa ating sarili, naghihintay sa pagkukupkop bilang mga anak, samakatwid ay ang pagtubos sa ating katawan.” “Tayo man ay dumaraing sa ating sarili.” Sino ang tinutukoy niya? Mga Cristiano. Mga Cristianong dumaraing? Oo! Naku, akala ko lagi namang masaya ang mga Cristiano; akala ko lagi silang sumisigaw sa tuwa at umaawit! Aba, marami ka pang kailangang matutunan. Salamat sa Diyos, posibleng magalak kahit nasa gitna ng kalungkutan, at may mga dalamhati, kalungkutan at pagsubok din ang mga Cristiano. Pero mayroon silang kahanga-hangang Tagapagligtas na magdadala sa kanila sa mga pagsubok na iyon —Isang aalalay at tutulong sa kanila sa bawat oras ng kagipitan.

Isa sa pangunahing dahilan ng ating pagdaing ay ang mga kahinaan ng katawan, at iyan ang tinutukoy ng apostol dito. Noong hindi pa tayo nagbabalik-loob, ang ating pagdaing ay dahil sa ating mga kasalanan. Napapasigaw tayo sa sakit habang nananabik tayong makalaya. Noon ay dumaraing tayo sa pagkaalipin. Ngayon bilang mga Cristiano ay dumaraing tayo sa biyaya, dahil sa mga kahinaan ng katawan na madalas ay malaking hadlang sa ating buhay. Baka isang gabi ay naghahanda ka nang pumunta sa pulong-panalanginan. (Sana ay mahal mo ang pulong-panalanginan.) Pero hindi ka nakarating. Naghahanda ka nang umalis, nang bigla kang tamaan ng napakasakit na ulo kaya kinailangan mong maiwan sa bahay. Habang ang iba ay nagtitipon para manalangin at magpuri, naroon ka, nakahiga sa sofa at sumisinghot ng kamphor, at sinasabi mo sa iyong sarili, “Napakagandang araw iyon kapag nagkaroon na ako ng bagong katawan at bagong ulo na hindi na kailanman sasakit.” Aba, iyan ang ibig sabihin ng apostol nang sabihin niya, “Tayong nasa katawang ito ay dumaraing.” Madalas tayong nahahadlangan ng kahinaan ng katawan, pero inaasam natin ang araw ng pagtubos sa katawan. Nasa atin na ang mga unang bunga ng Espiritu, pero inaasam pa natin ang ganap na “paglalagay bilang anak,” sapagkat iyan ang ibig sabihin ng salitang “pagkukupkop.” Sa panahong iyon ay lubos na tayong magiging kawangis ng Anak ng Diyos.

Kailan iyon mangyayari? Sa Filipos, kabanata 3, talata 20, mababasa natin, “Sapagkat ang ating pagkamamamayan ay nasa Langit; na mula roon ay hinihintay rin natin ang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo: na Siyang magbabago sa ating hamak na katawan.” Nang isalin ang ating Bibliya, ang salitang “vile” (hamak) ay hindi nangangahulugang masama at bulok, kundi isang bagay na may kababaan at

nakapagpapakumbaba, kaya maaaring isalin ito nang ganito, “Na Siyang magbabago sa katawan ng ating kababaan, upang maging katulad ng Kanyang maluwalhating katawan, ayon sa paggawa na sa pamamagitan nito ay kaya Niyang ipasakop sa Kanyang sarili ang lahat ng bagay.” Itinuturo niya ang ating pansin sa kahanga-hangang pangyayaring iyon na dapat ay siyang pag-asa na ngayon ng Cristiano, at iniisip ko na naman kayong mga batang Cristiano. Gusto Niyang ilagay ninyo ngayon sa harap ng inyong kaluluwa bilang inyong gabay na bituin ang pinagpalang pag-asa ng pagbabalik ng Panginoon. Ang Isa na namatay para sa inyo sa krus ay babalik, at babalik Siya upang tanggapin kayo upang makasama Niya. Hindi Niya kayo maaaring dalhin doon sa kaluwalhatian sa kalagayan ninyo ngayon. “Ang laman at dugo ay hindi makapagmamana ng kaharian ng Diyos.” Kaya upang kayo ay maging angkop sa lugar na pagdadalhan Niya sa inyo, bibigyan Niya kayo ng bagong katawan, isang niluwalhating katawan; at kapag natanggap na ninyo iyon, karapat-dapat na kayo sa isang lugar sa bahay ng Ama.

Sinabi Niya bago Siya umalis, “Ako ay paroroon upang ipagtanda kayo ng lugar. At kung Ako ay pumaroon at maipagtanda Ko kayo ng lugar, Ako ay babalik, at tatanggapin Ko kayo sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, kayo man ay naroon din.” At natututunan natin mula sa ibang mga talata ng Kasulatan kung ano ang mangyayari upang ihanda tayo para sa bahay ng Ama. Ang unang Sulat sa mga taga-Tesalonica, kabanata 4, ay isang kahanga-hangang talata tungkol dito. Sinasabi nito, “Ang Panginoon din ang bababa mula sa Langit na may sigaw, na may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos: at ang mga patay kay Cristo ay unang mabubuhay na muli: pagkatapos, tayong mga buhay na naiwan

ay aagawing kasama nila sa mga ulap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin.” Iyon ang panahon na babaguhin ang katawan, at magiging ganap na ang ating pagtubos. Nasa atin na ngayon ang pagtubos sa kaluluwa; natubos na tayo mula sa hatol. Nararanasan natin araw-araw, habang lumalakad tayo sa pagsunod sa Panginoon, ang aktwal na pagtubos, ang pagtubos mula sa kapangyarihan ng kasalanan. Kapag bumalik na ang ating pinagpalang Tagapagligtas, magiging ganap na ang ating pagtubos—ang espiritu at kaluluwa at katawan ay lubos nang magiging kawangis ng larawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

Kabanata 3: Paghalili

Ang salitang nais kong ilapit ngayon sa inyo ay hindi talaga makikita sa Biblia. Ito ang salitang “paghalili.” Bagaman wala ito sa Biblia, kumakatawan ito sa isang dakilang katotohanan na tumatakbo sa buong Kasulatan mula Genesis hanggang Apocalipsis. Ibig sabihin, ang katotohanan na ang Panginoong Jesu-Cristo, sa Kanyang walang-hanggang biyaya, ay pumalit sa lugar ng mga kawawa, ligaw at makasalanang tao, at ginawa Niyang posible na ang isang banal na Diyos ay umabot sa awa at iligtas ang lahat ng lalapit sa Kanya sa pangalan ng Kanyang minamahal na Anak.

Wala akong iisang talata na nasa isip, pero pinag-iisipan ko ang limang magkakaibang bahagi ng Bagong Tipan kung saan makikita natin ang iisang pananalita—“ibinigay Niya ang Kanyang sarili”; at nais kong pag-isipan ninyo kasama ko ang mga talatang ito. Ang Siyang nagbigay ng Kanyang sarili ay ang ating Panginoong Jesu-Cristo, at gusto kong mapansin ninyo kung para saan Niya ibinigay ang Kanyang sarili.

Sa Sulat sa mga taga-Galacia, kabanata 2 at talata 20, isinulat ni apostol Pablo:

Ako’y napako sa krus na kasama ni Cristo; at gayunma’y nabubuhay ako; hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.

Pansinin ninyo kung gaano ito kapersonal. Si Pablo, na dati’y mabagsik na mang-uusig sa bayan ng Diyos, na dati’y kaaway ng krus ni Cristo, isang araw ay nabuksan ang mga mata, at

bigla niyang naunawaan na ang Siyang namatay sa krus na iyon ay pumunta roon para sa kanya, na pumalit Siya sa kanyang lugar, at pag-ibig ang nagtulak sa Kanya na harapin ang kahiya-hiyang kamatayang iyon. Mula sa sandaling iyon, ang puso ni Saulo na taga-Tarso ay umapaw sa pagsamba at pasasalamat sa ating Panginoong Jesu-Cristo, at hanggang sa katapusan ng kanyang buhay, ang pinakamalaki niyang kagalakan ay ang magpakita, sa pamamagitan ng isang buhay ng paglilingkod, ng kahit kaunting patunay ng kanyang pag-ibig sa Siyang gayon kalaking umibig sa kanya.

Pansinin ninyo kung paano niya Siya binanggit: “Ang Anak ng Diyos, na umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.” Narito ang mismong puso ng Ebanghelyo—“ang Kanyang sarili para sa akin.” Iyan ang paghalili. May mga taong nagsasabi sa atin, dahil hindi natin makita sa Biblia ang mismong salitang “paghalili,” na wala raw doon ang katotohanan nito, ang katunayan nito; kaya nagsasalita sila ng pagtubos sa ibang paraan maliban sa paghalili—pagtubos sa pamamagitan ng halimbawa, o pagtubos sa pamamagitan ng nagpapakipagkasundong pag-ibig, na umaakit sa tao na bumaling sa Diyos nang may pagsamba dahil lamang sa kabutihang ipinakita Niya nang hanapin Niya sila sa persona ng Kanyang Anak. Pero hindi, napakalinaw ng Salita ng Diyos. Ang gawaing naganap sa Kalbaryo ay isang tunay na paghalili. Ang Panginoong Jesu-Cristo, ang mismong pinagpala at walang-hanggang Anak ng Diyos, ang naging tao para sa ating pagtubos, at ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa atin.

“Ang Anak ng Diyos ay umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.” Iyan ang wika ng pananampalataya. Kapag ang isang kawawa at nangangailangang makasalanan ay

tumingin sa krus na iyon at nakita, wika nga, ang pinagpalang Tagapagligtas na nakabitin doon, sasabihin niya, “Naroon Siya para sa akin; ang mga kasalanan ko ang naglagay sa Kanyang roon; upang ako’y maging karapat-dapat na humarap sa Diyos kaya Siya pumasok sa kadiliman at tiniis ang paghatol ng Diyos. Siya ang aking Kahalili. Ang Anak ng Diyos ay umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.”

Pero hindi lamang ito para sa akin; para rin ito sa atin. Sa Sulat sa mga taga-Efeso, kabanata 5 at talata 2, mababasa natin:

At magsilakad kayo sa pag-ibig, gaya naman ni Cristo na umibig sa atin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa atin, na handog at hain sa Diyos na pinakamabangong samyo.

Lubos akong nagpapasalamat na sa aking pag-iisip ay hindi ko kailangang limitahan ang kaloob ng biyaya ng Diyos sa persona ng Kanyang Anak sa isang maliit na grupo lamang, na para bang para lamang sa isang maliit na piniling pangkat namatay si Jesus. “Ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa atin.” Maaari kong tanawin ang buong malawak na mundo, ligtas man o hindi ang mga tao, at sabihin sa kanila batay sa kapangyarihan ng Salita ng Diyos na “ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa atin”—para sa bawat isa sa atin. Judio ka man o Hentil, napakarelihiyoso ka man o wala kang panahon sa relihiyon, sasabihin ko sa iyo, “Ibinigay ng Anak ng Diyos ang Kanyang sarili dahil sa atin.” Nakita Niya tayo sa ating kalagayang ligaw, at pumunta Siya sa krus ng Kalbaryo upang tubusin tayo. Ganyan ito sinabi ni propeta Isaias. Tumanaw siya sa mga darating na siglo, at sa pananampalataya ay nakita niya ang mismong tagpo sa Kalbaryo, at sumigaw siya, “Siya’y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya’y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusang nagdulot sa atin ng

kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay nagsigaling tayo.”

Naaalala ko, maraming taon na ang nakalipas, pumunta ako sa isang bayan sa Minnesota para magdaos ng ilang pulong. Kasama ko ang aking asawa at ang aming panganay na anak, na maliit na bata pa noon. Pagdating namin doon, sinalubong kami ng isang malaki at matipunong Scotsman na taga-kabundukan. Sabi niya, “Halika, sumama kayo sa akin; dadalhin ko kayo sa bahay ko. Doon namin kayo patutulugin, at doon naman sa tapat, sa mga McKenzie, kakainin nila kayo.” Siyempre, alam kong hindi niya ibig sabihing kakainin talaga kami, at natuwa akong tanggapin ang inihanda nila para sa amin. Pumunta kami sa bahay niya at nag-ayos ng gamit, at saka tumawid sa mga McKenzie para kumain.

Naaalala ko, isang Linggo, umalis kami para pumunta sa pulong sa hapon, at nagkataong may isang anak na babae sa pamilyang iyon na hindi pa tumatanggap sa Panginoong Jesu-Cristo bilang kanyang Tagapagligtas. Sabi ng ina, “Maaari ba ninyong ipanalangin si Jean? Alam niya ang daan, pero sa di-malamang dahilan ay parang ayaw niyang lumapit. Sabi niya bata pa raw siya at gusto muna niyang magpakasaya bago siya magseryoso.” Kaya ipinanalangin nga namin siya, at sa di-malamang paraan, habang nangangaral ako noong hapon iyon sa malaking tolda, hindi ko maiwasang makita si Jean sa bandang likuran, sabik na nakikinig sa mensahe. Nang matapos ito, inakala kong baka isa siya sa lalapit sa harapan kapag ibinigay na ang paanyaya, pero sa halip ay nakita ko siyang tumayo at nagmamadaling umalis, at medyo nalungkot ako. Nang matapos akong makipag-usap sa mga lumapit sa harapan, umuwi na ako, at pagdating ko, nang buksan ko ang

pintuan sa harap, nakita ko ang aking asawa na nakaupo roon na may nakabukas na Biblia at katabi niya si Jean. Lumingon sa akin ang aking asawa at nagsabi, “Halika, samahan mo kami. Sinisikap kong ipakita kay Jean na si Cristo ay namatay kapalit natin, pero sa di-malamang dahilan ay parang hindi niya ito maunawaan.” Kaya umupo ako kasama nila at nagsabi ng ganito: “Jean, alam mo naman ang Ebanghelyo, hindi ba?”

“Opo,” sabi niya, “sa palagay ko po ay alam ko.”

“Ano ang Ebanghelyo?”

“Ah, ito po ay na si Cristo ay namatay dahil sa ating mga kasalanan ayon sa mga Kasulatan”; at sinabi ng aking asawa, “Ipinapakita ko sa kanya ang Isaias 53.” Nakabukas ang Biblia sa kabanatang iyon kaya sabi ko, “Tingnan mo, narito mismo: ‘Ngunit Siya’y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya’y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusang nagdulot sa atin ng kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay nagsigaling tayo.’ Hindi mo ba nakikita, Jean? Namatay si Cristo para sa iyo, pumalit Siya sa lugar mo, pinasan Niya ang paghatol ng Diyos laban sa iyong mga kasalanan.”

“Nakikita ko po kung ano ang nakasulat diyan,” sagot niya, “pero hindi ko po ito mahawakan para sa sarili ko. Parang hindi po ako ang tinutukoy.”

Kaya lumuhod kami at nanalangin na ang Espiritu mismo ng Diyos ang gumawang totoo sa kanya ng dakilang katotohanan ng gawaing paghalili sa krus; at saka ko sinabi sa kanya, “Jean, habang nakaluhod tayo rito, gusto kong basahin mo ang mga Salita para sa sarili mo, at ipapanalangin namin na buksan ito sa iyo ng Espiritu Santo.” Kaya binasa niya ito: “Ngunit Siya’y

nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya'y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusang nagdulot sa atin ng kapayapaan ay nasa Kanya; at sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay nagsigaling tayo."

Saka niya sinabi, "Opo, nakikita ko po, pero parang hindi ko po ito maangkin bilang akin."

"Baka iba na ngayon kung babasahin mo itong muli at papalitan mo ang panghalip, at gagawin mong para sa iyo lamang.

Basahin mo nang ganito: 'Siya'y nasugatan dahil sa *aking* mga pagsalangsang'; dahil nakikita mo, Jean, iyan talaga ang ibig sabihin nito. Siya'y nasugatan dahil sa mga pagsalangsang nating lahat, sa iyo at sa akin. Basahin mo nang ganoon." At nagsimula siyang bumasa, "Siya'y nasugatan dahil sa *aking* mga pagsalangsang." Huminto siya nang magsimulang tumulo ang kanyang mga luha. Pinunasan niya ang mga ito at nagpatuloy sa pagbasa, "Siya'y nabugbog dahil sa *aking* mga kasamaan," at muli siyang huminto; at saka niya binasa, "Ang parusang nagdulot sa *akin* ng kapayapaan ay nasa Kanya," at saka siya halos napasigaw, "Naku, nakikita ko na! Sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay *gumaling* ako." At sa isang iglap ay sumikat ang liwanag sa kanyang madilim na puso. Nakita niya na ang Panginoong Jesus ay *kanyang* kahalili; pumalit Siya sa *kanyang* lugar. Nagpasalamat kami, at saka niya sinabi na kailangan niyang puntahan at sabihan ang kanyang "Inay." Hindi niya alam na sa buong panahong iyon ay nakatayo pala ang kanyang ina sa labas ng bintana at narinig ang lahat. Lumabas siya sa pintuan sa harap, bumaba sa daanan sa hardin at umikot sa gilid ng bahay, at direktso siyang tumakbo sa mga bisig ng kanyang ina. "Naku, Inay, Inay, ligtas na ako; sa pamamagitan ng Kanyang mga latay ay *gumaling* ako."

Napakalaking kagalakan ang idinulot niyon sa puso ng ina, at napakasayang pagdiriwang ang naranasan naming lahat noon!

Nakikita ninyo, iyan ang paghalili. Iyan ang mismong ubod at buod ng Ebanghelyo. Minsan ay may isang kawawang matandang babaing itim na tinanong, “Dinah, lagi mong sinasabi na naligtas ka sa pamamagitan ng pagtubos ni Cristo, pero alam mo ba kung ano ang ibig sabihin ng salitang ‘pagtubos?’” Tumingala siya at nagsabi, “Anak, aba’y naiintindihan ko talaga ang salitang ‘pagtubos.’ Ganito lang ang ibig sabihin niyan: Siya mamatay, o ako mamatay. Siya namatay, kaya ako hindi na mamatay.” “Ang Anak ng Diyos ay umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.” Ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa ating mga kasalanan.

Sunod, may isang natatanging grupo na binanggit na pinagbigyan Niya ng Kanyang sarili. Sa huling bahagi ng ikalimang kabanata ng Efeso, sa ikadalawampu’t limang talata, mababasa natin:

Mga lalaki, ibigin ninyo ang inyu-inyong asawa, gaya naman ni Cristo na umibig sa iglesia, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa kanya.

Pag-uwi natin sa Kaluwalhatian, kapag tayong mga tinubos para sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang mahalagang dugo ay iniharap nang walang kapintasan sa harapan ng ating makalangit na Kasintahang Lalaki, titingala tayo sa Kanyang mukha at masasabi natin, “Ang Anak ng Diyos ay umibig sa Iglesia, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa kanya.”

Naaalala ninyo ang kuwento tungkol sa isa sa mga heneral ni Cyrus the Great, hari ng Persia, ang siyang nagpabagsak, ayon sa kalooban ng Diyos, sa makapangyarihang Imperyo ng

Babilonia. Isa sa kanyang mga heneral ang umuwi mula sa isang digmaan at nagulat nang malaman na habang wala siya, ang sarili niyang asawa ay inaresto at nanghihina sa bilangguan, inakusahan ng pagtataksil sa kanyang bayan, at sa araw ding iyon gaganapin ang paglilitis. Nagmadali ang heneral sa korte ni Cyrus, at ipinasok ng mga bantay ang kanyang minamahal na asawa. Ang kawawang babae, maputla at balisa, ay sinikap sagutin ang mga paratang laban sa kanya, pero wala itong naging silbi. Narinig ng kanyang asawa, na nakatayo malapit doon, ang mabagsik na tinig ng pinunong Persiano na naghayag ng hatol na kamatayan. Sa isang iglap, nang kakaladkarin na siya palabas para pugutan ng ulo, tumakbo pasulong ang lalaki at nagpatirapa sa paanan ng Emperador. “Naku, mahal na hari,” sigaw niya, “hindi siya, kundi ako. Hayaan ninyong ibigay ko ang buhay ko kapalit ng buhay niya. Ako na lang ang patayin ninyo, pero patawarin ninyo ang aking asawa.” At habang nakatingin sa kanya si Cyrus, naantig siya nang husto sa malalim na katapatan at pag-ibig ng lalaki sa kanyang asawa, kaya lumambot ang kanyang puso. Naalala rin niya kung gaano naging tapat ang lingkod na ito, kaya nag-utos siya na palayain ang babae. Lubos siyang pinatawad. Habang inaakay siya palabas ng silid ng kanyang asawa, sinabi nito sa kanya, “Napansin mo ba ang magiliw na tingin sa mga mata ng Emperador nang ihayag niya ang salita ng pagpapatawad?” Sabi ng babae, “Hindi ko nakita ang mukha ng Emperador. Ang tanging mukhang nakita ko ay ang mukha ng lalaking handang mamatay para sa akin.”

Naku, pag-uwi natin, kapag nakita na natin ang mukha ng Taong tunay na namatay para sa atin, gaano Siya pupurihin ng ating mga puso! Gaano tayo magagalak sa Kanyang harapan

habang sinasabi natin, “Ang Anak ng Diyos ay umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.”

Kailangan nating maunawaan na namatay Siya hindi lamang upang iligtas tayo sa paghatol na nararapat sa ating mga kasalanan, kundi namatay Siya para sa atin upang tayo’y mailigtas sa kapangyarihan at karumihan ng kasalanan dito mismo at ngayon sa buhay na ito. Sa Galacia 1:4, mababasa natin ang mga salitang ito:

Ang ating Panginoong Jesu-Cristo, na ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa ating mga kasalanan, upang tayo’y iligtas Niya sa kasalukuyang masamang sanlibutan, ayon sa kalooban ng ating Diyos at Ama.

Ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa ating mga kasalanan, hindi lamang upang mapatawad ang ating mga nakaraang kasalanan, ni upang tayo’y tumayong inaring-ganap sa harapan Niya pagdating sa hinaharap, kundi upang masira ang kapangyarihan ng kasalanan sa ating buhay, upang hindi na tayo sakop ng kapangyarihan ni Satanas, upang tayo’y maging malayang mga lalaki at babae, na nabubuhay rito para sa kaluwalhatian ng Panginoong Jesus.

Isa ito sa mga katotohanang talagang nais kong idiin sa inyo na kamakailan lamang ay dinala sa nagliligtas na pagkakilala kay Cristo. Mahal na batang Cristiano, huwag kang makuntento na malaman lamang na ligtas ka na sa Impiyerno, gaano man kapalad iyon; kundi, naku, magpatuloy ka araw-araw sa mas buong paglakad kasama ng Diyos, upang maligtas ka sa kasalanan, at upang ang buo mong buhay ay maipamuhay para sa Kanyang papuri at sa Kanyang kaluwalhatian

Gayunman, baka may magtanong, “Totoo ngang sinasabi na ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa atin, at ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa Iglesya, at ibinigay Niya ang Kanyang sarili dahil sa ating mga kasalanan; pero sigurado ka ba talaga na para ito sa lahat? Hindi kaya, sa bandang huli, may isang tanging piniling pangkat lamang Siyang nasa isip nang ibigay Niya ang Kanyang sarili, at kung hindi tayo kabilang sa pangkat na iyon, anong karapatan nating lumapit pa sa Kanya, at umasang may gagawin Siya para sa atin?” Bilang sagot, maaari ba ninyong tingnan ang unang Sulat kay Timoteo, kabanata 2, mga talata 5 at 6:

Sapagkat may isang Diyos, at may isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus; na ibinigay ang Kanyang sarili na pantubos sa lahat, na patotohanan sa kaukulang panahon.

Naku, mahal na mga kaibigan, huwag ninyong hayaang may anumang magpakitid sa inyong pagkaunawa kung gaano kalawak ang sakop ng gawain ng ating Panginoong Jesu-Cristo. “Ibinigay Niya ang Kanyang sarili na pantubos sa *lahat*!” Huwag ninyong ipilit basahin diyan ang hindi nito sinasabi. May mga taong nagsasabi, “Siyempre naman, alam mo, dapat nating unawain na nariyan ang mga salitang ‘ang mga hinirang.’ Ibinigay Niya ang Kanyang sarili na pantubos sa lahat ng hinirang.” Naku, hindi; hindi kailangan ng Diyos na tulungan pa natin Siya. Alam Niya kung ano ang sasabihin, at ibig Niyang sabihin ang sinasabi Niya. Kapag isinulat Niya, “Ibinigay Niya ang Kanyang sarili na pantubos sa lahat,” gusto Niyang unawain natin ang mga salita nang eksakto kung paano ito isinulat.

May kuwento noon tungkol sa isang propesor ng teolohiya sa Princeton Seminary noong panahong napakahigpit ng

Princeton sa tinatawag nilang “limitadong pagtubos.” Isang araw, tumingala ang isa sa mga estudyante at nagsabi, “Propesor, ano po ba talaga ang paninindigan natin sa seminaryong ito tungkol sa pagtubos?” At sumagot ang guro, “Ah, sumasang-ayon tayo kay Dr.— ; ipinangangaral natin ang teolohiya ni Dr.—, at itinuro niya ang limitadong pagtubos— na si Cristo ay namatay para lamang sa mga hinirang.” Saka sinabi ng estudyante, “At doon naman po sa New Haven, Connecticut, (noong panahong iyon ay napakatibay na seminaryo ang New Haven,) ano po ang itinuturo nila roon? Ano po ang teolohiya ni Dr. Taylor?” Sabi ng propesor, “Doon, itinuturo nila na gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang-hanggan.”

“Ah,” sabi ng estudyante, “kung gayon, iyan po ang tatanggapin ko, dahil iyan ang sinasabi ng Biblia. Hindi lang po iyan teolohiya ni Dr. Taylor o doktrina ng New Haven; iyan po ang Salita ng Diyos.”

Kaya sinasabi namin sa iyo, sinuman ka man, ibinigay ng Panginoong Jesus ang Kanyang sarili na pantubos sa *lahat*. Sa krus ng Kalbaryo ay inalis Niya ang kasalanan sa pamamagitan ng paghahain ng Kanyang sarili. Sa madaling salita, nang iharap Niya roon ang Kanyang sarili bilang kahalili ng makasalanang sangkatauhan, tinapos Niya ang gawaing tumugon sa bawat matuwid na hinihingi ng Trono ng Diyos at tumupad sa lahat ng hinihingi ng Kanyang banal na kalikasan, kaya batay rito, ang sinumang kawawang makasalanan saanman sa buong mundo na lalapit kay Cristo at mag-aangkin nito ay maliligtas batay sa gawaing paghalili ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

Iyan ang doktrina ng pagtubos ayon sa nasa Biblia. Wala nang iba sa pinagpalang Aklat na ito, kaya itinatanong namin sa iyo: inangkin mo na ba ito? Maraming tao ang alam na alam ito, pero hindi pa nila ito kailanman sinampalatayanan at pinanindigan.

Naaalala ninyo ang pangyayari tungkol sa isang beterano ng Civil War na natagpuang namumuhay sa labis na karalitaan. Natagpuan siya ng mga awtoridad ng lungsod sa napakaawang kalagayan kaya inakala nilang ang tanging magagawa nila ay dalhin siya sa county poor farm, ang kanlungan ng mga dukha. Nagkataong may napansin ang isa sa kanila sa dingding. Hindi ito talaga larawan; “mas mukha itong isang uri ng dokumento. Kinuha niya ito at tiningnan, saka nagtanong, “Ano ito, kaibigan?” Sumagot ang kawawang matanda, “Ipinadala iyan sa akin mismo ni Abraham Lincoln, at itinago ko dahil may pirma niya.” Lumabas na isa pala itong tseke. Nakalimutan ko na kung magkano, pero isa talaga itong tseke ng pensiyon na pinirmahan ng Pangulo at ipinadala sa lalaking ito maraming taon na ang nakararaan. Sa halip na ipapalit ito sa pera, itinago ito ng kawawang lalaki sa buong panahong iyon, at ipina-frame pa at isinabit doon sa dingding. Samantala, lalo siyang naghirap nang naghirap, hanggang sa dadalhin na siya sa county farm. Natuklasan nila na tatanggapin pa rin ng pamahalaan sa Washington ang tseke, kahit ilang taon na itong luma, kaya nagkaroon sila ng sapat para maalagaan nang maginhawa ang lalaki hanggang sa siya’y mamatay.

Naku, huwag kang makuntento na hawak mo lamang ang pahayag tungkol sa gawaing paghalili ng Panginoong Jesus, kundi lumapit ka sa Kanya para sa iyong sarili, magtiwala ka sa Kanya bilang iyong sariling Tagapagligtas. Ipapalit mo na ito,

angkinin mo na. Ibinigay Niya ang Kanyang sarili na pantubos sa *lahat*.

Kabanata 4: Pag-aaring-ganap

Talastasin nga ninyo, mga lalaki at mga kapatid, na sa pamamagitan ng taong ito ay ipinangangaral sa inyo ang kapatawaran ng mga kasalanan: at sa pamamagitan Niya ang bawat sumasampalataya ay inaaring-ganap sa lahat ng bagay, na sa mga ito ay hindi kayo maaaring ariing-ganap sa pamamagitan ng kautusan ni Moises (Mga Gawa 13:38, 39).

Pag-aaring-ganap! Malaking salita ito, at madalas ay hindi nakukuha ng mga tao ang tunay nitong kahulugan. Ano ang ibig sabihin ng inaaring-ganap? Ito ay ang malinis sa lahat ng sisi, ang mapalaya sa bawat paratang. Ito ang hatol ng hukuman na pabor sa bilanggo. Nakatayo roon ang bilanggo, may mga paratang laban sa kanya; narinig na ang lahat ng ebidensiya, at naglabas ang hurado ng hatol na “Walang sala.” Ang taong iyon ay inaring-ganap.

Pansinin ninyo ang isang kahanga-hangang bagay sa dalawang talatang ito. May dalawang bagay rito na ginagawa ng Diyos para sa makasalanang sumasampalataya na hindi magagawa ng sinumang tao para sa kapwa niya. Hindi mo kayang patawarin ang isang tao at ariing-ganap din siya nang sabay. Kung pinatawad mo siya, hindi siya maaaring ariing-ganap. Tiyak na may sala siya, kaya nga may kailangang patawarin. Sa kabilang banda, kung inaring-ganap mo siya, hindi mo na siya kailangang patawarin. Halimbawa, ipagpalagay nating may isang taong pinaratangan ng isang krimen, at matapos marinig ang lahat, sinabi ng hurado, “Walang sala,” at ipinahayag ng hukom na malaya na siya. Paglabas ng taong iyon sa silid ng hukuman, sinabi sa kanya ng isang kaibigan, “Ang bait ng hukom na pinatawad ka, ano?” Sumagot ang lalaki, “Hindi niya

ako pinatawad; hindi ko kailangan ang kanyang kapatawaran. Inaring-ganap ako; napatunayang wala akong sala, kaya hindi ko kailangang patawarin.”

Siyempre, ang mga hukom na tao ay maaaring magkamali kung minsan. Narinig na ninyo ang kuwento tungkol sa isang kapatid na itim na inaresto, pinaratangang nagnakaw ng isang gintong relo at kadena. Matapos marinig ang lahat ng ebidensiya ng nagrereklamong saksi, tumingin ang hukom sa bilanggo at nagpahayag, “Ang hatol ng hukumang ito ay pagpapawalang-sala.” Yumuko pasulong ang lalaki at nagsabi, “Ano po ’yong sinabi n’yo, hukom?”

“Sabi ko, ang hatol ng hukuman ay pagpapawalang-sala.”

Mukhang naguluhan ang lalaki, at sinabi sa hukom, “Hukom, ’di ko po talaga ma-intindihan kung ano’ng ibig sabihin n’on.”

“Ganito,” paliwanag ng hukom, “ang ibig kong sabihin ay pinawalang-sala ka na.”

“E, hukom, ibig po bang sabihin n’on ay kailangan ko pong isauli ang relo?”

Nakikita ninyo, may sala pala ang lalaki, at ang hukom mismo ay nalinlang.

Pero ang Diyos ay hindi kailanman malilinlang. Walang sinumang makapagloloko sa Kanya. Alam Niya ang bawat kasalanang nagawa mo at nagawa ko—mga kasalanan sa isip, mga kasalanan sa salita, at mga kasalanan sa gawa; at bukod pa sa lahat ng ito, ang mga kasalanan ng pagpapabaya. Ang hindi paggawa ng mga bagay na alam nating dapat nating gawin ay tunay ding kasalanan gaya ng paggawa ng hayagang masama. At alam ng Diyos ang lahat ng iyan, at “ang lahat ay nagkasala, at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos.” “Walang taong

matuwid sa lupa, na gumagawa ng mabuti, at hindi nagkakasala.”

Pero ginagawa ng Diyos ang dalawa—pinatatawad Niya ang kasalanan at inaaring-ganap ang makasalanan; nililinis Niya ito sa bawat paratang, kapag inilagak nito ang kanyang tiwala sa Kanyang pinagpalang Anak, ang ating Panginoong Jesu-Cristo. Hindi mo iyan magagawa para sa sinuman, pero kaya iyan ng Diyos at ginagawa Niya iyan dahil ang Panginoong Jesu-Cristo, sa Kanyang walang-hanggang biyaya, ay nagpakababa upang pumalit sa ating lugar, upang pasanin ang paghatol na nararapat sa ating mga kasalanan, kaya kapag lumapit tayo sa Diyos na ipinahahayag ang ating mga kasalanan, sa harap ng lahat ng kasalanang iyon at sa harap ng lahat ng kasamaang iyon ay nakatayo ang tapos na gawain ng Panginoong Jesu-Cristo. At batay roon, sinasabi ng Diyos, “Pinatatawad Ko ang taong ito, at tinatanggap Ko siya sa Aking harapan na para bang hindi siya kailanman nagkasala. Itinuturing Ko siyang matuwid, at inaaring-ganap Ko siya nang lubos at buo.” Iyan ang kahulugan ng pag-aaring-ganap.

Kayong kamakailan lamang nagtiwala sa Tagapagligtas, iniisip ko kung naunawaan na ninyo ito. Iniisip ko kung alam ninyo na sa sandaling nagtiwala kayo sa Tagapagligtas, sa mismong sandaling iyon ay binigyan kayo ng Diyos ng bagong katayuan sa harapan Niya. Nakatayo kayo ngayon sa harapan Niya na para bang hindi kayo kailanman nagkasala. Sasabihin mo, “Pero hindi ko makalimutan ang mga kasalanan ko. Sumusulpot sila sa harapan ko kapag nakahiga ako sa gabi; sumusulpot sila kapag lumuluhod ako para manalangin; at nasa harapan ko pa rin sila kahit sa araw. Napakaraming bagay na sana’y hindi na lang nangyari, at kung minsan ay napapaisip ako, dahil

dumadagsa sila sa isip ko nang ganoon, kung talaga bang pinatawad na ang mga iyon.”

Hayaan ninyong tiyakin ko sa inyo, kung talagang nagtiwala kayo kay Cristo, hindi lamang pinatawad ang mga iyon, kundi kinalimutan pa. Sabi ng Diyos, “Ang inyong mga kasalanan at mga kasamaan ay hindi Ko na aalalahanin pa,” at kung kinalimutan na ng Diyos ang mga iyon, may dahilan tayong sabihin, “Sisikapin ko ring kalimutan, at sasabihin ko kasama ni Pablo, ‘Nililimot ang mga bagay na nasa likuran, ... nagpapatuloy ako sa hangganan para sa gantimpala ng mataas na pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus.”

Ang Diyos mismo ang may-akda ng ating pag-aaring-ganap. Mababasa natin sa Sulat sa mga taga-Roma, kabanata 8—at sa isang banda ay nagsisimula ako sa maling dulo; nagsisimula ako kung saan nagtatapos ang Diyos dito sa Sulat sa mga taga-Roma, pero nagsisimula ako kung saan sa palagay ko kailangang magsimula tayong mga makasalanan. Sa Roma 8 ay mababasa natin na ang Diyos mismo ang nag-aaring-ganap. Tingnan ang talata 33:

Sino ang magsasakdal laban sa mga hinirang ng Diyos? Ang Diyos ang umaaring-ganap.

Inaaring-ganap tayo ng Diyos; Siya ang pinagmumulan nito. Siya ang humawak sa usaping ito, na sumuri rito nang lubos at buo, at sinasabi Niya, “Ngayon ay kontento Akong kilalanin bilang matuwid ang taong nagtitiwala sa Aking pinagpalang Anak.”

Ilang taon na ang nakalipas, ang isang kaibigan ko, isang Pranses na ebanghelista, si Paul J. Loizeaux, ay nangangaral sa isang lugar, at isang araw ay may lumapit sa kanya at nagsabi,

“Maaari po ba kayong pumunta at dalawin ang isang babaing malubha ang sakit? Natatakot kaming malapit na siyang mamatay. Nababagabag siya tungkol sa kanyang kaluluwa at parang hindi niya maunawaan ang daan.” Siyempre, natutuwa siyang pumunta, gaya ng gagawin ng sinuman sa atin sa ganoong kalagayan. Pagpasok niya sa silid at pag-upo sa tabi ng kama, sinabi ng babae, “Sabihin po ninyo sa akin kung ano ang kailangan upang maligtas ang aking kaluluwa at mapatawad ang aking mga kasalanan.” Ikinuwento niya sa kanya ang luma at lumang kuwento, ang kuwento ng krus. Sinabi niya kung paanong ipinakita ng Diyos ang Kanyang pag-ibig sa atin, na noong tayo’y mga makasalanan pa ay namatay si Cristo para sa atin. Sinabi niya kung paanong, habang nakabitin sa krus na iyon sa mga kakila-kilabot na oras ng kadiliman, ang ating pinagpalang Panginoong Jesus, bilang kahalili ng mga makasalanan, ay ininom ang saro ng poot na nararapat sa atin, at lubos na binayaran ang kasamaan; at ngayon ay maaari nang ariing-ganap ng Diyos ang bawat sumasampalataya sa Kanya, na Kanyang ibinangon mula sa mga patay.

Nang matapos siya, sabi ng babae, “Ay, opo, alam ko, naiintindihan ko po ang lahat ng iyan, pero hindi ko po makita kung paano ko malalaman na pinatawad na ang aking mga kasalanan.” Kaya muli, nang napakatiyaga, inulit niya ang parehong kuwento, pero sinikap niyang ipakita ito sa medyo ibang paraan. Sinabi niya sa kanya na ang Panginoong Jesus ang iisang dakilang hain para sa kasalanan, na inihandog Niya ang Kanyang sarili dahil sa ating mga kasalanan; na Siya, na hindi nakakilala ng kasalanan, ay ginawang kasalanan para sa atin, upang tayo’y gawing katuwiran ng Diyos sa Kanya. At

nang matapos siya, sabi ng babae, “Opo, naiintindihan ko po iyan, pero iyan na po ba ang lahat ng kailangan?”

Biglang tumayo ang ebanghelista mula sa kanyang upuan. Likas na napakamaalab ng kanyang ugali, at kung minsan ay lumalabas pa rin ang apoy na iyon kahit naging Cristiano na siya. Sinabi niya sa tinig na yumanig sa buong silid, “Ikaw na masamang babae!”

At ang babae, na nakahiga roon na napakasakit, ay halos masindak, at sinabi sa kanya, “Naku, ginoo, bakit po ninyo ako kinakausap nang ganyan?”

“Ikaw na masamang babae, ikaw na napakasamang babae! Itinatanong mo sa akin kung ano ang kailangan upang ikaw ay maligtas. Sinasabi ko sa iyo kung paanong inubos ng Diyos ang kayamanan ng Langit upang iligtas ang iyong makasalanang kaluluwa. Sinasabi ko sa iyo kung paanong isinugo Niya ang Kanyang sariling pinagpalang Anak upang ibigay ang Kanyang buhay para sa iyo. Sinasabi ko sa iyo kung paanong Siya ay pinabayaan ng Diyos sa Punong iyon, at may lakas ka pa ng loob na tumingala sa mismong mukha ng Diyos at sabihing, ‘Iyan na ba ang lahat?’ Ano pa ang gusto mo? Iyan na ang lahat ng magagawa ng Diyos mismo.”

Napaiyak siya at napabulalas, “Naku, ginoo, naiintindihan ko na. Hindi ko naisip kung ano ang sinasabi ko. Naku, salamat sa Diyos sa ginawa Niya. Sapat na po iyon! Kung sapat na iyon para sa Diyos, tiyak na sapat na rin iyon para sa akin!”

Naku, iyan nga! Ibinigay ng Panginoong Jesu-Cristo ang Kanyang sarili. “Umibig Siya sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.” Isinugo Siya ng Diyos. Nakita ng Diyos ikaw at ako sa ating napakalalim na pangangailangan, at isinugo

Niya Siya upang mamatay para sa atin, at ngayon ay ang Diyos ang umaaring-ganap sa masama. Sino ang inaaring-ganap ng Diyos? Ang masama. Naku, akala ko inaaring-ganap Niya ang maka-Diyos, ang mabuti, ang dalisay, ang tapat, at ang marangal! Hindi, inaaring-ganap ng Diyos ang mga kawawa, ligaw at makasalanang tao kapag sila'y "sumampalataya sa Kanya na bumuhay na muli kay Jesus na ating Panginoon mula sa mga patay; na ibinigay dahil sa ating mga pagsuway, at muling binuhay dahil sa ating pag-aaring-ganap" (Roma 4:24, 25). Ang ating pananampalataya sa Salita ng Diyos at sa gawain ni Cristo ang ibinibilang na katuwiran. Basahin ang Roma 4:5, "Ngunit sa hindi gumagawa, kundi sumasampalataya sa Kanya na umaaring-ganap sa masama, ang kanyang pananampalataya ay ibinibilang na katuwiran." Ang saligan ng lahat ng ito ay ibinigay sa Roma 5:9, kung saan mababasa natin, simula sa talata 8:

Datapuwa't ipinakikita ng Diyos ang Kanyang pag-ibig sa atin, na noong tayo'y makasalanang pa, si Cristo ay namatay dahil sa atin. Lalo pa nga, ngayong inaring-ganap na tayo sa pamamagitan ng Kanyang dugo, ay maliligtas tayo sa poot sa pamamagitan Niya.

Pansinin ninyo ang tatlong bagay rito. Una, tayong mga sumasampalataya ay inaring-ganap na ngayon. Hindi ito na, gaya ng sinasabi ng ilan, maaari tayong magkaroon ng mabuting pag-asa ng kaligtasan, na maaari tayong umasang aariing-ganap din tayo sa wakas, na maaari tayong umasang sa araw ng paghuhukom ay magiging maayos ang lahat; kundi ngayon ay inaring-ganap na tayo—ang bawat mananampalataya kay Cristo. Naku, napakarami sa ating mga himno ang isinulat ng mga taong walang lubos na katiyakan ng

kaligtasan, at madalas ay ipinahahayag nila ang pagnanais na sila'y malinis at maaring-ganap. Ilan kayang tunay na mananampalataya ang umaawit ng, “Hugasan Mo ako at ako'y magiging lalong maputi kaysa niyebe!” Gayunman, ang bawat isang tunay na nagtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo ay nahugasan na, pinaputi na ng dugo ng Panginoong Jesus, inaring-ganap na ng Diyos.

Ano ang saligan ng pag-aaring-ganap? Ang Kanyang dugo! Ito ay dahil sa Kanyang ginawa. Ito ay dahil sa dugong Kanyang ibinuhos—ang pagbubuhos ng Kanyang mahalagang dugo; ito ang pagbibigay ng Kanyang buhay. Ang Kanyang buhay kapalit ng ating buhay; ang Kanyang banal at walang-dungis na buhay laban sa ating makasalanan at masamang buhay. Ang Anak ng Diyos ay umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.

Baka may magsabi, “Hindi ko talaga maintindihan ang ibig mong sabihin. Nagsasalita ka tungkol sa pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng dugo. Sa anong paraan maaaring ariing-ganap o linisin ang isang tao sa pamamagitan ng dugo?” Hayaan ninyong magbigay ako ng isang halimbawa. Doon sa estado ng Washington, noong panahon ng unang Digmaang Pandaigdig, apat o limang bilanggo ang sa di-malamang paraan ay nakaakyat sa pader ng bilangguan at nakatakas. Makalipas ang ilang linggo ay nahuli silang lahat, maliban sa isa na hindi kailanman natagpuan, kahit hanggang sa mga pangyayaring babanggitin ko. Nakalayo siya, at nang maglaon, sa ilalim ng isang pekeng pangalan, ay pumasok siya sa hukbo. Matapos ang isang panahon ng pagsasanay ay ipinadala siya sa France. Gayunman, isang araw ay may ibang mga sundalong idinagdag sa kanilang hanay, at isa sa kanila ang tumingin sa lalaking ito

at nagsabi, “Naaalala ko siya. Kilala ko siya roon sa estado ng Washington maraming taon na ang nakalipas. Iyan si ganito-at-ganoon. Hindi niya ginagamit ang tunay niyang pangalan. Naaalala ko nang hatulan siyang makulong sa bilangguan dahil sa pagnanakaw.” Pumunta siya sa opisyal na namamahala at sinabi rito ang alam niya tungkol sa lalaki. Ang opisyal naman ay sumulat sa War Department at nagtanong, “Ano ang gagawin ko sa taong ito? Isa siyang tumakas na bilanggo.” Nagpadala ng sagot ang Washington na arestuhin siya at ibalik sa Amerika bilang bilanggo. Pero samantala ay may nangyari na naging dahilan upang hindi na ito magawa.

Isang gabi ay kailangan ng ilang lalaki para sa isang napakapanganib na tungkulin, at sinabi ng Kapitan, “Hindi ko uutusan ang sinuman na gawin ang sasabihin ko sa inyo, pero umaasa akong may ilan sa inyo na magboboluntaryo. Kailangan ko ng ilang lalaking gagapang sa dilim patawid sa No Man’s Land upang alamin kung ano ang balak gawin ng kaaway. Napakapanganib na gawain ito—baka hindi na kayo makabalik—kaya hindi ako magtatalaga ng sinuman, kundi hihingi ako ng mga boluntaryo.” Apat na lalaki ang agad na humakbang pasulong, at kasama nila ang bilanggong ito. Sa ilalim ng takip ng dilim ay gumapang sila patawid sa No Man’s Land. May mga bombang bumabagsak sa paligid nila, pero tatlo sa kanila ang ligtas na nakalusot. Ang ikaapat, ang bilanggo, ay mukhang nakarating hanggang sa kaaway at nakuha ang impormasyon at pabalik na, nang may bombang bumagsak at sumabog nang napakalapit sa kanya kaya siya’y namatay. Dinala nila pabalik ang kanyang lasog na katawan, at nang matanggap ng opisyal ang mensahe mula sa Washington na ibalik ang lalaking iyon bilang bilanggo sa bansang ito, sumulat pabalik ang opisyal, “Hinugasan na niya ang kanyang mga krimen sa sarili niyang

dugo.” Ibinigay niya ang kanyang sarili, ibinigay niya ang kanyang buhay, at ang pagbibigay ng kanyang buhay ang naghugas sa kanyang krimen laban sa pamahalaan, bagaman siyempre ay hindi nito nasagot ang usapin ng kanyang kasalanan laban sa Diyos.

Ang Panginoong Jesu-Cristo ay lubos na walang sala. Siya ang banal na Anak ng Diyos, pero tumingin Siya sa ating mga kawawang makasalanan sa ating napakalalim na pangangailangan at pumalit Siya sa ating lugar sa paghatol. Pumunta Siya sa krus at pinasan Niya ang nararapat sa ating mga kasalanan. Ibinuhos Niya ang Kanyang buhay sa pagbubuhos ng Kanyang mahalagang dugo, at kapag tinanggap natin Siya ay masasabi nating hinugasan Niya ang ating mga kasalanan sa Kanyang mahalagang dugo. Wala Siyang sariling kasalanan na dapat Niyang ikamatay. Naroon Siya dahil sa ating mga kasalanan.

Naku, bakit Siya naroon bilang Tagapasan ng sala,

Kung kay Jesus ay hindi ipinasan ang iyong sala?

Naku, bakit sa Kanyang tagiliran dumaloy ang dugong naglilinis ng sala,

Kung ang Kanyang kamatayan ay hindi nagbayad sa iyong utang na dala?

Pumalit Siya sa iyong lugar. Nagtiwala ka na ba sa Kanya? Sinasampalatayanan mo ba ang tiyak na pangako ng Diyos? Kung oo, inaring-ganap ka na sa pamamagitan ng Kanyang dugo.

“Kung gayon,” sabi mo, “sa anong prinsipyo inaaring-ganap ng Diyos ang tao?” Ang Sulat sa mga taga-Roma, kabanata 3 at talata 24, ang nagsasabi sa atin:

Na inaaring-ganap nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, sa pamamagitan ng pagtubos na na kay Cristo Jesus.

Inaaring-ganap ng Diyos ang tao sa pamamagitan ng biyaya, hindi dahil sa karapatan o kabutihang ginawa. Ikaw at ako ay walang anumang kabutihang maipagmamalaki. Ang lahat ay laban sa atin. Kapintasan ang nasa atin, at wala tayong anumang kabutihang maihaharap. Pero ngayon ay sinasabi ng Diyos sa biyaya, “Handa Akong kunin ang taong iyan at ilitgas siya, kung tatanggapin lamang niya at ipahahayag ang Aking Anak bilang kanyang Panginoon.” Napakahirap para sa mga tao na maunawaan ito. Laging parang naiisip ng tao na kailangan nilang may gawin upang maging karapat-dapat sa pabor ng Diyos. Hindi na iyon biyaya kung pinaghirapan. Ang biyaya ay pabor na hindi pinaghirapan, at pabor ito sa mga taong ang nararapat sa kanila ay ang mismong kabaligtaran. Iyan ang biyaya.

Ipagpalagay natin, para lang gumamit ng isang gasgas nang halimbawa, na ang mga anak kong lalaki ay nag-aaral pa, at may isang basagulero, isang tunay na maton sa aming lugar, at sinunggaban niya ang isa sa kanila at pinatumba, at ninakaw ang kanyang mga aklat at ang kanyang baunan, at nang lumabas ako para kausapin siya, ako naman ang binalingan ng matong ito at sinuntok ako at binato ang aking bahay, kaya nabasag ang pinakamaganda kong bintanang salamin. May lahat ako ng dahilan para magalit nang husto sa kanya.

May lubos akong karapatan, alam ninyo, na pumunta sa pulisya at ipaaresto siya at pakasuhan ng pananakit at pambubugbog, at kung anu-ano pa. Pero ipagpalagay natin na sa halip ay naghintay ako, at sa isang malamig na araw ng taglamig ay

nagkataong nakita ko ang batang basagulerong iyon, at habang pinagmamasdan ko siya, nakita ko siyang bumagsak sa niyebe, at tumakbo ako palabas para habulin siya. Nalaman ko na wala palang nag-aalaga sa kanya. Ulila siya, at walang ama o ina na kumakalinga sa kanya, at natuklasan ko na sumuray-suray siya at bumagsak dahil sa gutom; napakahina na niya. Nang makita niya akong paparating, nagpasuray-suray siyang tumayo at sinikap tumakbo palayo. Pero hindi siya makaalis dahil hawak ko ang kanyang braso. Tumingala siya sa akin at nagmakaawa, “Hindi ko na po uulitin, pakawalan n’yo lang po ako.” Pero sabi ko, “Hindi ka makakaalis.” Dinala ko siya sa sarili kong tahanan, pinainitan ko siya, pinakain, at binigyan ng isang terno ng damit na pag-aari ng isa sa mga anak ko. Inalagaan ko siya at pinakitaan ng lahat ng kabutihan. Hindi niya ito maintindihan, pero nabihag ang kanyang puso. Ito ang biyaya. Ang mismong kabaligtaran ang nararapat sa kanya, hindi ba?

Ang biyaya ay pabor na ipinakikita sa hindi karapat-dapat. Kung karapat-dapat ang mga tao rito, hindi na ito pabor; kaya hindi mo maaaring pagindapatan ang kaligtasan ng Diyos. Madalas, kapag sinasabi ko sa isang tao, “Sana’y patungo ka sa Langit,” ang sagot sa akin ay, “Ginagawa ko naman ang lahat ng makakaya ko para makarating doon.” Hindi ito usapin ng paggawa ng makakaya mo. Usapin ito ng pagtanggap sa biyaya ng Diyos na ipinakita kay Cristo Jesus.

Lubos akong naantig sa isang pangyayaring narinig kong ikinuwento ng ating kaibigang si Dr. Chafer. Nakasakay siya sa tren mula Kansas City patungong Dallas, at malapit na sila sa Fort Worth nang mapagtanto niyang hindi pa siya nakapagsalita kahit isang salita sa porter tungkol sa kaluluwa nito. Lagi niyang sinisikap na maging masigasig sa pakikipag-

usap sa mga naglilingkod at nag-aasikaso sa kanya sa mga restawran, otel at tren. Kaya hinanap niya ang porter at nakita itong tinatapos ang huling sapatos na kailangan nitong pakintabin. Umupo siya sa tabi nito at nagsabi, “Maaari ba kitang tanungin?” “Opo, ser,” sagot ng porter, “ano po ’yong tanong n’yo?” Kaya tinanong siya ni Dr. Chafer, “Gaano kabuti ang kailangan ng isang tao para makarating sa Langit?”

“Ewan ko po kung gaano mismo kabuti ang kailangan, pero alam ko pong kailangan e talagang napakabuti,” sagot niya.

“E, umaasa ka bang makarating sa Langit?”

“Ewan ko po. Halos sumuko na po ako sa pagsisikap. Sinubukan ko po nang sinubukan nang matagal na, pero parang wala pong nangyayari, at natatakot po akong hindi ako aabot kailanman.”

Saka tinanong ni Dr. Chafer ang porter, “Saan ka nagre-report? Sa Kansas City o sa Fort Worth?”

“Kailangan ko pong mag-report sa opisina ng Pullman sa Fort Worth kalahating oras matapos dumating ang tren.”

“Ah, ganoon,” sabi ni Dr. Chafer. “Darating ang tren na ito sa Fort Worth nang alas-otso, at dapat kang makapag-report bago mag-alas-otso y medya. Aba, huli na tayo ngayon; hindi na tayo aabot sa Fort Worth nang alas-otso. Hindi ka ba natatakot na mahuhuli ka nang husto ngayong umaga? Hindi kaya mas mabuting bumaba ka na sa susunod na hintuan at tumakbo papuntang Fort Worth?”

Tumingin sa kanya ang porter at nagsabi, “Aba, ser, ano po’ng sinasabi n’yo? Ginagawa n’yo ba ’kong tanga? Hinding-hindi po ako makakarating sa Fort Worth nang patakbo nang kasimbilis ng pananatili ko rito mismo sa tren na ’to. Ipinagkakatiwala ko lang po sa taong nagpapatakbo ng tren na dalhin ako roon.”

At sinabi ni Dr. Chafer, “Mahal kong kaibigan, ganyan mismo ang pagpunta ko sa Langit. ‘Hindi sa may ibig, ni sa tumatakbo, kundi sa Diyos na nagpapakita ng awa,’ at nagtitiwala ako sa Siyang nagpapatakbo ng tren ng Ebanghelyo, ang Panginoong Jesu-Cristo, at Siya ang magdadala sa akin doon. Hindi ako kailanman makararating doon sa pamamagitan ng anumang sarili kong kabutihan.”

Tumingin sa kanya ang porter nang may pagkamangha at nagsabi, “Ikuwento n’yo pa po sa akin nang kaunti ’yan. Hindi pa po ako nakarinig ng ganyan kailanman.” Ipinaliwanag ni Dr. Chafer sa kanya ang daan ng kaligtasan, at saka nag-iwan sa kanya ng isang maliit na babasahin at isang kopya ng isang Ebanghelyo.

Mga anim na buwan ang lumipas, muling nakasakay si Dr. Chafer mula Kansas City patungong Dallas, at muling sumagi sa isip niya na kailangan niyang kausapin ang porter. Nang matagpuan niya ito, itinanong niya ang parehong tanong: “Gaano kabuti ang kailangan ng isang tao para makarating sa Langit?” Tumingin sa kanya ang porter at ngumisi, “Hindi n’yo na po ako mahuhuli ulit diyan. Kayo po ’yong lalaking nagtanong sa akin niyan mga anim na buwan na ang nakararaan. E, hinanap ko po ang lahat ng talatang ipinakita n’yo sa akin, at sasabihin ko po sa inyo, ser, natuklasan ko pong wala talaga akong magagawa para makarating sa Langit, gaano man ako magsikap na maging mabuti, kaya nagtitiwala na po ako sa Kanya na umibig sa akin at namatay para sa akin, at ikinukuwento ko na po Siya sa iba, at alam ko na po ngayon na ligtas na ang kaluluwa ko.” Iyan nga—“Na inaaring-ganap nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, sa pamamagitan ng pagtubos na na kay Cristo Jesus.”

Pero paano mo ito gagawing sarili mo? Sa anong paraan ito naiaangkop sa iyo nang personal? Mababasa natin sa Roma 5:1, “Kaya nga, yamang inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, tayo’y may kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.” Inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya! Ano ang pananampalataya? Tinanong ng kanyang guro sa Sunday school ang isang batang lalaki, “Ano ang pananampalataya?” Medyo bulol siya, kaya pautal-utal siyang sumagot, “Pakiuthap po, titser, thapalagay ko po ay ithang-pagthampalataya-lang-tha-Diyoth-at-hindi-na-pagtatanong.” Iyan nga. Ang pananampalataya ay paniniwala sa Diyos nang hindi na nagtatanong. Ito ay ang paniniwala sa Diyos ayon sa Kanyang salita. Sinasabi ng Diyos, “Kontento Ako sa gawaing ginawa ng Aking Anak. Dahil sa gawaing iyon, ibinangon Ko Siya mula sa mga patay at ngayon ay iniaalok Kong ariing-ganap ang sinumang kawawang makasalanan na lumapit sa Akin sa pangalan ng Aking Anak at nagtitiwala sa Kanya.” Kung lumapit ka na, may karapatan kang sabihin: “Yamang inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, ako’y may kapayapaan sa Diyos [ayos na ang lahat sa pagitan ko at ng Diyos] sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.” Nasabi mo na ba ito? Kung hindi pa, sabihin mo na ngayon. “Malapit sa iyo ang salita, sa iyong bibig, at sa iyong puso: samakatuwid baga’y ang salita ng pananampalataya na aming ipinangangaral” (Roma 10:8).

Ang pagkabuhay na muli ni Cristo, alam ninyo, ang siyang pagpapahayag, ang tatak ng lahat ng ito. Sa mga naunang talata, sa dulo ng ikaapat na kabanata ng Roma, mababasa natin, simula sa talata 22: “Kaya naman ito’y ibinilang sa kanya na katuwiran.” Ibig sabihin, nang sumampalataya si Abraham sa

Diyos, ito [ang kanyang pananampalataya] ay ibinilang sa kanya na katuwiran. At saka natin mababasa:

Ngayon, hindi isinulat dahil lamang sa kanya, na ito'y ibinilang sa kanya; kundi dahil din naman sa atin, na sa atin ay ibibilang, kung tayo'y sumasampalataya sa Kanya na bumuhay na muli kay Jesus na ating Panginoon mula sa mga patay; na ibinigay dahil sa ating mga pagsuway, at muling binuhay dahil sa ating pag-aaring-ganap (Roma 4:23-25).

Iyan ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng Kanyang pagkabuhay na muli. Bakit? Dahil ang Kanyang pagkabuhay na muli ay nagsasabi na kontento ang Diyos sa gawaing ginawa ng Kanyang Anak. Nang nakabitin Siya sa krus na iyon, pinapasan Niya ang ating mga kasalanan, pumapalit Siya sa ating lugar, namamatay roon kapalit ng makasalanan. Ngayon, kung hindi Siya kailanman lumabas sa libingang iyon, ipakikita niyon na hindi kailanman naganap ang pagtubos. Kung nanatiling selyado ang libingang iyon at nanatili roon ang katawan ni Jesus, ipakikita niyon na pawang palabas lamang ang lahat, at hindi ako mangangahas na magtiwala sa Kanya bilang aking Tagapagligtas. Pero tingnan ninyo, ikatlong araw na, at ang Kanyang pagkabuhay na muli ang banal na pagpapahayag na ang lahat ng sumasampalataya sa Kanya at umaasa sa Kanya ay inaaring-ganap sa lahat ng bagay.

Pero alam kong ang ilan sa inyo ay nagsasabi sa inyong puso, o kahit papaano ay iniisip nang hindi namamalayan, “Oo, pero may isa pang panig ito. Hindi ba sinasabi ng Biblia sa isang lugar na ang pananampalatayang walang gawa ay patay?” Oo, sinasabi nga, sapagkat mababasa natin, “Nakikita ninyo na sa pamamagitan ng mga gawa ay inaaring-ganap ang tao, at hindi sa pamamagitan lamang ng pananampalataya.”

“Kung gayon,” tanong ng isa, “hindi ba sumasalungat iyan sa sinasabi mo sa amin?”

Hinding-hindi. Kailangan ninyong makita kung ano mismo ang binibigyang-diin ng iba’t ibang sumulat ng mga Sulat. Si apostol Pablo—at halos lahat ng binanggit nating talata ay mula sa kanyang mga sinulat—ay nagsasabi kung paanong ang mga kawawang makasalanan ay maaaring ariing-ganap sa harapan ng Diyos. Pero ngayon ay bumaling tayo sa Sulat ni Santiago upang malaman kung paanong tayong mga nagpahayag na sumasampalataya kay Cristo ay maaaring ariing-ganap sa harapan ng mga tao.

Ipagpalagay natin na sinabi ko sa mga kasamahan ko sa sanlibutan, “Kalalapit ko lang kay Cristo, at inaring-ganap na ako sa lahat ng bagay.” May karapatan silang tingnan ako, ang buhay ko, upang makita nila mismo kung may pagbabago nga sa buhay ko. Nakikita ninyo, upang ako’y ariing-ganap sa harapan nila, upang ariing-ganap sa harapan ng mga tao, kailangan kong ipakita sa pamamagitan ng aking mabubuting gawa na tumanggap ako ng bago at banal na kalikasan. Hayaan ninyong basahin ko ito sa inyo.

Ano ang mapapakinabang, mga kapatid ko, kung sabihin ng isang tao na siya’y may pananampalataya, ngunit walang mga gawa? makapagligligtas бага sa kanya ang pananampalatayang iyon? (Santiago 2:14).

Ibig sabihin, anong uri ng pananampalataya? isang pananampalatayang walang mga gawa? Kung saan may tunay na pananampalataya kay Cristo, magiging iba ang gawa ng tao. Hinding-hindi na babalik ang kanyang buhay sa dati. Magbabago ang lahat.

Kung ang isang kapatid na lalaki o babae ay hubad, at walang makain sa araw-araw, at sabihin sa kanila ng isa sa inyo, Humayo kayong payapa, mangagpainit kayo at mangagpakabusog; gayunma'y hindi ninyo ibinibigay sa kanila ang mga bagay na kailangan ng katawan; ano ang mapapakinabang? Gayon din naman ang pananampalataya, kung walang mga gawa, ay patay sa sarili niya (Santiago 2:15-17).

Ang tunay na pananampalataya ay nakikita sa iyong mga gawa.

Oo, maaaring sabihin ng isang tao, Ikaw ay may pananampalataya, at ako'y may mga gawa: ipakita mo sa akin ang iyong pananampalataya na hiwalay sa iyong mga gawa, at ipakikita ko sa iyo ang aking pananampalataya sa pamamagitan ng aking mga gawa (t. 18).

Hindi ko maipakikita ang aking pananampalataya nang walang mga gawa, pero maipakikita ko ang aking pananampalataya sa pamamagitan ng aking mga gawa. Kung inilagak ko ang aking pananampalataya kay Cristo at nagtiwala ako sa Kanya bilang aking Tagapagligtas, inaring-ganap na ako sa harapan ng Diyos—inaring-ganap nang walang bayad, inaring-ganap nang libre, inaring-ganap nang walang anumang halaga—sa pamamagitan ng pagtubos na na kay Cristo Jesus. Ngayon, habang nabubuhay ako para sa Siyang umaring-ganap sa akin, habang inilalaan ko ang tinubos kong buhay para sa kaluwalhatian ng Siyang nagligtas sa akin, ang aking pagpapahayag ay inaaring-ganap sa harapan ng mga tao. Ang mga taong makakakilala sa akin ay magsasabi, “Totoo ang taong iyan; tunay ang taong iyan; isinasabuhay niya ang kanyang ipinahahayag.” Iyan ba ang sinasabi nila tungkol sa iyo? Nagpapatotoo ba ang iyong buhay sa katotohanan ng pananampalatayang ipinahahayag mo?

Kung nagtiwala ka kay Cristo, ganap ka na sa Kanya, inaring-ganap ka nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya. Ngayon, sa pamamagitan ng isang buhay na nakalaan sa Kanyang mga layunin, dapat mong patunayan sa mga nasa paligid mo ang katotohanan ng pananampalatayang iyon na sinasabi mo.

Kabanata 5: Pagpapabanal

Sa unang kabanata ng 1 Corinto, talatang 30, may ilang salita na nais kong gamiting simula ng ating pagninilay sa isa pang dakilang salita ng Ebanghelyo.

Datapuwa't sa Kanya kayo'y nasa kay Cristo Jesus, na sa atin ay ginawang karunungan mula sa Diyos, at katuwiran, at pagpapabanal, at pagtubos.

Ang salitang “pagpapabanal” ang nais kong bigyang-diin. Napakagandang malaman ang pagpapala ng pagbabagong-buhay, ang maunawaan na tayo'y ligtas dahil sa isang pagtubos na natapos na, at ang makatiyak sa ating pag-aaring-ganap; at dahil dito, napapatanong tayo: “Ano ba ang ibig sabihin ng pagpapabanal sa mananampalataya?”

Napakaraming iba't ibang paniniwala sa mga Cristianong ebangelikal tungkol sa tunay na kahulugan ng salitang “pagpapabanal.” Ang iba ay nag-aakalang ito'y isang tiyak na ikalawang gawa ng biyaya, ayon sa tawag nila, na kung saan ang taong inaring-ganap na ay, sa kalaunan, sa pamamagitan ng lubos na pagsuko ng kanyang sarili sa kalooban ng Panginoon, ay lubusang napapalaya sa kasalanang nananahan sa kanya, nalilinis ang buo niyang pagkatao mula sa kasalanang nananahan, kaya wala na siyang anumang hilig sa kasamaan sa kanyang kalooban na hahadlang sa kanyang buhay Cristiano.

Mayroon namang iba na, bagaman tumatanggi sa ganoong pananaw, ay nag-aakalang ang pagpapabanal ay ang unti-unting paggaling ng lumang likas, hanggang sa ito'y maging lubos na kaayon ng Diyos. Sa palagay ko, habang binubuksan natin ang iba't ibang bahagi ng Kasulatan, makikita natin na

wala sa dalawang pananaw na ito ang itinuturo ng Salita ng Diyos, at ang pagpapabanal ay ibang-iba sa alinman sa kanila.

Ang salita mismo ay nangangahulugang maihiwalay; paghihiwalay, karaniwan, para sa isang banal na layunin. Balikan ninyo ang Lumang Tipan at magugulat kayo sa dami ng iba't ibang bagay na sinasabing pinabanal. Una, mababasa natin na pinabanal ng Diyos ang ikapitong araw. Kinilala Niya ang kabanalan ng ikapitong araw, nang Siya'y magpahinga mula sa lahat ng Kanyang gawa. Pinabanal din ang pagkasaserdote sa Israel, ibinukod para sa Diyos. Ang Bundok ng Sinai, kung saan ibinigay ang kautusan, ay sinasabing pinabanal, sapagkat doon ay nagpakilala ang Diyos sa isang natatanging paraan. Ang bayang Israel ay tinawag na magpakabanal sa pamamagitan ng panlabas na paglilinis, sa pagpapasakop sa ilang paghuhugas at paglilinis, na siyempre ay hindi makapagbabago sa kalagayan ng puso sa harap Niya, kundi katawan lamang ang nalilinis.

May isang talata sa Lumang Tipan kung saan mababasa natin ang tungkol sa mga taong nagpakabanal upang gumawa ng kasamaan. Medyo nakapagtatakanag kabanalan iyon, hindi ba? Sa huling kabanata ng aklat ni propeta Isaias, sa ikalabimpitong talata, sinasabi ng Espiritu ng Diyos sa pamamagitan ng propeta: “Silang nangagpapakabanal at nangagpapakalini upang magsipasok sa mga halaman, na sumusunod sa isa na nasa gitna, na nagsisikain ng laman ng baboy, at ng karumaldumal na bagay, at ng daga, ay sama-samang malilipol, sabi ng PANGINOON.” Narito ang mga taong nagpakabanal para sa maruruming gawain, ibinukod upang gumawa ng mga bagay na karumal-dumal sa paningin ng Diyos, pero ayon sa nakaugalian ng mga pagano. Sa ganitong diwa, sila'y ibinukod

para sa pagsamba sa diyus-diyosan; kaya ang salita mismo ay talagang nangangahulugang paghihiwalay.

Ang ating Panginoong Jesus ay pinabanal. “Sinasabi baga ninyo tungkol sa Kanya, na pinakabanal ng Ama at sinugo sa sanlibutan, Ikaw ay namumusong; sapagkat sinabi Ko, Ako’y Anak ng Diyos?” (Juan 10:36). Ang Panginoong Jesus ay laging ang Isang walang hanggang banal, ngunit Siya ang isang Persona ng Pagka-Diyos na ibinukod at sinugo sa sanlibutan para sa isang natatanging layunin. Sinasabi ni apostol Pedro, “Pakabanalin ninyo sa inyong mga puso si Cristo bilang Panginoon: at laging handa kayong sumagot sa bawat tao na humihingi sa inyo ng katuwiran tungkol sa pag-asang nasa inyo” (1 Pedro 3:15). Ibig sabihin, hayaan ninyong ang Diyos ang magkaroon ng Kanyang lugar sa inyong puso; hayaan ninyong ang inyong mga puso ay maibukod para sa Kanya.

Kaya nais kong tingnan ang “pagpapabanal” mula sa tatlong panig. Una, mababasa natin sa Salita ng Diyos ang tungkol sa pagpapabanal ng Espiritu; ikalawa, ang pagpapabanal sa pamamagitan ng dugo ni Cristo; at ikatlo, ang pagpapabanal sa pamamagitan ng Salita ng Diyos.

Una nga, ang pagpapabanal ng Espiritu Santo (Roma 15:16). Hinihiling ni Pablo sa mga Cristiano sa Roma na ipanalangin siya habang ipinangangaral niya si Jesu-Cristo sa mga Gentil: “Na nangangasiwa sa Ebanghelyo ng Diyos, upang ang paghahandog ng mga Gentil ay maging kalugud-lugod, palibhasa’y pinakabanal ng Espiritu Santo.” Noong unang panahon, ang bansang Judio ay isang bayang pinabanal. Ang bayang iyon ay ibinukod mula sa mga Gentil para kay Jehova. Ngunit ngayon, ang mga Gentil mismo ay sinasabing pinabanal ng Espiritu Santo. Ibig sabihin, habang ang isang tao ay

humahayo sa mga bansa upang ipangaral ang Ebanghelyo, ang Espiritu Santo ang naghahanda sa mga tao upang tanggapin ang Ebanghelyong iyon.

Sa ikalawang kabanata ng 2 Tesalonica, napakalinaw nito, sa talatang 13:

Datapuwa't kami ay nararapat magpasalamat sa Diyos tuwina dahil sa inyo, mga kapatid na minamahal ng Panginoon, sapagkat kayo'y hinirang ng Diyos buhat pa nang pasimula sa ikaliligtas sa pagpapabanal ng Espiritu at sa paniniwala sa katotohanan.

Pansinin ninyo ang pagkakasunod-sunod diyan: pagpapabanal ng Espiritu, saka ang paniniwala sa katotohanan. Masasabi natin nang tiyak na walang sinumang maniniwala sa salita ng katotohanan ng Ebanghelyo kung hindi muna siya pinabanal ng Espiritu Santo. Sa madaling salita, ang Espiritu Santo ang gumagawa sa mga puso at isipan ng mga tao, inihahanda sila sa pagtanggap ng Ebanghelyo. Kaya nga tayong humahayo upang ipangaral ang Ebanghelyo ay dapat gumugol ng maraming oras sa panalangin bago tayo humarap sa madla upang ihayag ang Salita, hinihiling sa Diyos na ihanda ang puso ng mga nakikinig upang ang Salita ay maging gaya ng binhing inihasik sa mabuting lupa. Ang paghahandang iyon ng puso na mula sa Panginoon ang siyang pagpapabanal ng Espiritu na tinutukoy dito.

Sa ikaanim na kabanata ng 1 Corinto, talatang 11, matapos ilarawan ang masasamang pamumuhay ng mga lalaki at babaeng hindi pa ligtas, sinasabi ng apostol,

At ganyan ang ilan sa inyo: datapuwa't kayo'y nahugasan, datapuwa't kayo'y pinabanal, datapuwa't kayo'y inaring-ganap

sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo, at sa Espiritu ng ating Diyos.

Pansinin ang pagkakasunod-sunod diyan: nahugasan, pinabanal, inaring-ganap. Ibig sabihin, ang Salita ng Diyos ay inilalapat sa puso at budhi upang maglinis; ginigising ng Espiritu Santo ang tao, ibinubukod siya mula sa karamihan ng sangkatauhan, inihahanda siya upang tanggapin ang Salita; at nang tanggapin niya ang Salita, siya'y inaring-ganap.

Naaalala ko, maraming taon na ang nakararaan, inanyayahan akong mangaral sa isang misyon sa San Francisco. Kalahating oras akong nakaupo roon, nakikinig sa ilang kahanga-hangang patotoo, mga patotoong maririnig ninyo sa mga misyon sa alinmang lungsod, mga lalaking lugmok na lugmok noon sa buhay, na nagkukuwento kung paanong pumasok ang Diyos at binigyan sila ng bagong buhay, ginawa silang mga bagong nilalang. Naantig ako nang husto kaya nang tumayo ako upang mangaral, binago ko nang tuluyan ang aking paksa at kinuha ko ang talatang ito: “At ganyan ang ilan sa inyo: datapuwa’t kayo’y nahugasan, datapuwa’t kayo’y pinabanal, datapuwa’t kayo’y inaring-ganap sa pangalan ng Panginoong Jesus, at sa Espiritu ng ating Diyos.”

Pagkatapos ng pulong, isang kapatid na mukhang malungkutin at payat na payat, na parang bangkay, ang lumapit upang makita ako, at sinenyasan akong bumaba sa harapan ng plataporma. Paglapit ko sa kanya, sinabi niya, “Kaibigan, gulong-gulo ang teolohiya mo ngayong gabi.”

“Ay, ganoon ba?” tanong ko. “Kung gayon, ituwid mo ako, sapagkat ayokong magulo ang aking teolohiya.”

“Oo,” sagot niya, “inuna mo ang pagpapabanal bago ang pag-aaring-ganap. Walang taong mapapabanal hangga’t hindi muna siya inaring-ganap. Ang pag-aaring-ganap ang unang pagpapala, ang pagpapabanal ang ikalawang pagpapala, at binaligtad mo.”

“Naku,” sabi ko, “paumanhin po, pero hindi ako nagkamali nang ganoon.”

“Ay, nagkamali ka; inuna mo ang pagpapabanal bago ang pag-aaring-ganap.”

“Hindi po,” sabi ko, “hindi ako ang gumawa niyon. Si apostol Pablo ang gumawa niyon, na pinapatnubayan ng Espiritu Santo. Siya ang sumulat: ‘At ganyan ang ilan sa inyo: datapuwa’t kayo’y nahugasan, datapuwa’t kayo’y pinabanal, datapuwa’t kayo’y inaring-ganap sa pangalan ng Panginoong Jesus, at sa Espiritu ng ating Diyos.’”

“Hindi, hindi,” sabi niya, “mali ka talaga; mali ang pagkakasipi mo sa Kasulatan.”

“Sige po,” sabi ko, “tingnan ninyo.” Iniabot ko sa kanya ang Biblia, at sinimulan niyang basahin: “‘At ganyan ang ilan sa inyo: datapuwa’t kayo’y nahugasan, datapuwa’t kayo’y pinabanal, datapuwa’t kayo’y inaring- . . .’ Sandali lang, may mali sa pagkakalimbag dito. Kukunin ko ang sarili kong Biblia.” Kaya bumalik siya sa kanyang upuan at kinuha ang kanyang Biblia, bumalik, at nagsimulang bumasa: “‘Datapuwa’t kayo’y nahugasan, datapuwa’t kayo’y pinabanal, datapuwa’t kayo’y inaring-ganap.’ May dala ba ang sinuman dito ng Revised Version?” tanong niya. Mayroon ang isa, at binuklat niya ito at ganoon din ang nabasa. “Aba,” sabi niya, “ngayon ko lang napansin iyan, pero isang bagay ang tiyak: hindi pa malinaw

kay apostol Pablo ang usapin tungkol sa kabanalan nang isulat niya iyan.” Mas gugustuhin pa niyang hatulan ang isang apostol na kinasihan ng Diyos kaysa bitawan ang paborito niyang teorya.

Ayan, nasa Salita ng Diyos: “Datapuwa’t kayo’y nahugasan, datapuwa’t kayo’y pinabanal, datapuwa’t kayo’y inaring-ganap sa pangalan ng Panginoong Jesus, at sa Espiritu ng ating Diyos.” Gaya ng nasabi ko na, lalo akong nagsasalita sa mga batang Cristiano. Naaalala ninyo, ilang linggo o buwan pa lamang ang nakalipas, marami sa inyo ang walang pakialam sa mga bagay ng Diyos. Abalang-abala kayo sa mga bagay ng sanlibutan. Pagkatapos, naaalala ninyo kung paanong nagsimulang may magbago. Napansin ninyong hindi kayo mapakali, hindi masaya, balisa, naguguluhan, nabibigatan sa pakiramdam ng kasalanan, at may pananabik na maging maayos sa harap ng Diyos. Hindi iyon gawa ng tao. Iyon ay gawa ng Espiritu Santo ng Diyos, na nagpapabanal sa inyo, ibinubukod kayo mula sa sanlibutan, at inihahanda kayo upang tanggapin ang Ebanghelyo. At nang marinig ninyo ang Ebanghelyong ipinangaral sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, sabik na sinimsim ito ng inyong kaluluwa; naniwala kayo sa katotohanan at kayo’y inaring-ganap. Kayo’y napanumbalik sa tamang kaugnayan sa Diyos.

Ganito rin ang ipinahihwatig ni apostol Pedro sa kanyang unang Sulat, kabanata 1, talatang 2: “Sa pagpapabanal ng Espiritu, sa pagsunod at pagwiwisik ng dugo ni Jesu-Cristo.” Kailan inaaring-ganap ang isang kawawang makasalanan sa harap ng Diyos? Kapag sa pagsunod ng pananampalataya ay pumupuwesto siya sa ilalim ng dugong iwinisik, gaya ng mga Israelita noong una na pumasok sa bahay na ang dugo ay

iwinisik sa mga haligi at sa itaas ng pinto. Pero ano ang umaakay sa isang tao na lumapit nang ganito sa pananampalataya at magtiwala sa dugong ibinuhos ng Panginoong Jesu-Cristo? Ito ang gawaing nagpapabanal ng Espiritu Santo. Ito ang isang panig ng pagpapabanal na nagsisimula bago pa makilala ng tao si Cristo sa ikaliligtas. Ito'y isang gawaing paghahanda, at pagkatapos ay ipinapasok ng Espiritu ng Diyos ang Salita nang may kapangyarihan sa puso, naniniwala ang tao at siya'y inaaring-ganap, at mula noon, sa buong buhay niya, ipinagpapatuloy ng Espiritu Santo ang gawain ng praktikal na pagpapabanal, inilalayo ang puso ng taong iyon nang higit at higit mula sa sanlibutan, at pinupuno siya nang higit at higit ng isang Cristong nabuhay na muli sa kanan ng Diyos. Habang tayo'y abala kay Cristo, habang ang ating mga mata ay nakatuon sa Kanya, tayo'y nagiging katulad Niya, at iyan ang praktikal na pagpapabanal.

Ngunit may isa pang panig ng pagpapabanal, na makikita lalo na sa Sulat sa mga Hebreo. Sa ikalabintatlong kabanata at ikalabindalawang talata, makikita natin ang mga salitang ito:

Kaya naman si Jesus, upang mapakabanal Niya ang bayan sa pamamagitan ng Kanyang sariling dugo, ay nagbata sa labas ng pintuang-bayan.

Narito ang pagpapabanal sa pamamagitan ng dugo ni Cristo. Ano ito? Ito ang pagbubukod sa mananampalataya sa Panginoong Jesus para sa Diyos, sa buong halaga ng gawaing pantubos ng Kanyang minamahal na Anak. Sa ikasampung kabanata ng Sulat na ito, sinasabi sa atin kung paanong ang ating pinagpalang Panginoon ay pumunta sa krus at doon ay naghandog ng isang hain para sa kasalanan, isang haing hindi na kailanman uulitin. Paminsan-minsan ay nababalitaan natin

ang isang pari na nakatayo sa isang dambana, na naghahandog ng tuloy-tuloy at walang-dugong hain para sa mga kasalanan ng mga buhay at ng mga patay. Walang ganyan saanman sa Kasulatan. Ang ating Panginoong Jesu-Cristo, sa iisang handog, ay tinapos na ang usapin ng kasalanan, at wala nang iba pang handog para sa kasalanan ang kakailanganin kailanman. Siya ngayon ay nakaupo na sa kanan ng Diyos, matapos tuparin ang kalooban ng Ama sa pagtatapos ng usapin ng kasalanan sa krus, at mababasa natin sa ikasampung talata ng ikasampung kabanatang ito:

Sa kaloobang yaon tayo'y pinapaging-banal sa pamamagitan ng paghahandog ng katawan ni Jesu-Cristo nang minsan magpakailanman.

Ibig sabihin, tayong nagtiwala sa Tagapagligtas na iyon ay ibinukod na ngayon para sa Diyos. Hindi na tayo kabilang sa isang sanlibutang nasa ilalim ng paghatol. Tayo ngayon ay mga anak ng Diyos. Tayo'y tinubos para sa Kanya ng mahalagang dugo ng Kanyang Anak. Tayo'y ibinukod para sa Kanya sa buong halaga ng Kanyang pagtubos bilang ating kahalili.

Kung titingnan ninyo nang kaunti pang pababa sa kabanatang ito, sa talatang 14, makikita ninyo ang kahanga-hangang pahayag na ito, isang pahayag na hindi maglalakas-loob paniwalaan ng ilan sa atin kung hindi ito nakasulat sa ating Biblia, na ibinigay sa pagkasi ng Espiritu Santo:

Sapagkat sa pamamagitan ng isang handog ay pinasakdal Niya magpakailanman ang mga pinapaging-banal.

Naniniwala ba kayo riyan? Diyan makikita ang pagpapabanal sa ganap na kahulugan nito. Ang mananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo ay nakatayo sa harap ng Diyos na buo

kay Cristo, pinasakdal magpakailanman. Wala nang anumang paratang ang maisasampa pa laban sa kanya kailanman. Ang kanyang mga kasalanan ay inalis na; kung gaano kalayo ang silangan sa kanluran, gayon kalayo inilayo sa kanya ang kanyang mga pagsalangsang, at siya ngayon ay nasa kay Cristo, na sa kanya ay ginawang “karunungan, at katuwiran, at pagpapabanal, at pagtubos.”

Ito ang pagpapabanal na tinutukoy ni apostol Pablo nang magsalita siya tungkol sa kanyang pagkatawag sa ministeryo, nang sabihin sa kanya ng Panginoon, “Isinusugo kita upang ipahayag ang mga bagay na naipakilala Ko na sa iyo at ang mga ihahayag pa, upang ikaw ay pumunta sa mga tao upang buksan ang kanilang mga mata, upang sila’y magsibalik mula sa kadiliman tungo sa liwanag, at mula sa kapangyarihan ni Satanas tungo sa Diyos, upang sila’y tumanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan at ng mana kasama ng mga pinapaging-banal sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus.” Wala kayong maidaragdag sa pagpapabanal na iyon. Hindi ninyo ito mapagagaling pa at, salamat sa Diyos, wala kayong maaalis dito. Ito’y sakdal. Ito’y buo. Ang pagpapabanal na iyon ay sa pamamagitan ng dugo ni Jesus.

Mayroon pang ikatlong panig ng pagpapabanal. Sa ikalabimpitong kabanata ng Ebanghelyo ni Juan, naririnig natin ang ating pinagpalang Panginoon na nakikipag-usap sa Ama, namamagitan para sa mga Kanya, at sinasabi Niya, sa mga talatang 17 hanggang 19:

Pakabanalin Mo sila sa katotohanan: ang salita Mo ay katotohanan. Kung paanong Ako’y Iyong sinugo sa sanlibutan, ay gayon din naman sila’y Aking sinugo sa sanlibutan. At dahil

sa kanila'y pinakababanal Ko ang Aking sarili, upang sila naman ay pakabanalin sa katotohanan.

Siya na pinabanal na sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, ibinukod para sa Diyos sa buong halaga ng natapos na gawa ni Cristo, ay tinatawag ngayon na lumakad sa sanlibutang ito sa kabanalan ng pamumuhay, isang buhay ng praktikal na pagpapabanal, araw-araw na naihihiwalay nang higit at higit mula sa mga bagay na nagpaparumi, sa mga bagay na marumi, sa mga bagay na salungat sa pag-iisip ng Diyos. At ang praktikal na panig na ito ng pagpapabanal ay sa pamamagitan ng Salita ng Diyos.

Sa Efeso 5, mga talatang 25 at 26, mababasa natin:

Si Cristo naman ay umibig sa iglesia, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa kanya; upang kanyang mapakabanal ito, na nilinis sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng salita.

Kaya kayo at ako bilang mga Cristiano, at sinasabi ko ulit na lalo akong nagsasalita sa mga batang Cristiano, ay kailangang maging pamilyar sa Salita ng Diyos. Kailangang maglaan tayo ng maraming oras sa pagninilay sa sinabi sa atin ng Diyos sa pinagpalang Aklat na ito. Nagtanong si David, “Sa paano lilinisin ng isang binata ang kanyang lakad?” at sumagot siya, “Sa pag-iingat niyon ayon sa Iyong salita.” Ang Salita ng Diyos ay para sa ating praktikal na pagpapabanal. Ito ang kasangkapang ginagamit ng Espiritu Santo upang tayo'y maging kawangis ni Cristo.

Sana'y nauunawaan ninyo ang ibig kong sabihin. Nagbabasa kayo ng Biblia, at may nabasa kayong talata na humahatol sa isang bagay na matagal na ninyong ginagawa. Hindi ninyo iyon naisip dati. Hindi sumagi sa isip ninyo na may mali sa ganoong

asal, pero may nabasa kayo sa Salita. “Naku,” sabi ninyo, “mali pala ako riyan. Hindi ko na dapat ituloy iyan kailanman.” Kaya lumalapit kayo sa Diyos at ipinahahayag ang mali, at pagkatapos ay umaasa kayo sa Kanya para sa biyayang maluwalhati Siya sa bagay na iyon.

May kilala akong lalaking naligtas, at sa loob ng ilang panahon matapos siyang maligtas ay malakas pa rin siyang manigarilyo. Alam kong medyo mapanganib na usapin na ito, pero hindi ko sinasabi kung ano ang dapat ninyong gawin. Ikinukuwento ko lamang ang kanyang karanasan, at kayo na ang bahalang humatol. Masigasig siyang Cristiano pero malakas manigarilyo. Isang araw, nagninilay siya sa kanyang Biblia. Binabasa niya ang mga salitang ito: “Linisin natin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, na pinasasakdal ang kabanalan sa takot sa Diyos” (2 Corinto 7:1). Ngayon, hindi ko alam kung ano ang iisipin ninyo sa talatang iyan kaugnay ng paggamit ng tabako, pero tumama ito sa kanyang puso. Sabi niya, “Heto, may nadala ako mula sa Ehipto na isang maruming bisyo na nakuha ko noong ako’y kawawang makasalanan pa roon, nasa kasalanan at pagkaalipin.” Agad siyang pumunta sa isang istante sa kanyang kuwarto at ibinaba ang isang kahon ng tabako, isang lata ng tabakong pampipa, at isang lumang pipa, at itinapon niyang lahat sa apoy. Sabi niya, “Tapos na ako sa mga ito. Gusto kong maging malinis dahil ako’y pag-aari ng Panginoong Jesu-Cristo.” Iyan ang ginawa ng Diyos para sa lalaking iyon. Medyo mahirap ito para sa ilan sa inyong mga babaeng nakikinig sa akin, pero kaya kayong palayain ng Panginoon sa bisyo ng sigarilyo, kung isusuko ninyo ang inyong sarili sa Kanya nang tapat. Kaya anuman ang ipinakikita sa inyo ng Salita ng Diyos na mali, hatulan ninyo ang bagay na

iyon at ipahayag ito sa harap ng Diyos, at habang ginagawa ninyo iyon ay makakamtan ninyo ang paglaya mula rito.

Sa ganito kayo pinababanal ng katotohanan, at makikita ninyo mula sa panig na ito na hindi kailanman tama na sabihing kayo'y lubos nang pinabanal. Kung ang iniisip ninyo ay ang pagpapabanal sa inyong *katayuan*, ang pagpapabanal sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, oo, kayo'y lubos na pinabanal. Hindi na kayo maaaring maging mas banal pa kaysa sa kalagayan ninyo ngayon. Ngunit kung ang iniisip ninyo ay ang *praktikal* na pagpapabanal, walang sinuman ang dapat maglakas-loob na magsabing siya'y lubos nang pinabanal hangga't hindi siya nakauwi sa Langit, kung saan hindi na siya kailanman makikisalamuha sa kasalanan. Tingnan ninyo, maaaring lubos akong nakatitiyak ngayon na lumalakad ako sa kalooban ng Diyos ayon sa ipinahayag Niya sa akin. Bukas, habang nagninilay ako sa ilang bahagi ng Kanyang Salita, maaari Niyang ipakita sa akin ang isang bagay sa aking buhay na matagal na palang hindi Niya kinalulugdan. At siyempre, luluhod ako sa harap Niya at ipahahayag iyon. Kita ninyo, nagpapatuloy ang aking pagpapabanal—unti-unti, pasulong.

Kaya nga, kapag iniisip natin ang pagpapabanal, ang iniisip natin ay paghihiwalay, at tinatawag tayo roon, na maging isang bayang ibinukod para sa Diyos. Tayo'y ibinukod sa pamamagitan ng gawa ng Espiritu Santo na umaakay sa atin kay Cristo. Tayo'y ibinukod magpakailanman sa pamamagitan ng mahalagang dugo na tumubos sa atin; at araw-araw tayo'y nililinis at inihhiwalay mula sa mga bagay na salungat sa pag-iisip ng Diyos, habang natututuhan natin ang Kanyang kalooban sa pamamagitan ng Kanyang Salita at lumalakad tayo sa pagsunod dito.

Kabanata 6: Pamamagitan

Pakibuksan po ninyo ang inyong Biblia sa ikapitong kabanata ng Hebreo, at basahin mula talatang 24 hanggang talatang 27.

Datapuwa't Siya, sapagkat Siya'y nananatili magpakailanman, ay may pagkasaserdoteng hindi nagbabago. Dahil dito naman ay may kapangyarihan Siyang makapagligtas nang lubos sa mga nagsisilapit sa Diyos sa pamamagitan Niya, palibhasa'y laging nabubuhay Siya upang mamagitan para sa kanila.

Sapagkat nararapat sa atin ang isang Dakilang Saserdoteng gayon, na banal, walang sala, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanang, at ginawang lalong mataas kaysa mga langit; na hindi na nangangailangan araw-araw, gaya ng mga dakilang saserdoteng yaon, na maghandog ng hain, una-una'y dahil sa kanyang sariling mga kasalanan, at saka dahil sa mga kasalanan ng bayan: sapagkat ito'y ginawa Niyang minsan magpakailanman, nang ihandog Niya ang Kanyang sarili.

Pinag-aaralan natin ang iba't ibang panig ng gawain ng ating kaligtasan, at ngayon ay nais kong tingnan ninyo kasama ko ang paksa ng pamamagitan. Kapag ginagamit ko ang salitang "pamamagitan," hindi lamang ang pamamagitan ng ating pinagpalang Panginoong Jesu-Cristo sa kanan ng Diyos ang iniisip ko, kundi pati na rin ang pamamagitan ng Espiritu Santo, na nananahan sa puso ng lahat ng bayan ng Diyos habang sila'y narito pa sa sanlibutang ito, at gayundin ang pamamagitan ng mga mananampalataya para sa isa't isa, at para sa isang sanlibutang nangangailangan.

Una, siyempre, at pinakamahalaga sa lahat, ay ang pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Madalas nating banggitin, at tama lang na banggitin, ang natapos na gawa ni

Cristo. Kapag ginagamit natin ang pananalitang iyon, ang iniisip natin ay ang gawang nagtapos sa usapin ng kasalanan nang lubos na ikinasiya ng Diyos. Nang ang Panginoong Jesus, sa walang hanggang biyaya, ay pumunta sa krus upang doon ay gawin ang kalooban ng Diyos sa pagbibigay ng Kanyang sarili bilang pantubos sa ating mga kaluluwa, sumigaw Siya, “Naganap na”; at sinasabi nito sa atin na pagdating sa gawaing pagliligtas sa kaluluwa, wala tayong anumang magagawa.

Naaalala kong nabasa, matagal na panahon na ang nakaraan, ang tungkol sa isang lalaking nanirahan sa Alemanya noong Gitnang Panahon, na namuhay nang masama at walang-ingat. Kabilang siya sa isang maharlikang pamilya at marami siyang pera, pero nilustay niya ang kanyang kayamanan sa paraang walang Diyos hanggang sa wakas ay naghirap siya, at napuno siya ng matinding pagsisisi habang nililingon niya ang kanyang buhay. Napagtanto niya na hindi lamang siya nagkasala laban sa kanyang sarili at sa kanyang pamilya, kundi nagkasala siya laban sa Diyos, at sabik siyang gumawa ng anuman upang makapagbayad kahit papaano sa kanyang mga kasalanan. Nabalitaan niya ang isang monasteryo na napakahigpit ng pamumuhay. Lubusang katahimikan ang hinihingi sa mga monghe sa monasteryong iyon, at iisa lamang ang pinahihintulutang makipag-usap sa mga taga-labas na maaaring dumating sa tarangkahan ng monasteryo. Ang mga mongheng ito ay nagpapakasakit nang matindi. Madalas silang mag-ayuno, nananalangin sa iba’t ibang oras ng araw at gabi, natutulog sa pinakamahirap na kalagayan, at sa lahat ng paraan ay sinisikap nilang payapain ang Diyos dahil sa mga kasalananang kanilang nagawa. Inakala niya na kung papasok siya sa monasteryong iyon at magpapakasakit nang ganoon sa natitira niyang buhay, baka mabayaran niya ang mga kasalanan

ng nakaraan. Kaya nagpasya siyang ialok ang kanyang sarili bilang kandidatong maging monghe sa monasteryo.

Malayo ang kanyang lalakbayin pero nagpasya siyang maglakad sa halip na sumakay, sa pag-aakalang ang paglalakad mismo ay isa nang pagpapakasakit. Sa wakas, sugatan ang paa at pagod na pagod, dumating siya isang gabi sa tarangkahan ng monasteryo at kumatok at naghintay. Maya-maya ay narinig niya ang mahihinang yabag ng isang matandang lalaking papalapit sa pinto. Binuksan ng monghe ang itaas na bahagi ng pinto—isa iyon sa mga pintong may dalawang bahagi—sumilip sa takipsilim, at tinanong kung ano ang kailangan ng panauhin. Sumagot siya, “Naparito ako upang gawin ang anumang makakaya ko bilang pagpapakasakit para sa aking mga kasalanan, upang payapain ang Diyos at makasumpong ng kapatawaran. Nais kong pumasok sa monasteryong ito, at sana’y sabihin ninyo sa akin kung ano ang magagawa ko upang maalis ang aking mga kasalanan at mapagbayaran ang mga ito.”

Tumingin sa kanya ang matandang monghe at sinabi, “Anak, wala nang natitira pang magagawa mo.”

“Naku, ganoon na ba kawalang-pag-asa?” sagot ng lalaki. “Ganoon na ba kalaki ang aking kasalanan na wala nang awa para sa akin? Handa akong gawin ang anumang pagpapakasakit na ipapataw sa akin ng abad ng monasteryo. Handa akong magdusa sa anumang paraan upang makapagbayad sa aking mga kasalanan at maging handa para sa Langit.”

Muling sumagot ang matandang monghe, “Pero, anak, wala nang natitira pang gagawin mo.” Mapait na sinisi ng lalaki ang kanyang sarili sa paghihintay nang ganoon katagal, hanggang ngayon ay wala na palang pag-asa; at saka muling tumingin sa kanya ang monghe at sinabi, “Anak, maraming taon na ang

nakararaan, noong binata pa ako, pumunta ako sa monasteryong ito, na itinutulak ng damdaming gaya ng sa iyo. Nagpumilit ako at nagpagal at tiniis ang lahat ng uri ng pagpapakasakit sa loob ng maraming taon, pero wala akong nasumpungang kapayapaan. Wala akong naramdamang kapatawaran. Sinisisi ako ng aking puso, hinahatulan ako ng aking budhi. Ngunit isang araw ay nakakita ako rito sa monasteryo ng isang kopya ng Salita ng Diyos. Nasa wikang Latin iyon, pero mabuti na lang at nababasa ko iyon, at habang binabasa ko ang pinagpalang Aklat na iyon, ipinakilala sa akin ang mensahe ng Diyos para sa taong naliligaw. Natutuhan ko na ang lahat ng kailangang gawin upang mabayaran ang kasalanan ay nagawa na ni Cristo sa Kalbaryo. Nang sabihin Niyang, ‘Naganap na,’ ang ibig Niyang sabihin ay wala nang natitira pang kailangang gawin ng isang kawawang makasalanan; kaya nagpahinga ako sa natapos na gawa ni Cristo. Maraming taon na ang lumipas mula noon. Iniwan ko na sana ang monasteryo at pumunta sa ibang lugar, pero wala na akong tahanan sa lupa—patay na ang lahat ng kasapi ng aking pamilya—kaya nanatili ako rito at tumutulong sa paglilingkod sa aking mga kapatid, at sinisikap kong, kapag may pagkakataon, ituro ang iba sa pinagpalang Salita ng Diyos.”

Habang ganito ipinapaliwanag ng monghe ang mahalagang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos sa kawawang kaluluwang iyon, sa wakas ay napabulalas siya, “Ay, nakikita ko na! Ginawa na ni Cristo ang lahat; wala nang natitira pang gagawin ko!” Oo, iyan nga! Ang gawang nagliligtas ay natapos na, at wala kayong maidaragdag sa Kanyang natapos na gawa. Tanggapin lamang ninyo at ipahayag ang Isang nagpasan ng inyong mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno; maniwala kayo sa Kanyang Salita at huwag mag-alinlangan.

“Yamang inaring-ganap tayo sa pananampalataya, ay may kapayapaan tayo sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.”

Ngunit bagaman ikinagagalak nating banggitin, at tama lang na banggitin, ang natapos na gawa ni Cristo, tama rin naman at ayon din sa Kasulatan na banggitin ang hindi pa natatapos na gawa ni Cristo, sapagkat nang lisanin ng ating Panginoong Jesu-Cristo ang tanawing ito at bumalik sa kaluwalhatiang Kanyang pinanggalingan, sinimulan Niya ang isang gawaing patuloy Niyang ginagawa mula noon hanggang ngayon, at iyon ang Kanyang mapagbiyayang gawain ng pamamagitan para sa Kanyang bayan dito sa sanlibutang ito. Tingnan ninyo ang mababasa natin sa ating talata. Siya’y may pagkasaserdoteng hindi nagbabago. Ang mga saserdote noong una ay walang pagkasaserdoteng hindi nagbabago. Maaaring maging saserdote ang isang lalaki sa loob ng ilang taon at mamagitan sa Diyos para sa bayan, at pagkatapos, nang siya’y mamatay, iba na ang kailangang pumalit sa kanya; ngunit dahil ang ating Panginoong Jesus ay may pagkasaserdoteng hindi nagbabago, “may kapangyarihan Siyang makapagligtas nang lubos sa mga nagsisilapit sa Diyos sa pamamagitan Niya, palibhasa’y laging nabubuhay Siya upang mamagitan para sa kanila.”

Ang kaligtasang tinutukoy dito ay hindi kaligtasan mula sa paghatol. Hindi ito kaligtasan mula sa Impiyerno, kundi kaligtasan mula sa kapangyarihan ng kasalanan at mula sa mga hirap ng daan. Ito ang sinasabi sa atin ng talata: Na ang Tagapagligtas ding iyon na namatay para sa ating mga kasalanan sa krus, na nagbigay roon ng Kanyang sarili bilang pantubos sa ating mga kaluluwa, ay nabubuhay ngayon sa Langit, at doon ay abala Siya sa Kanyang mapagbiyayang

gawain ng pamamagitan, upang tayo'y mailigtas Niya sa araw-araw na pamumuhay habang tayo'y nagpapatuloy sa tanawing ito.

Kalooban Niyang ako'y maging banal;

Sino ang sa kalooban Niya'y makasasalansang?

Ang panukala ng biyaya Niya sa akin,

Tiyak na Kanyang tutuparin.

Iniligtas Niya ako upang gawin akong banal, upang iayon ako sa Kanyang sariling wangis; at upang maisagawa sa akin ang pinagpalang gawaing ito, Siya ay namamagitan sa Diyos Ama para sa akin.

“May kapangyarihan Siyang makapagligtas nang lubos sa mga nagsisilapit sa Diyos sa pamamagitan Niya, palibhasa'y laging nabubuhay Siya upang mamagitan para sa kanila.” Ang pananalitang iyan, “nang lubos,” ay talagang nangangahulugang “magpakailanman.” Kaya Niya silang iligtas magpa-kailanman. Kaya Niya tayong itawid sa bawat hrap, sa bawat pagsubok, sa bawat kalituhan, sa bawat panganib. Kaya Niyang ibigay sa atin ang lakas na kailangan natin upang mapagtagumpayan ang lahat ng ito at mamuhay nang matagumpay, nagwawaging buhay Cristiano. Siya ang lahat ng hindi tayo sa ating likas na kalagayan pero dapat sana'y tayo, at Siya ang lahat ng ito upang tayo'y iayon Niya sa Kanyang sarili at gawin tayong gaya Niya.

“Sapagkat nararapat sa atin (bagay sa atin) ang isang Dakilang Saserdoteng gayon, na banal, walang sala, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanan, at ginawang lalong mataas kaysa mga langit.” Tayo sa ating sarili ay hindi banal sa halip na banal; nakapipinsala tayo sa halip na walang sala. Madalas tayong

nadungisan at naku, naku, nakihalubilo tayo sa mga walang Diyos at natutuhan natin ang kanilang mga gawi at naging gaya nila. Ngunit Siya ang lubos na kabaligtaran ng lahat ng ito, at ang lahat ng Siya ay para sa atin. Kalooban Niya na gawin tayong kabahagi ng Kanyang kabanalan, at bigyan tayo ng kakayahang mamuhay sa sanlibutang ito nang walang kapintasan at banal, at lumakad sa harap Niya, hiwalay sa lahat ng bagay na magpaparumi sa atin, sa lahat ng bagay na hahadlang sa pagpapakita ni Cristo sa ating buhay. Mahal na mahal natin ang maikling koro na pinasikat ni Gipsy Smith saanman siya pumunta:

Makita nawa sa akin ang kagandahan ni Jesus,

Ang lahat ng Kanyang kahanga-hangang pag-ibig at kalinisang lubos.

O, Ikaw na banal na Espiritu, ang buo kong pagkatao'y Iyong dalisayin,

Hanggang ang kagandahan ni Jesus ay makita sa akin.

Hindi sa nagbabago ang ating lumang bulok na likas, pero ang salitang *pagkatao*, siyempre, ay ginamit ng makata upang tukuyin ang pinakaloob nating pagkatao, ang tunay nating ugali; at naku, gaano kalugod ang ating Panginoong nabuhay na muli at niluwalhati na gumawa nang gayon sa Kanyang bayan upang baguhin ang kanilang buhay at patatagin sila sa pamamagitan ng biyaya.

Nakakilala na ba kayo ng sinuman sa mga taong ganitong nabago? Libu-libo na ang nakilala ko. Makapagkukuwento ako tungkol sa napakaraming Cristianong kilalang-kilala ko, mga lalaki at babae na dati'y lumalakad kasama ng sanlibutan pero naghahangad ng hindi kailanman naibigay ng sanlibutan—mga

lalaki at babae na dati'y alipin ng maraming kasalanan at ng kapangyarihan ni Satanas. Marami sa kanila ang nakipagpunyagi nang maraming taon laban sa mga bagay na ito, at sinikap palayain ang kanilang sarili, pero lalo lamang silang nalubog sa gulo at hirap. At isang araw ay narinig nila ang dakila at maluwalhating Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos. Natutuhan nila na si Cristo ay namatay para sa kanilang mga kasalanan, inilibing, at nabuhay na muli, at na Siya'y itinalaga ng Diyos na Prinsipe at Tagapagligtas, at na ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya ay may kapatawaran ng mga kasalanan; at lumapit sila sa Kanya kung ano sila at nagtiwala sa Kanya. Sumampalataya sila sa Kanya bilang kanilang sariling Tagapagligtas, at sa sandaling tumingin sila sa Kanya, isang malaking pagbabago ang naganap. Marahil ay hindi nila agad namalayan ang lahat, pero alam nilang may nangyari—may pagbabago sa kalooban. Sila'y ipinanganak na muli, binago ang buhay sa pamamagitan ng Salita at ng Espiritu ng Diyos, at pagkatapos ay nakita ang pagbabago sa panlabas. Ang mga lumang bisyo, ang mga lumang gawi ay nalaglag na parang mga tuyong dahon na nalalaglag sa mga puno kapag nagsisimulang umakyat ang dagta sa tagsibol at dumadaloy sa mga sanga. Itinaboy ng bagong buhay ang mga lumang pagnanasa.

Matagal na panahon na ang nakaraan, isang dakilang ministrong Scottish, si Dr. Chalmers, ang nangaral ng isang sermon na itinuturing nang klasiko sa pangangaral mula noon —“The Expulsive Power of a New Affection” (Ang Kapangyarihang Nagpapalayas ng Isang Bagong Pag-ibig). Kapag natuto nang umibig kay Cristo, ang mga lumang bagay ay lumilipas at ang lahat ng bagay ay nagiging bago. Napagmasdan ko ang marami sa mga taong ito at nakita ko

silang lumago at umunlad araw-araw, linggo-linggo at buwan-buwan, at ngayon ay halos hindi na ninyo sila makikilala.

Tandang-tanda ko noong nasa Scotland ako ilang taon na ang nakararaan. Nagdaraos kami ng mga pulong sa Tent Hall at libu-libong tao ang dumarating upang makinig sa Salita. Madalas, bago pa talaga magsimula ang pangangaral, nagkakaroon ng isang uri ng pulong ng patotoo, at tinatawag ni Jock Troup ang iba't ibang tao upang magbigay ng patotoo. May dalawang matandang babae—"lola" ang tawag nila sa kanila roon—na lalo kong gustong pakinggan. Sasabihin ni Jock, "Lola Ganito-at-Ganoon, halika rito at magbigay ka ng patotoo," at tatayo ang mahal na matandang babaeng ito na may napakatamis at mabait na mukha at ikukuwento kung paano siya iniligtas ng Panginoon. Iisipin ko, Naku, siguradong maraming taon ng banal na pamumuhay ang nasa likod ng lahat ng iyan. At tatawagin naman ang isa pa, at ganoon din ang epekto; at saka yuyuko si Jock at bubulong sa akin, "Nang dumating sila rito ilang taon pa lamang ang nakaraan, sila'y mga kawawa at walang pag-asang lasenggo, wala nang natitirang anumang mabuti, disente at kagalang-galang. Pumasok silang gula-gulanit ang damit at lasing na lasing kaya akala namin ay hindi sila makauunawa, pero itinuro sila kay Cristo at sila'y naligtas; binago sila mula sa mga kawawang matandang lasenggong pinabayaan na ng mundo tungo sa maluluwalhating banal ng Panginoon, at iningatan sila Niya, lalong nagiging katulad ni Jesus sa lahat ng panahon."

Iyan ang bunga ng Kanyang gawain ng pamamagitan. Naroon Siya sa itaas, nakikipag-usap sa Ama para sa atin. Kung nais ninyong malaman kung ano ang sinasabi Niya, basahin ninyo ang ikalabimpitong kabanata ng Juan, sapagkat iyon ay isang

halimbawa lamang ng pamamagitan ng ating Panginoon bilang ating Dakilang Saserdote. Ipinapanalangin Niya ang mga Kanya. Ipinapanalangin Niya na sila'y pakabanalin ng Katotohanan. Ipinapanalangin Niya na sila'y ingatan mula sa kasamaang nasa sanlibutan, upang maipakita nila Siya rito sa tanawing ito. At kapag tayo'y humuhugot sa Kanya, habang kinikilala natin Siya bilang ating Dakilang Saserdote at Tagapamagitan, habang tayo'y lumalapit sa Kanya, tinatanggap natin ang kapangyarihang kailangan natin upang mamuhay sa ikaluluwalhati Niya sa sanlibutang ito.

Bumalik kayo sa Hebreo, kabanata 4, talatang 14, at basahin hanggang sa katapusan ng kabanata:

Yamang mayroon nga tayong isang Dakilang Saserdote, na lumagpas sa mga langit, si Jesus na Anak ng Diyos, ay ingatan nating matibay ang ating pagpapahayag. Sapagkat wala tayong isang dakilang saserdote na hindi maaaring makiramay sa ating mga kahinaan; kundi isang tinukso sa lahat ng mga paraan na gaya rin natin, gayon ma'y walang kasalanan. Kaya nga tayo'y lumapit na may pagtitiwala sa trono ng biyaya, upang tayo'y magsikamit ng awa, at makasumpong ng biyaya na saklolo sa panahon ng pangangailangan.

Kita ninyo, narito ang pinagpalang Panginoon na nakaupo sa kanan ng Ama, ang ating Dakilang Saserdote, ang ating Tagapamagitan, at inaanyayahan tayong lumapit sa Kanya at lumapit nang may lakas ng loob, hindi nag-aatubili, hindi nag-aakalang baka hindi tayo tanggapin, kundi lumapit nang madali, masaya, at may lakas ng loob, at dalhin sa Kanya ang kuwento ng ating pangangailangan, ng ating mga pagsubok, ng ating mga kabiguan; at habang ganito tayong lumalapit sa Kanya ay tumatanggap tayo ng awa, awa dahil sa pagkukulang

at kasalanan, upang tayo'y mapatawad. Lahat tayo ay nangangailangan ng Kanyang awa, at nangangailangan tayo ng biyaya na saklolo sa panahon ng pangangailangan. Ibig sabihin, hindi ito ang biyayang nagliligtas sa atin mula sa ating mga kasalanan, mula sa paghatol na nararapat sa kasalanan, kundi biyayang ibinibigay sa atin upang palakasin tayo na labanan ang tukso, at sa gayon ay mamuhay sa ikaluluwalhati Niya.

Naroon Siya bilang ating Dakilang Saserdote at Tagapamagitan, bilang ating Tagapanguna, upang pangunahan Niya tayo sa ating pagsamba habang tayo'y pumapasok sa mismong harapan ng Diyos. Sa Hebreo, kabanata 10, mga talatang 19 hanggang 22, mababasa natin:

Yamang mayroon nga tayo, mga kapatid, ng lakas ng loob na pumasok sa dakong banal sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, sa daang bago at buhay, na Kanyang itinalaga para sa atin, sa pamamagitan ng tabing, sa makatuwid бага'y ng Kanyang laman; at yamang mayroon tayong isang dakilang saserdote sa bahay ng Diyos; ay magsilapit tayong may tapat na puso sa lubos na katiyakan ng pananampalataya, na ang ating mga puso ay nawisikan mula sa isang masamang budhi, at ang ating katawan ay nahugasan ng dalisay na tubig.

Dahil Siya ay naroon sa harapan ng Diyos, sa kabanal-banalang dako, at ginawa na ang lubos na pagbabayad para sa kasalanan, inaanyayahan tayo ngayon na pumasok sa loob ng tabing. Ang tabing ay napunit na; wala nang anumang naghihiwalay, at makalalapit tayo nang tuwiran sa Diyos. Hindi natin kailangan ng tagapamagitan maliban kay Cristo mismo. Hindi natin kailangang tumawag sa iba pa—banal man o anghel. Hindi natin kailangang umasa sa sinuman maliban sa ating pinagpala, nabuhay na muli, at niluwalhating Panginoon, at sa Kanyang

pangalan ay lumalapit tayo sa harapan ng Ama at dinadala natin sa Kanya ang mapagsambang pagpapahayag ng ating mga pusong nagpapasalamat. Sinasamba natin Siya at dinadala sa Kanya ang ating mga kahilingan, nakatitiyak na Siya ang kikilos para sa atin.

At kung tayo'y magkulang, kapag talagang batid nating nagkasala tayo, naroon Siya na namamagitan para sa atin. Mababasa natin sa Unang Juan, kabanata 2 at talatang 1, R.V., "Mumunti kong mga anak, ang mga bagay na ito ay isinusulat ko sa inyo upang kayo'y huwag magkasala." Iyan ang mithiin para sa Cristiano, pero agad niyang idinugtong, dahil batid niya ang ating kahinaan:

At kung ang sinuman ay magkasala, may isa tayong Tagapamagitan sa Ama, si Jesu-Cristo ang matuwid: at Siya ang pampalubag-loob sa ating mga kasalanan; at hindi lamang sa atin, kundi sa buong sanlibutan naman.

Mahal kong batang kapatid na lalaki o babae, kayong kalalapit pa lamang kay Cristo, kung minsan ay pinanghihinaan kayo ng loob kapag sumusubok kayo at nabibigo, kapag dumarating ang tukso at nakalimutan ninyong tumingin sa Panginoon para sa tulong at kayo'y bumabagsak. Aba, huwag ninyong hayaang panatilihin kayong nakadapa ng diyablo. Sabihin ninyo sa kanya: "Huwag kang magalak laban sa akin, Oh aking kaaway: pagka ako'y nabuwal, ako'y babangon; pagka ako'y nauupo sa kadiliman, ang PANGINOON ay magiging ilaw sa akin." Maaari kayong tumingala mismo sa Langit at makikita ninyo roon sa pananampalataya ang ating Tagapamagitan sa harapan ng Ama upang mamagitan para sa inyo. Naroon si Satanas upang magparatang, pero naroon ang ating Tagapamagitan upang harapin ang bawat paratang at ang Kanyang mahalagang dugo

ang sagot sa bawat pagkukulang. Sinasabi Niya, “Isinama Ko na sa pagbabayad ang kasalanang iyon nang Ako’y mamatay sa Kalbaryo,” kaya walang kasalanang nagawa ninyo kailanman na hindi nabayaran. Ngunit ngayon, napalakas at napasigla dahil alam ninyong hindi kayo itinatakwil dahil sa inyong pagkukulang, lumalapit kayo sa Kanya para sa tulong sa hinaharap, habang yumuyuko kayo sa harap ng Diyos at may pagsisisi ninyong ipinahahayag ang inyong kasalanan, at saka ninyo masasabi, “Siya’y tapat at banal upang ipatawad sa atin ang ating mga kasalanan, at upang tayo’y linisin sa lahat ng kalikuan.” Kaya, iyan muna ang tungkol sa pamamagitan ng ating pinagpalang Panginoon sa kanan ng Diyos.

Ngayon, ang isa pang panig ng pamamagitan ay ang pamamagitan ng Espiritu Santo. Ang Panginoong Jesus ay tinatawag na ating Tagapamagitan, gaya ng napansin natin sa huling talatang iyon. Ang Espiritu naman ay tinatawag na Mang-aaliw. Baka hindi alam ng lahat na sa wikang Griego, kung saan isinalin ang ating Bagong Tipan, ang dalawang salitang ito ay iisa. Ang salitang Griego na *parakletos* ay isinaling *Tagapamagitan* sa isang lugar at *Mang-aaliw* sa iba. Ang ibig sabihin nito ay isang lumalapit sa inyong tabi upang tumulong, upang tumulong sa oras ng pangangailangan. Nasa inyo ang Panginoong Jesus bilang inyong Tagapamagitan, gayundin bilang Tagapagtanggol at Mang-aaliw sa Langit, at ang Espiritu Santo bilang Tagapagtanggol at Mang-aaliw dito sa lupa. Mababasa natin sa Roma, kabanata 8, talatang 26:

At gayon din naman tinutulungan ng Espiritu ang ating kahinaan: sapagkat hindi natin nalalaman ang nararapat nating ipanalangin; datapuwa’t ang Espiritu rin ang namamagitan para sa atin ng mga hibik na hindi maipahahayag.

Alam ba ninyo ang ibig sabihin ng Apostol? Madalas kayong mapunta sa mga kalagayang talagang hindi ninyo alam kung ano ang sasabihin kapag lumuhod kayo sa harap ng Diyos sa panalangin. Matinding bigat ang dumadagan sa inyong kaluluwa at hindi kayo lubos na nakatitiyak kung ano ang kalooban ng Diyos. Yumuyuko kayo sa harap Niya at hindi ninyo alam ang sasabihin. Sa mismong sandaling iyon, ang Espiritu Santo na nananahan sa inyo ay namamagitan. Alam Niya kung ano ang tama—alam Niya ang kalooban ng Diyos para sa inyo, at namamagitan Siya sa loob ninyo ng mga hibik na hindi maipahahayag. At sinasabi sa atin sa kasunod na talata,

At Siyang sumisiyasat ng mga puso ay nakaaalam kung ano ang pag-iisip ng Espiritu, sapagkat Siya’y namamagitan para sa mga banal ayon sa kalooban ng Diyos (Roma 8:27).

Kaya, kapatid ko, kapag hindi ninyo alam kung ano ang ipapanalangin o kung paano mananalangin, lumuhod kayo sa harap ng Diyos at kung wala na kayong ibang magagawa, manatili kayo roon nang nakaluhod sa katahimikan at hayaan ninyong ang Espiritu Santo ng Diyos na nananahan sa inyo ang magpahayag ng inyong mga kahilingan. Hayaan ninyong Siya ang mamagitan at makatiyak kayong sasagot ang Diyos.

Napakaraming kabataang lalaki natin ngayon ang humaharap sa mga problemang nagpapalito sa kanila. Narito, sabihin nating, ang isang binata na may matandang inang umaasa sa kanya, pero siya’y saklaw ng pagtawag ng kanyang bansa. Maaaring gusto niyang ipanalangin na payagan siyang manatili sa bahay upang alagaan ang kanyang ina. Sa kabilang banda, siya’y isang makabayang Amerikano. Sinasabi niya, “Hindi dapat na pumayag akong manatili sa bahay at hayaang ang

ibang mga lalaki ang pumunta roon at makipaglaban para sa akin,” kaya hindi niya talaga alam kung paano mananalangin. Maaari siyang lumuhod sa harap ng Diyos at sabihing, “Panginoon, hindi ko alam kung ano ang ipapanalangin ko sa kalagayang ito, pero oh, hindi po ba Ninyo gagawin ang Inyong sariling kalooban?” Habang ipinaubaya niya ito sa Panginoon, ang Espiritu Santo ay namamagitan ayon sa kalooban ng Diyos, at alinmang paraan dumating ang sagot, masasabi ng binatang iyon, “Kuntento ako na ito ang kalooban ng Diyos, at tatanggapin ko ang Kanyang kalooban.”

Madalas, may iba pang mga tanong na lumilitaw. Marahil ay may mahal sa buhay na malubhang-malubha ang sakit, labis na naghihirap dahil sa isang mabagsik na karamdaman. Ang likas nating iniisip ay, “O Panginoon, hindi po ba Ninyo pagagalangin ang mahal kong ito?” at gayunman, sa kabilang banda, sumasagi ang isip na baka, sa kabila ng lahat, ang banal na kalooban ng Diyos ay iuwi ang mahal na ito upang makapiling Niya. Hindi ninyo alam kung paano mananalangin. Hindi ninyo alam kung ano ang hihilingin. Sige, yumuko kayo sa harap ng Diyos at sabihing, “Panginoon, heto po ang kalagayan.” Ilatag ninyo ito sa harap Niya at sabihing, “Ngayon, Panginoon, hindi ang kalooban ko kundi ang sa Inyo ang mangyari.” Hayaan ninyong ang Espiritu Santo ang magdala ng kalagayan sa Diyos. Mamamagitan Siya ayon sa sakdal na kalooban ng Diyos ng mga hibik na hindi maipahahayag. Wala kayong maririnig na tunog, pero maririnig ng Diyos, at ang sagot ay magiging ayon sa Kanyang sariling pinagpalang kalooban.

At may ikatlong panig pa ng pamamagitan na hindi natin dapat lampasan, at iyon ang pamamagitan ng mga mananampalataya.

Ang Unang Sulat kay Timoteo, kabanata 2, mga talatang 1 hanggang 6:

Iniaaral ko nga, una-una sa lahat, na manaing, manalangin, mamagitan, at magpasalamat, dahil sa lahat ng mga tao; dahil sa mga hari at sa lahat ng nangasa mataas na kalagayan; upang tayo'y *makapamuhay* nang tahimik at payapa sa buong kabanalan at kahusayan. Ito'y mabuti at kalugud-lugod sa paningin ng Diyos na ating Tagapagligtas; na may ibig" (ibig sabihin, Siya'y nagnanais), "na may ibig na ang lahat ng tao ay mangaligtas, at mangakaalam ng katotohanan. Sapagkat may isang Diyos, at may isa ring Tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus; na ibinigay ang Kanyang sarili na pantubos sa lahat, na patotoong ibinigay sa sariling panahon.

Ngayon, dito ay iniaatang sa atin ng Espiritu ng Diyos, sa pamamagitan ng apostol, ang pananagutan ng pamamagitan, at napakagandang pribilehiyo nito! Narito ang isang Cristiano, marahil ay mahirap pagdating sa mga ari-arian ng mundong ito, halos hindi kilala sa labas ng kalyeng tinitirhan niya, marahil ay halos hindi kilala sa labas ng maliit na apartment na tinitirhan niya; pero ang Cristianong ito ay may kahanga-hangang pribilehiyo na makalapit sa trono ng Diyos, at maaari siyang pumasok nang mag-isa sa kanyang maliit na silid, lumuhod doon sa harap ng Diyos, at mula sa silid na iyon ay mapakikilos niya ang mga bagay na makaaapekto sa kabutihan ng mga tao, mga pamilya, mga komunidad, mga iglesya, at mga bansa. Hindi ba iyan kamangha-mangha?

Hayaan ninyong magbigay ako ng isang halimbawa. Sa isa sa mga unang pagkakataon na pumunta si Mr. Moody sa Great Britain, sa katunayan ay sa pinakaunang pagpunta niya, nabigo siya nang malaman na ang lalaking nag-anyaya sa kanya roon

ay namatay habang siya'y nasa daan, at tila wala nang taong naroon upang sumalubong sa kanya. Sa wakas, isang pastor ang nakipag-ugnayan sa kanya at nagsabi, "Mr. Moody, maaari po bang mangaral kayo sa amin?" Pumayag siya at mangangaral siya sa umaga ng Linggo at sa gabi ng Linggo, at sa palagay ko ay magpapatuloy nang ilang gabi. Isang dalagang nakinig sa kanya noong umagang iyon ng Linggo ang nagmadaling umuwi at sinabi sa kanyang kapatid na babaeng may sakit at nakaratay, "Hulaan mo kung sino ang nangaral sa ating iglesia kaninang umaga?" Sabi ng kapatid, "Hindi ko alam."

"Si Dwight L. Moody," ang sagot.

"Si Dwight L. Moody ng Chicago—ang tanyag na manggagawa sa Sunday school?" Ganoon siya kilala noon.

"Oo," sabi niya, "at kapatid, dito mismo sa silid na ito, ilang buwan na tayong nananalangin na ipadala ng Diyos si D. L. Moody mula sa Chicago sa ating iglesia!" At dinala siya ng Diyos mula pa sa kabila ng dagat at isinaayos ang lahat sa Kanyang pangangalaga na sa lahat ng iglesia sa England, iyon lamang ang nag-anyaya sa kanya noong Linggong iyon. Naku, ang kapangyarihan ng panalanging namamagitan, kapag ang nananalangin ay may malapit na kaugnayan sa Diyos!

Isipin ninyo ang kasalukuyang krisis ng mundo. Naku, kung ang mga Cristiano lamang ay mapukaw na manalangin gaya ng nararapat, hindi ako nag-aatubiling sabihin na darating ang tagumpay para sa katuwiran sa napakaikling panahon, at ang bawat kaaway ng kalayaan at ng Cristianismo ay mawawasak. "Manalangin ka," sabi ng Panginoong Jesus, "sa iyong Ama na nasa lihim; at ang iyong Ama na nakakikita sa lihim ay gagantihin ka nang hayag." Dapat tayong mamagitan para sa iba, para sa mga nasa matataas na katungkulan, para sa lahat

ng tao saanman, para sa gawain ng Diyos, para sa ating bansa, para sa Israel sa kasalukuyan nilang matinding paghihirap, para sa mga bansang nababagabag saanman. Pribilehiyo nating mamagitan sa Diyos, lumalapit sa Kanya sa pangalan ng ating Dakilang Saserdote, ang Panginoong Jesu-Cristo, ang iisang Tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao. Wala na tayong kailangang iba pa. Hindi natin kailangang pumunta kay San Pedro, o kay San Pablo, o kay San Judas, o kay Miguel na arkanghel, o sa sinuman sa iba pa sa kanila, kundi lumalapit tayo sa Diyos na ating Ama sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo, ang ating Tagapamagitan at Tagapagtanggol, na pinapatnubayan at inaakay ng Espiritu Santo na nananahan sa atin.

Kabanata 7: Pagkabuhay na Muli

Ipinangaral niya sa kanila si Jesus at ang pagkabuhay na muli . . . Ang mga panahon nga ng kawalang-kaalamang ito ay pinalampas ng Diyos; ngunit ngayo'y ipinag-uutos Niya sa lahat ng tao sa lahat ng dako na magsisi: sapagkat nagtakda Siya ng isang araw na Kanyang hahatulan ang sanlibutan sa katuwiran sa pamamagitan ng taong Kanyang itinalaga; na tungkol dito ay nagbigay Siya ng katiyakan sa lahat ng tao, nang Kanyang buhayin Siyang muli mula sa mga patay (Mga Gawa 17:18, 30, 31).

Kung wala ang dakilang katotohanan ng pagkabuhay na muli ng ating Panginoong Jesu-Cristo mula sa mga patay, wala tayong Ebanghelyong maipangangaral. Sa “pagkabuhay na muli,” hindi lang ang ibig nating sabihin ay patuloy na nabuhay ang espiritu ng ating Panginoon matapos mamatay ang Kanyang katawan. Ang ibig nating sabihin, talagang binuhay Siyang muli mula sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, at lumabas Siya sa libingan sa mismong katawang ipinako sa krus ng Kalbaryo. Sa katawang iyon, na niluwalhati na ngayon, nakaupo Siya sa kanan ng Diyos, at sa katawan ding iyon Siya babalik bilang Hukom ng mga buháy at ng mga patay—ng mga ligtas at ng mga napapahamak. Ito ang idinidiin sa atin sa ikalabimpitong kabanata ng Mga Gawa ng mga Apostol.

Ang buong bahagi, mula talatang 16, ay lubhang kawili-wili, pero hindi ko balak ipaliwanag lahat iyon. Gayunman, sana basahin ninyo ito nang maingat kapag may panahon kayo, kung hindi pa ninyo ito gaanong kabisado, dahil walang duda na isa

ito sa pinakamagandang halimbawa ng husay ng isang mangangaral na makikita natin saanman sa Biblia.

Dito, makikita si Pablo sa kanyang pinakamahusay, kung pantaong pananaw ang pag-uusapan, pero nagsasalita rin siya bilang lingkod ni Cristo na kinasihan ng Diyos. Mababasa natin sa ibang bahagi tungkol kay Apolos na siya'y taong mahusay magsalita at makapangyarihan sa mga Kasulatan, at kitang-kita sa halimbawang sermong ito na ganoon ding uri ng tao si Pablo; bagaman, sa kabilang banda, hindi niya gaanong pinagyaman ang basta magandang pananalita lamang, baka mawalan ng bisa ang Krus ni Cristo.

Pero tugmang-tugma sa kanyang prinsipyo na “naging lahat ng bagay sa lahat ng tao” na, nang tumayo siya sa Burol ng Mars, ang mismong sentro ng kultura ng daigdig ng mga Griego, ay harapin niya ang mga

Mapagmataas na Pilosopo ng Atenas

sa kanila mismong larangan. Pagdating sa kultura, kapantay nila siya sa lahat ng paraan. Lubos niyang kilala ang kanilang panitikan, kasaysayan at kaugalian, at kasabay nito ay may malalim siyang kaalaman sa Salita ng Diyos na hindi nila kilala. Kaya noong araw na iyon ay binigyan niya sila ng isang bago at nakapupukaw na mensahe na hindi pa nila narinig kailanman, at marahil marami sa kanila ang hindi na muling makaririnig nito.

Pansinin ang ilan sa mga pangyayari. Naghihintay si Pablo sa Atenas sa ilan sa kanyang mga kapwa lingkod, na bumalik sa Tesalonica para alamin kung kumusta na ang mga bagong-silang na Cristiano roon. Habang naglalakad-lakad siya sa lungsod, labis na nabagabag ang kanyang espiritu, dahil

saanman siya tumingin ay may mga palatandaan ng pagsamba sa diyos-diyosan. Lahat ay sinasamba sa Atenas; sa katunayan, sinabi minsan ng isang sinaunang pilosopo, “Sa Atenas, mas madaling makakita ng diyos kaysa ng tao.” May mga imahen sa bawat kanto, sa ibabaw ng bawat pintuan, sa bawat looban, sa bawat tindahan at sa bawat bahay. Saan ka man bumaling, mahaharap ka sa mga

Tanda ng Paganong Kadiliman

at si Pablo, habang naglalakad sa mga lansangang iyon, ay alam na ang inihahandog ng mga Hentil ay inihahandog sa mga demonyo at hindi sa Diyos; alam niyang malamang na siya lang ang tao sa lungsod na iyon na may kaalaman tungkol sa tunay at buháy na Diyos at sa Kanyang Anak, ang Panginoong Jesu-Cristo; pero sa ngayon ay wala pa siyang nakikitang pagkakataon na maibahagi ang kanyang mensahe sa madla.

Gayunman, napansin niya ang isang sinagoga ng mga Judio, at pumasok siya roon. Ginamit niya ang kanyang karapatan bilang kinikilalang guro na magsalita, at doon ay inilahad niya ang Ebanghelyo. Nakipagtalo siya sa mga sumusunod sa Judaismo, at sa mga proselita na tiyak na pagod na sa hindi nakasisiyang mga ritwal at seremonya ng pagsamba sa diyos-diyosan, kaya hinanap nila ang lugar na ito ng pagtuturo tungkol sa kautusan ni Moises.

Sa pamilihan din ay kinakausap niya ang bawat tao, at kung minsan ay may maliliit na pangkat na nagtitipon sa paligid niya, at sa kanila ay ipinahahayag niya ang kahanga-hangang kuwento ng biyaya ng Diyos kay Cristo Jesus para sa isang napapahamak na sanlibutan. Unti-unti niyang nakuha ang pansin ng mga tao, na laging interesado sa mga bagay na parang bago at kakaiba. Kaya hindi na tayo dapat magtaka na

sa wakas ay naging interesado sa kanya at sa kanyang turo ang ilang pilosopo ng mga Epicureo at ng mga Estoico.

Ang mga Epicureo

ay yaong mga nagsasabing ang pinakamataas na kabutihan ng tao ay nasa pagpapasaya sa sarili, na walang silbi ang pagtanggì sa sarili; sulitin mo ang buhay sa pagkuha ng lahat ng kasiyahang makukuha mo rito, dahil matagal-tagal ka ring patay. Naririnig natin ang alingawngaw nito sa tinatawag na pilosopiya ng “pagpapahayag ng sarili” sa ating panahon.

Kabaligtaran naman ang pananaw ng mga Estoico sa buhay. Sabi nila: nasa kamay tayo ng isang walang-awang tadhana; wala tayong boses sa pagdating natin sa mundo, at walang nakaaalam kung ano ang mangyayari kapag umalis tayo rito. Kaya magtiis ka na lang, huwag kang magpakita ng karuwagan, at ipasya mo sa loob mo na “ang hindi na magagamot ay kailangang tiisin.” Sa paglipas ng mga panahon, ang salitang “Estoico” ay naging kasingkahulugan ng matiyagang pagtitiis.

Itinanong ng ilan sa mga pilosopong ito, “Ano kaya ang sasabihin ng madaldal na ito?” Para sa kanila, parang nagpapakilala siya ng mga bagong diyos. Mga bagong diyos sa Atenas! Hinalughog na nila ang mundo para matagpuan ang lahat ng iyon. May mga dambana sila para sa mga diyos ng Babilonia, Fenicia, Grecia, Egipto at Roma. Sinasamba nila ang lahat ng iyon, pero ang taong ito ay parang may alam tungkol sa ilang bagong diyos, dahil ipinangangaral ni Pablo “si Jesus at ang pagkabuhay na muli.” Akala nila, ang Anastasis (pagkabuhay na muli) ay isa pang diyos. Mayroon silang diyos ng kapayapaan, diyos ng tagumpay, diyos ng katarungan, diyos ng pag-ibig—lahat ng iba’t ibang katangian ng tao na ginawang diyos; at ngayon ay naisip nila, “Mukhang may dalawang

bagong diyos ang taong ito, ang isa ay tinatawag na Jesus at ang isa pa ay Pagkabuhay na Muli. Gusto naming makarinig pa tungkol sa kanila.” At dinala nila siya sa Burol ng Mars, o sa Areopago. Tanaw mula roon ang Atenas, at doon nagtitipon ang mga pilosopo para magtalakayan. Kaya inanyayahan nila si Pablo na umakyat doon at ipaliwanag ang kanyang mga bagong aral. Sa pangunguna nila, umakyat siya sa tagpuang iyon sa itaas, at agad niyang sinimulang ipahayag ang mensaheng matagal na niyang pinananabikang ibigay sa kanila.

Kinuha niya ang kanyang teksto mula sa isang nakasulat na nakita niya sa isa sa kanilang mga altar, at parang ganito ang sinabi niya: “Nakikita kong napakarelihiyoso ninyong mga tao. Parang sinasamba ninyo ang bawat diyos na kilala ng mga Griego at ng lahat ng ibang bansa, at habang naglalakad ako ay may napansin akong isang altar na may nakasulat na,

‘Sa Diyos na Hindi Kilala!’”

(Isang ganoon mismong altar ang nahukay kamakailan lang.) Malinaw na takot ang mga taga-Atenas na baka may diyos silang napapabayaan na hindi pa naipaaalam sa kanila ang pangalan, kaya itinayo nila ang altar na pumukaw sa pansin ni Pablo.

Napakagandang teksto nga iyon! Kaya sinabi ni Pablo, “Ang sinasamba nga ninyo nang hindi ninyo nakikilala, ay siya kong ipinahahayag sa inyo.” Sa madaling salita, “Narito ako para sabihin sa inyo kung sino ang Diyos na hindi kilala.” Paano maipakikilala ng sinuman ang hindi kilala? Ipinakilala ng Diyos ang Kanyang sarili sa persona ng Kanyang pinagpalang Anak, ang Panginoong Jesu-Cristo. Naroon nga si Pablo para ilahad si Jesus at ang pagkabuhay na muli, at hayaan ninyong sabihin ko

na walang taong nangangaral ng Ebanghelyo kung hindi niya ipinangangaral si Jesus at ang pagkabuhay na muli.

Walang Ebanghelyo para sa makasalanang may sala kung wala si Cristo, dahil ang Ebanghelyo ay ang mensahe ng Diyos tungkol sa Kanyang pinagpalang Anak. Ang Ebanghelyo ay hindi mabuting payo na dapat sundin; ito ay *mabuting balita na dapat paniwalaan*. At ang mabuting balitang iyon ay tungkol sa Panginoong Jesu-Cristo, na nagmula sa kaluwalhati nang kasama Niya ang Ama mula pa sa walang hanggan, at bumaba hanggang sa dalamhati at hapis ng krus ng Kalbaryo, kung saan inilantad Niya ang Kanyang dibdib upang ang tabak ng katarungan ng Diyos ay maisaksak sa Kanyang puso. Siya ang pumalit sa ating lugar at tiniis Niya ang nararapat sa atin. Pero hindi pa iyon ang buong Ebanghelyo; may kailangan pang iba. Ipinangaral ni Pablo

si Jesus, AT—

At ano? “At ang pagkabuhay na muli.” Bawat sermong ipinangaral niya ay sermon ng Pasko ng Pagkabuhay; bawat sermong ipinangaral ng mga unang apostol ay sermon ng Pasko ng Pagkabuhay, dahil saanman sila magpunta ay ipinangangaral nila na si Cristo ay *namatay* dahil sa ating mga kasalanan ayon sa mga Kasulatan; at Siya ay *inilibing*, at Siya ay *muling nabuhay* nang ikatlong araw ayon sa mga Kasulatan. Ang buod ng kanilang mensahe ay Siya ay “ibinigay dahil sa ating mga pagsuway, at muling binuhay dahil sa ating pag-aaring-ganap” (Roma 4:25).

Kaya ipinangaral ni Pablo si Jesus at ang pagkabuhay na muli, at iyon din ang ipinahahayag namin ngayon, at sinasabi namin sa inyo sa Kanyang Pangalan, “Na kung ipahahayag mo ng iyong bibig si Jesus bilang Panginoon, at sasampalataya ka sa

iyong puso na Siya'y binuhay ng Diyos mula sa mga patay, ay maliligtas ka. Sapagkat sa puso ay sumasampalataya ang tao sa ikatutuwid; at sa bibig ay ipinahahayag ang ikaliligtas" (Roma 10:9, 10).

Ang Lumikha at ang Nilikha

Pansinin kung paano inihanda ni Pablo ang lupa para sa kanyang mensahe. Una sa lahat, ipinaalala sa kanila na ang Lumikha ay dapat na mas dakila kaysa sa Kanyang nilikha, at itinuon ni Pablo ang kanilang pansin sa nakikitang sansinukob. Kitang-kita na ang Diyos na lumikha ng lahat ng bagay ay hindi maikukulong sa isa sa kanilang mga templo. Sabi niya, "Ang Diyos na gumawa ng sanlibutan at ng lahat ng bagay na naririto, palibhasa'y Panginoon ng langit at ng lupa, ay hindi tumatahan sa mga templong gawa ng mga kamay; ni hindi rin pinaglilingkuran ng mga kamay ng tao, na waring may kailangan Siyang anuman, yamang Siya ang nagbibigay sa lahat ng buhay, at hininga, at lahat ng bagay." Hindi Siya Diyos ng iisang bansa lamang, kundi ng lahat ng bansa, at sa totoo lang ay iisang lahi tayo, dahil Siya ang "gumawa mula sa isang dugo ng lahat ng bansa ng mga tao upang manirahan sa buong ibabaw ng lupa, at itinakda Niya ang mga panahong nauna nang itinalaga, at ang mga hangganan ng kanilang tahanan." Ipinasan Niya sa tao ang pananagutang makilala Siya, dahil hindi Siya malayo sa bawat isa sa atin. Walang tao saanman ang mangangahas na magsabi sa araw ng paghuhukom, "Gusto kong matagpuan ang Diyos pero hindi ko Siya natagpuan," dahil Mas malapit Siya kaysa sa paghinga,
Mas malapit pa kaysa sa kamay at paa.

Napakalapit Niya, kaya kung kakapain Siya ng tao, kung iuunat ng tao ang kanyang hungkag na mga kamay sa Kanya, matatagpuan niya ang dakila at malalakas na kamay ng Diyos na nag-aabot pababa para hawakan siya. Hindi kailanman papayagan ng Diyos na masabing may taong tapat na naghanap ng daan ng buhay pero hindi ito natagpuan, na may taong talagang gustong maligtas at dumaing sa Diyos pero hindi pinakinggan.

Sinasagot nito ang isang tanong na bumabagabag sa maraming tao. Madalas akong tanungin,

“Paano ang mga Pagano

na hindi pa nakarinig ng Ebanghelyo? Mapapahamak ba sila dahil hindi pa sila nakarinig?” Saanman naroon ang isang pagano ngayon, kung gusto niyang makilala ang Diyos at tapat siyang umaabot sa Kanya, aakuin ng Diyos ang pananagutang bigyan ang taong iyon ng sapat na liwanag para maligtas, dahil hindi Siya malayo sa bawat isa sa atin. Iniutos ng Diyos sa mga tao “na hanapin nila ang Panginoon, baka sakaling Siya’y kanilang mangapa at matagpuan.”

Ito lang ang lugar sa Bagong Tipan kung saan makikita natin ang salitang *mangapa* (*feel*). Madalas kong hikayatin ang mga tao na magtiwala sa Panginoong Jesus, at sinabi ko sa kanila kung paano Siya namatay para sa kanila, pinasan ang kanilang mga kasalanan sa krus, at na kung sasampalataya sila sa Kanya, ibinigay Niya ang Kanyang sariling Salita na “ang sinumang sumasampalataya sa Kanya ay hindi mapapahamak, kundi magkakaroon ng buhay na walang hanggan.” Tapos sasabihin nila, “Naniniwala naman ako, pero wala akong *nararamdamang* kaibahan.” Walang kinalaman iyon. Ang salitang *feel* ay hindi talaga salitang Cristiano. Ang tanging lugar na lumilitaw ito sa

Bagong Tipan ay dito, kung saan nagsasalita si Pablo tungkol sa mga pagano. Pero ikaw ay may bukás na Biblia; hindi mo kailangang mangapa sa paghahanap sa Diyos. Ang kailangan mong gawin ay *paniwalaan* ang patotoong ibinigay Niya, at maliligtas ka. “Sumampalataya ka sa Panginoong Jesu-Cristo, at maliligtas ka at ang iyong sambahayan” (Mga Gawa 16:31). Ito ang salita ng buháy na Diyos na ibinigay sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod noong una.

“Pakiramdam” at “Damdamin”

Sinabi kong minsan lang matatagpuan ang salitang *feel* sa Bagong Tipan, pero ang salitang *feeling* (damdamin) ay makikita nang dalawang beses: minsan sa Efeso 4:19, kung saan binabanggit ang ilang Hentil, at sinasabi, “Na sila, palibhasa’y wala nang pakiramdam, ay ibinigay ang kanilang sarili sa kahalayan, upang gumawa ng lahat ng karumihan nang may kasakiman”; at muli sa Hebreo 4:15, “Sapagkat wala tayong dakilang saserdote na hindi maaaring makiramay sa ating mga kahinaan.” Bukod sa tatlong pagkakataong ito, hindi natin makikitang ginamit sa Bagong Tipan ang mga salitang *feeling* o *feel*. Sa sandaling sumampalataya ka sa Panginoong Jesus, sa sandaling magtiwala ka sa Kanya, lumilipat ka mula sa kamatayan tungo sa buhay, mula sa kahatulan tungo sa pag-aaring-ganap sa harap ng trono ng Diyos.

Sa Juan 5:24, sinabi ni Jesus, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi na papasok sa kahatulan, kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.” Pansinin ang

Limang Bahagi ng Juan 5:24

1. “Ang Nakikinig ng Aking Salita.” Harapin mo ito; maging tapat ka sa sarili mong puso. Narinig mo na ba ang Salita ng Anak ng Diyos? Narinig mo na ba Siyang nagsasalita sa iyo sa pamamagitan ng pinagpalang Aklat na ito?
2. “At Sumasampalataya sa Kanya na Nagsugo sa Akin.” Naniniwala ka ba sa iyong puso na isinugo ng Diyos ang Panginoong Jesu-Cristo upang maging Tagapagligtas ng makasalanang, upang mamatay para sa iyo sa krus, at upang muling mabuhay mula sa mga patay para sa iyong pag-aaring-ganap?
3. “May Buhay na Walang Hanggan.” Kailan mo ito makukuha? Kapag namatay ka na? Hindi, makukuha mo ito *ngayon*, mula sa sandaling sumampalataya ka, mula sa sandaling marinig mo ang Salita ng Anak ng Diyos, at tanggapin at ipahayag mo Siya bilang Siyang isinugo ng Ama sa sanlibutan upang maging Tagapagligtas ng makasalanang. Ang problema ngayon, natitisod ang mga tao sa mismong kasimplehan nito.

May narinig akong kuwento tungkol sa isang lalaking gustong maligtas, at sinabihan siyang magpenitensiya para sa kasalanan sa pamamagitan ng paglalagay ng matitigas at tuyong gisantes sa kanyang sapatos at paglakad sa mga ito nang ilang oras bawat araw. Ginawa nga ito ng kawawang lalaki at paika-ika siyang naglakad sa mga lansangan, sinisikap na tubusin ang sarili niyang kasalanan. Pareho lang sana ang naging pakinabang sa kanya kung pinakuluan muna niya ang mga gisantes.

Pero handa ang mga tao na gawin ang lahat ng uri ng mahihirap na bagay. Para silang si Naaman na, nang iutos ng propeta, “Humayo ka at maligo sa Jordan nang pitong ulit,” ay nagsabing, “Masyadong madali ang paraang iyan.” Pero may matalino siyang matandang lingkod na nagmungkahi, “Kung ipinagawa sa iyo ng propeta ang isang *dakilang* bagay, hindi mo ba iyon gagawin?” Aba, siyempre gagawin niya. “Gaano pa kaya ngayong sinasabi niya sa iyo, Maligo ka, at maging malinis?” Kung kailangan mong magbigay ng napakaraming pera, magdasal nang napakaraming dasal, maglakbay nang malalayong peregrinasyon, gumawa ng napakaraming gawaing pangkawanggawa para makuha ang buhay na walang hanggan, ilan kaya sa inyo ang papayag na gawin ang mga iyon? Gaano pa kaya ngayong sinasabi Niya sa iyo, “*Sumampalataya ka at mabuhay!*”

4. “Hindi na Papasok sa Kahatulan.” Isipin mo iyan! Ganito ang mababasa sa Bersiyong Romano Katoliko: “Amen, amen, sinasabi Ko sa inyo, ang sinumang nakikinig ng Aking salita at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan at hindi papasok sa paghuhukom, kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.” Hindi ba’t mabuting balita iyan? Walang isa mang salita tungkol sa purgatoryo, walang salita tungkol sa pangungumpisal sa pari, walang salita tungkol sa pagtupad ng mga sakramento, walang salita tungkol sa penitensiya; kundi dito at ngayon, sa sandaling ilagak mo ang iyong tiwala sa Panginoong Jesu-Cristo, wala na ang iyong mga kasalanan at hinding-hindi ka na papasok sa paghuhukom, kundi mayroon kang buhay na walang hanggan. Lahat ng ito ay para sa iyo. Iyan ang Ebanghelyong ipinangaral ni Pablo. At pansinin ang susunod na punto:

5. “Lumipat na Mula sa Kamatayan Tungo sa Buhay.” Ito ay isang tiyak at ganap na kaligtasan, na nagbibigay sa makasalanang sumasampalataya ng bagong katayuan sa harap ng Diyos. Pansinin ang tatlong ugnayan nito sa pagkabuhay na muli:

6. Pagkabuhay na Muli at Pagsisisi

Pero paano kung hindi ito tanggapin ng mga tao? Kung gayon ay may paghuhukom. Sinasabi niya na naging napakamapagbiyaya ng Diyos sa mga pagano: “Ang mga panahon ng kawalang-kaalamang ito ay pinalampas ng Diyos; ngunit ngayo’y ipinag-uutos Niya sa lahat ng tao sa lahat ng dako na *magsisi*.” Ang magsisi ay nangangahulugang baguhin nang lubusan ang iyong isip, magkaroon ng bagong saloobin. Akala mo dati ay maililigtas mo ang sarili mo sa pamamagitan ng mabubuti mong gawa, pero binago mo ang isip mo at inaamin mo na ngayon na wala kang magagawa para iligtas ang sarili mo, at si Cristo ang dapat gumawa ng lahat. Iyan ang pagsisisi—pagbabago ng saloobin sa Diyos. Sa halip na sikaping gumawa ng anuman para iligtas ang sarili mo, hayaan mong ang Panginoong Jesus ang gumawa ng lahat.

Ang Diyos ay “nag-uutos sa lahat ng tao sa lahat ng dako na magsisi: sapagkat nagtakda Siya ng isang araw na Kanyang hahatulan ang sanlibutan sa katuwiran sa pamamagitan ng taong Kanyang itinalaga.” Hahatulan ng Diyos ang sanlibutan sa katuwiran, pero ang kaso mo ay maaaring maayos nang hindi na umaabot sa korte, at maayos ngayon mismo, para hindi mo na kailangang isipin pa ang pagharap sa paghuhukom. Pero kung tatanggihan mo si Cristo, balang araw ay kailangan mong magsulit sa harap ng Kanyang trono ng paghuhukom.

2. Pagkabuhay na Muli at Katiyakan

“Na tungkol dito ay nagbigay Siya ng *katiyakan* sa lahat ng tao, nang Kanyang buhayin Siyang muli mula sa mga patay.” Ang pagkabuhay na muli ng katawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo ang saligan ng ating katiyakan na tayo ay muling mabubuhay sa ating mga katawang binuhay na muli. Sabi Niya, “Sapagkat Ako’y nabubuhay, kayo ma’y mabubuhay rin.” Sinasabi sa atin na “Kung paanong kay Adan ay namamatay ang lahat, gayundin naman kay Cristo ay bubuhayin ang lahat.” Hindi ito nangangahulugang maliligtas ang lahat ng tao, kundi na ang mga katawan ng lahat ng tao ay bubuhaying muli mula sa mga patay. Kaya nagbigay ang Diyos ng katiyakan sa lahat ng tao na may buhay pagkatapos ng kamatayan, nang buhayin Niya ang katawan ni Cristo mula sa libingan. Pangalawa, nagbigay Siya ng katiyakan sa lahat ng tao na naayos na ang usapin ng kasalanan sa kamatayan ni Cristo, sa pamamagitan ng pagbuhay muli sa Kanyang katawan mula sa mga patay.

Narito ang isang taong walang sala na nabilanggo dahil sa krimen ng iba. Alam niyang ang isa ang may sala, pero alam din niya na para mapatunayan ang sarili niyang kawalang-sala ay kailangan niyang ilantad ang kanyang kaibigan; kaya pinakinggan na lang niya ang hatol ng hukom, na nagpadala sa kanya sa bilangguan nang isang taon. Ano kaya ang pakiramdam ng isa pang lalaki na nasa labas? Sabi niya, “Ako ang dahilan kung bakit naroon ang taong iyon; ako ang dapat nakakulong, pero siya ang naroon sa lugar ko.” Marahil dinalaw niya siya at sinabi ng lalaki, “Kusa kong inako ang lugar mo, at panatag ako; hayaan mo akong tiisin ito.” Ang isa naman ay pagala-gala sa mga lansangan at nagsasabi, “Ewan ko kung hanggang kailan siya papayag na manatili roon; ewan ko kung gaano katagal bago niya ikuwento ang buong pangyayari.” Pero di naglaon ay lumipas ang isang taon, at isang araw, habang

naglalalakad siya sa kalye, nakita niya ang taong nabilanggo para sa kanya. Sinugod niya ito at sinabi, “Ano ang ibig sabihin nito?”

“Ang ibig sabihin,” ang sagot, “ay wala ka nang dapat ikatakot ngayon. Natiis na ang buong hatol.”

Ganoon din, pinasan ng ating pinagpalang Panginoon sa Puno ang hatol para sa atin, at ngayon tayo na dating makasalanang may sala ay malaya na. “Si Cristo, palibhasa’y binuhay mula sa mga patay, ay hindi na mamamatay.” Ang pagkabuhay na muli ang patunay na naayos na ang usapin ng kasalanan, na ang Diyos ay nasiyahan. “Nagbigay Siya ng katiyakan sa lahat ng tao, nang Kanyang buhayin Siyang muli mula sa mga patay.”

3. Pagkabuhay na Muli at Pagsusulit

Pangatlo, mayroon tayong katiyakan sa pagkabuhay na muli ni Jesu-Cristo na balang araw ang lahat ng tao ay magsusulit sa Kanya. Mangyayari ito kapag nakaupo na Siya sa malaking puting trono. Isipin mo na lang ang magsulit sa Kanya ng iyong mga kasalanan, matapos ang lahat ng ginawa Niya para iligtas ka sa mga iyon!

Pansinin ang tatlong uri ng pagtugon sa mensahe ni Pablo noong araw na iyon. “Nang marinig nila ang tungkol sa pagkabuhay na muli ng mga patay, ang ilan ay nanuya: at ang iba ay nagsabi, Pakikinggan ka naming muli tungkol sa bagay na ito. . . . Gayunman, may ilang lalaking sumama sa kanya, at sumampalataya.” Hindi kaya may mga tao rin ngayon na nagpapakita ng tatlong magkakaibang saloobing ito sa mensahe!

May mga nanunuya, may mga nangungutya, may mga nagsasabing, “Naku, hindi namin mapaniwalaan ang mensaheng ito tungkol kay Jesus at sa pagkabuhay na muli;

hindi namin ito matanggap. Hindi namin maintindihan kung paano Siya mamamatay para sa mga makasalanan at muling mabubuhay, at kung paano maliligtas ang tao sa pamamagitan ng pagsampalataya sa Kanya.” Kaawaan ka nawa ng Diyos kung tinatanggihan mo ang mensaheng ito. Balang araw ay tatanggihan ka rin Niya, dahil sinasabi Niya sa Kanyang Salita, “Sapagkat Ako’y tumawag, at kayo’y tumanggi; iniunat Ko ang Aking kamay, at walang taong pumansin; kundi inyong winalang-kabuluhan ang lahat Kong payo, at ayaw ninyo ng Aking saway: Ako naman ay tatawa sa inyong kapahamakan; Ako’y manunuya kapag dumating ang inyong kinatatakutan” (Kawikaan 1:24-26). Ipagkaloob nawa ng Diyos na sa huli ay hindi ka mapasailalim sa ganitong kapalaran. Huwag mo itong tanggihan, huwag kang umalis nang may malamig at walang-pakialam na pagngisi at magsabing, “Wala akong pakialam diyan.”

Ang ikalawang pangkat ay nagsabi, “Pakikinggan ka naming muli tungkol sa bagay na ito.” Sila ang mga mapagpaliban. Maaaring hindi ka nanunuya; marahil hindi mo ngingisian ang mensahe ng Ebanghelyo; talagang balak mong maligtas balang araw, pero ang sinasabi mo, “Pakikinggan kitang muli; hindi pa ako handang lumapit kay Cristo ngayon. Napakaraming bagay na umookupa sa puso at isip ko ngayon; sa ibang pagkakataon na lang. Pabayaan mo muna ako. Balang araw ay pagtutuunan ko rin ng pansin ang mga bagay na ito.” Alalahanin ang lumang kasabihan, “Ang pagpapaliban ay magnanakaw ng panahon.” May isang kasabihang Kastila na nagsasabing, “Ang daan ng ‘mamaya na’ ay papunta sa bayan ng ‘hindi kailanman.’” Ilan na kaya ang tumahak sa daang iyon, nagsabing, “Mamaya na, sa ibang araw na lang,” at nagpatuloy nang nagpatuloy, hanggang

sa wakas ay narating nila ang kabilang mundo, walang pag-asang napahamak, at iyon ay magpakailanman!

Ang ikatlong pangkat: “Gayunman, may ilang lalaking sumama sa kanya, at sumampalataya.” Napakapalang patotoo! Itinala ng Diyos ang pangalan ng dalawa sa kanila, isang lalaki at isang babae, sina Dionisio at Damaris, na tumanggap sa mensaheng ipinahayag noong araw na iyon.

Akala ng mga tao, ang kailangan ng mga makasalanan ay mas maraming kultura, mas pinong asal; pero kung ang magalang na kultura ay nakapagligtas sana sa sanlibutan, matagal na sanang naligtas ang Grecia. *Pero lubusang nagkawatak-watak ang Grecia sa kabila ng kanyang kultura.* Ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos ang nagligtas sa sinaunang mundo mula sa pagkawasak. At ang Ebanghelyo ng Panginoong Jesu-Cristo ang nagliligtas sa mga tao ngayon. Inihaharap ko sa inyo ang dalawang halimbawang ito, sina Dionisio at Damaris, at nakikiusap ako sa inyo na sundan ninyo sila gaya ng pagsunod nila kay Cristo; paniwalaan ninyo ang mensahe, at magpatuloy kayong nagagalak sa Kanya, na binuhay mula sa mga patay at hindi na kailanman mamamatay. Pakinggan ang sinasabi Niya sa Apocalipsis 1:18—“Ako ang nabubuhay, at namatay; at narito, Ako’y nabubuhay magpakailanman.”

Kabanata 8: Pag-asam

Sa ikawalong kabanata ng Sulat sa mga taga-Roma, mula sa talatang 18, mababasa natin ang mga salitang ito:

Sapagkat inaakala ko na ang mga pagdurusa sa panahong kasalukuyan ay hindi karapat-dapat ihambing sa kaluwalhatiang ihahayag sa atin. Sapagkat ang marubdob na pag-asam ng sangnilikha ay naghihintay sa pagpapakita ng mga anak ng Diyos. Sapagkat ang sangnilikha ay ipinailalim sa kawalang-kabuluhan, hindi sa sarili nitong kagustuhan, kundi dahil sa Kanya na nagpailalim dito sa pag-asa, sapagkat ang sangnilikha rin ay palalayain mula sa pagkaalipin sa kabulukan tungo sa maluwalhating kalayaan ng mga anak ng Diyos. Sapagkat alam natin na ang buong sangnilikha ay sama-samang dumaraing at naghihirap sa sakit hanggang ngayon. At hindi lamang sila, kundi pati tayo, na may mga unang bunga ng Espiritu, tayo man ay dumaraing sa ating sarili, habang hinihintay ang pagkaampon, samakatuwid baga'y ang pagtubos sa ating katawan.

Kung bubuklatin din ninyo ang Filipos, kabanata 1, talatang 20 at 21:

Ayon sa aking marubdob na pag-asam at aking pag-asa, na sa anumang bagay ay hindi ako mapapahiya, kundi sa buong katapangan, gaya ng dati, ay gayundin ngayon, si Cristo ay dadakilain sa aking katawan, maging sa buhay, o sa kamatayan. Sapagkat sa akin ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay pakinabang.

May kahanga-hangang pag-asam ang Cristiano. Ang ating Panginoong Jesu-Cristo, habang narito pa Siya sa lupa, ay

maraming sinabi tungkol sa Kanyang ikalawang pagdating. Hindi ko kailanman maunawaan kung bakit ang ilang taong nagsasabing sila'y Cristiano (at hindi ako mangangahas na pagdudahan na sa ilang pagkakataon ay talagang Cristiano nga sila) ay parang walang anumang interes sa katotohanan ng pagbabalik ng ating pinagpalang Tagapagligtas. Madalas kong marinig ang mga taong nagsasabi, "Hindi ako interesado sa ikalawang pagdating ni Cristo. Ang tanging mahalaga sa akin ay maging handa ako pagdating Niya."

Siyempre napakahalaga na maging handa tayo pagdating Niya, pero ang sabihing, "Ang tanging mahalaga sa akin ay maging handa ako sa pangyayaring iyon," ay para sa akin ang pinakarurok ng pagkamakasarili. Ang personal ko lang bang kahandaan ang inaalala ko? Wala ba akong malalim at maalab na pag-asam sa aking kaluluwa, na nananabik sa maluwalhating araw na iyon kapag bumalik na ang Tagapagligtas? Hindi ba ako nananabik na makita Siya?

Sinabi Niya na babalik Siya, at sinabihan Niya tayong magbantay at maghintay sa Kanyang pagdating, na maging tulad ng mga taong naghihintay sa kanilang panginoon kapag siya'y uuwi mula sa kasalan. At tiyak na kung natuto na tayong ibigin Siya, kung kilala natin Siya bilang Siyang namatay para sa atin at naghugas ng ating mga kasalanan sa Kanyang mahalagang dugo, dapat lang na sabik nating inaabangan ang Kanyang pagbabalik.

May mga taong iniisip ang ikalawang pagdating ng Panginoon na parang isang nakakatakot na pangyayari, isang bagay na dapat nating iwasan, dahil napaghahalo nila ang ikalawang pagdating ni Cristo para sa Kanyang bayan at ang araw ng paghuhukom para sa isang sanlibutang walang Diyos; pero

magkaibang-magkaiba ang dalawang pangyayaring ito. Nang sabihin Niya, “Kung Ako’y paroroon at maghahanda ng lugar para sa inyo, Ako’y muling paririto, at tatanggapin Ko kayo sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, ay doon din naman kayo,” hindi Niya tinutukoy ang huling araw ng paghuhukom. Ang tinutukoy Niya ay ang panahong babalik Siya at bubuhayin ang mga patay at babaguhin ang mga buháy, yaong mga kabilang sa Kanyang sariling bayang tinubos, at dadalhin sila para makasama Niya sa bahay ng Ama. Tiyak na walang dapat ikatakot doon. Hindi ito nakapangingilabot na babala, ang isipin ang pagdating ng Panginoon.

Minsan, sa isang lungsod sa Canada, hiniling sa akin na magsalita sa samahan ng mga ministro tungkol sa ikalawang pagdating ng Panginoong Jesus, kaya pumunta ako roon na puno ang puso at isip ng paksang iyon, at nadatnan ko ang halos pitumpung mangangaral ng lungsod na nagkakatipon. Pribilehiyo kong makausap sila nang mga apatnapung minuto tungkol sa pinaniniwalaan kong itinuturo ng Salita ng Diyos tungkol sa dakilang pag-asam na ito ng Iglesya. Nang matapos ako, tumayo ang tagapangasiwa ng pulong, na isang ministrong Presbyteriano, at nagsabi, “Mga kaibigan, gusto kong ibigay ang aking personal na patotoo tungkol sa paksang ito. Napakaraming taon akong naging ministro bago ako naglaan ng panahon na pag-aralan kung ano ang sinasabi ng Biblia tungkol sa ikalawang pagdating ng Panginoon, pero ilang taon na ang nakararaan ay naging lubhang interesado ako at sinaliksik ko ang mga Kasulatan para sa lahat ng tumutukoy sa paksang ito. Alam ninyo, habang nabubuksan sa akin ang katotohanang iyon, para akong nagkaroon ng bagong Biblia. Parang ibang-iba na talaga ang Biblia ko. Napakaraming bagay ang naging malinaw na dati ay madilim.” Pagkatapos ay sinabi

niya, “Ngayon, gusto kong sabihin ninyo sa amin kung ano ang tingin ninyo sa paksang ito.”

Nagkataong naroon ang isang kagalang-galang na matandang ginoo, isang klerigong Anglikano, na tumanggap ng napakaraming parangal dahil sa kanyang dunong at kakayahan. Marami siyang naisulat na aklat at nabasa ko ang lahat ng iyon, kaya interesado talaga ako nang ituro siya sa akin. Alam ng tagapangasiwa na naroon siya sa mga nakikinig noong araw na iyon, at dahil sa isang paraan ay parang siya ang pinakanakatatanda sa kanilang lahat, bumaling siya sa kanya at nagsabi, “Doktor, hindi po ba ninyo gustong magsalita sa amin tungkol sa paksang ito?” Tumayo ang mabait na matandang ginoo at, sa pino at edukadong paraang karaniwan sa mga klerigong Anglikano, ay ganito ang halos sinabi niya: “Naku, mahal kong kapatid, talagang ikinalulungkot kong binanggit mo pa ako, dahil ayaw kong salungatin ang isang panauhing tagapagsalita. Mas gusto ko sanang sabihin na lang sa ating kapatid sa pagtatapos, ‘Salamat,’ at hanggang doon na lang; pero dahil inilagay mo ako sa alanganin, kailangan kong ipahayag ang aking saloobin, at ikinalulungkot kong sabihin na hindi ako sang-ayon kahit kaunti sa tagapagsalitang nagsalita sa atin ngayon. Siyempre, sa palagay ko ay may kaunting sinasabi ang Biblia tungkol sa ikalawang pagdating ng Panginoon, pero kung ano talaga iyon ay hindi ko alam at sa palagay ko ay walang ibang nakaaalam. Sa katunayan, paumanhin sa ating tagapagsalita, sa palagay ko ay hindi rin niya alam. Pinakinggan kong mabuti ang kanyang inilalahad at naisip ko na kung tama ang kanyang paglalahad sa paksa, nakakakilabot siguro ang maniwala, gaya ng sabi niyang pinaniniwalaan niya, na maaaring bumalik si Cristo anumang sandali. Aba, kung paniniwalaan iyon ng isang tao, tiyak na

manghihina ang loob niya nang lubusan. Ipagpalagay ninyong nasa labas ako at dumadalaw sa aking mga miyembro, at biglang pumasok sa isip ko ang nakakakilabot na kaisipang baka dumating si Cristo ngayong araw! Hindi ko na maipagpapatuloy ang aking gawain, kundi gugustuhin kong umuwi sa aking silid-aralan at basahin ang aklat ng panalangin at sikaping maghanda para sa nakakakilabot na pangyayaring iyon.”

Alam ninyo, medyo nahirapan ako. Mas bata ako nang malayo sa kanya at ayaw kong mawalan ng galang, pero sinabi ko sa kanya, “Doktor, sana po ay hindi ninyo ibig iparating na maaaring maging kasapi ang isang tao ng dakilang iglesyang kinabibilangan ninyo at matanggap ang lahat ng parangal na pang-iglesya at pang-akademiko na natanggap ninyo, pero hindi pa kailanman nahugasan sa kanyang mga kasalanan sa mahalagang dugo ni Cristo! Dahil, Doktor, kung naligtas kayo sa pamamagitan ng ginawa ng Panginoong Jesus noong narito Siya sa unang pagkakataon, alam man ninyo o hindi, magiging handa kayo pagdating Niya sa ikalawang pagkakataon.” Dahil hindi ang ating pagkaunawa sa mga doktrina tungkol sa pagbabalik ng ating Panginoon ang nagpapahanda sa atin na salubungin Siya, o ang ating paglago sa kabanalan, kundi ang katotohanang may Iba na, ayon sa pinagpalang kalooban ng Diyos, ay nagbuhos ng Kanyang dugo at namatay para sa atin, at nilinis tayo sa lahat ng kasalanan.

Para sa akin, ang pag-asam sa nalalapit na pagbabalik ng Panginoon ay isa sa pinakamahahalagang pag-asang taglay ko. Sa palagay ko, ito ang ibig sabihin ng apostol nang sabihin niya, ‘Ayon sa aking marubdob na pag-asam at aking pag-asa.’ Inaabangan niya ang pagdating ng Tagapagligtas, at sinabi niya,

“Ayaw kong mapahiya. Gusto kong matagpuan, habang nagbabantay ako sa Kanya, na laging gumagawa para sa Kanyang kaluwhatian, nagsisikap na madala ang iba sa Kanya, at hinahangad na maipakita si Cristo sa aking araw-araw na buhay, para lagi kong masabi, ‘Sapagkat sa akin ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay pakinabang.’”

Kailangan ng kawawang sanlibutang ito ang darating na Tagapagligtas. Ipagpalagay nating dumating na ang ating Panginoon sampung taon na ang nakararaan. Kung gayon, hindi na sana naranasan ng mundo ang kakila-kilabot na digmaang nagaganap sa kasalukuyan. Bakit natin nakikita ang mga bansang nagdidigmaan nang madugo laban sa isa’t isa? Dahil nang dumating dito ang Prinsipe ng Kapayapaan para manirahan kasama ng mga tao sa mapagpakumbabang biyaya, hindi Siya kinilala. Tinanggihan Siya. Dumating Siya para magdala ng kapayapaan pero sinabi ng mga tao, “Ayaw naming maghari sa amin ang taong ito”; kaya, ayon kay Hosea, sinabi Niya, “Ako’y yayaon at babalik sa Aking dako, hanggang sa kilalanin nila ang kanilang pagkakasala, at hanapin ang Aking mukha: sa kanilang kapighatian ay hahanapin nila Ako nang maaga.” Bumalik na Siya sa kanan ng Ama at doon ay naghahanda ng lugar para sa Kanyang mga tinubos. Balang araw ay muli Siyang darating at ang Kanyang pagdating ay mangangahulugan ng pag-agaw sa Kanyang Iglesya at ng pagharap natin sa Ama nang may kapuspusan ng kagalakan.

Iyan ang isang bahagi nito, pero ito naman ang kabilang bahagi: babalik Siya sa kawawang mundong ito at maghahari Siya sa katuwiran sa loob ng isang libong kahanga-hangang taon, at matutupad ang hula, “Kanilang papandayin ang kanilang mga tabak upang maging mga sudsod, at ang kanilang

mga sibat upang maging mga karit: hindi na magtataas ng tabak ang bansa laban sa bansa, ni mag-aaral pa man sila ng pakikipagdigma” (Mikas 4:3). Naku, gaano kakailangan ng mundo si Cristo, na Siyang “mapalad at tanging Makapangyarihan, ang Hari ng mga hari, at Panginoon ng mga panginoon!”

Iyan ang tinutukoy ng apostol, lalo na sa ikawalong kabanata ng aklat ng Roma, nang sabihin niya na “ang marubdob na pag-asam ng *sangnilikha* [sa halip na basta *nilalang*] ay naghihintay sa pagpapakita ng mga anak ng Diyos,” dahil ang pagpapala ng sangnilikha ay darating kasabay ng pagpapakitang iyon. At kailan maipakikita ang mga anak ng Diyos? Narito na sa mundo ang mga anak ng Diyos sa panahong ito, pero hindi pa dumarating ang kanilang pagpapakita. Nasa mundo sila pero hindi sila kilala ng mundo, gaya ng hindi nito pagkakilala sa Kanya; pero mababasa natin na kapag Siya ay nahayag, saka naman tayo mahahayag. Kapag naghari na Siya, saka tayo lilitaw na kasama Niya sa kaluwalhatian! Iyon ang panahong darating ang pagpapala sa lupa, kapag ang sangnilikha ay pinalaya na mula sa pagkaalipin sa sumpa.

Tingnan ang Ebanghelyo ni Juan, kabanata 14, ang bahaging mahal nating lahat at ang bahaging sa palagay ko ay bagay na bagay sa bawat libing ng isang Cristiano. Wala yata akong natatandaang pagkakataon na pinakiusapan akong magsalita nang kaunti sa libing ng isang banal ng Diyos na hindi ko naramdamang kailangan kong basahin ang mga salitang ito: “Kayo’y sumasampalataya sa Diyos, sumampalataya rin kayo sa Akin.” Ibig sabihin, parang sinasabi ni Cristo, “Aalis Ako at iiwan Ko kayo, kaya hindi na ninyo Ako makikita; pero sumasampalataya kayo sa Diyos Ama, kahit hindi ninyo Siya

nakikita. Ngayon, gusto Kong sumampalataya kayo sa Akin, ang Diyos Anak, kahit hindi ninyo Ako nakikita.” Kaya bumalik Siya sa Ama. Hindi natin Siya nakikita, pero iniibig natin Siya at gustong-gusto nating maglingkod sa Kanya, at hinihintay natin ang Kanyang pagbabalik.

“Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan,” maraming pahingahan, maraming tirahan. Iyon din ang salitang isinaling “tirahan” sa bandang ibaba ng kabanata: “Kami ay paroroon sa kanya, at gagawa ng Aming tirahan sa kanya” (talatang 23). Kaya sinasabi Niya, “Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tirahan, maraming lugar ng kapahingahan.” Marami sa mahal na mga anak ng Diyos ang halos hindi nakaranas ng kapahingahan dito, pero magpapahinga sila roon sa presensiya ng Diyos at ng Kanyang Anak kapag isinuot na nila ang kanilang mga katawang binuhay na muli.

“Kung hindi gayon, ay sinabi Ko sana sa inyo.” Napakaraming bagay na pinananabikan ng banal ng Diyos na marahil ay hindi nakasalig sa tiyak na sinasabi ng Kasulatan, pero sinasabi Niya, “Kung hindi ito totoo, kung ang pag-asang ito, ang pag-asam na ito, ay hindi nakasalig sa katotohanan, sinabi Ko sana sa inyo. Ayaw Kong malinlang kayo; ayaw Kong madaya kayo.” Kapag inaasam natin ang pagpapahinga sa Kanyang presensiya, kapag iniisip natin ang Langit bilang bahay ng Ama, hindi lamang ito magandang panaginip, hindi lamang ito guni-guni. Ito ay isang pinagpala at mahalagang katotohanang pinatotohanan mismo ng ating Panginoong Jesus. Nagmula Siya sa Ama at pumunta sa krus para sa ating pagtubos. Bumalik Siya sa Ama para maghanda ng lugar para sa atin.

Gustong-gusto kong isipin ang Langit bilang isang tahanan. Ang ilan sa atin ay hindi gaanong nakaranas ng tahanan dito sa

lupa. Sinasabi tungkol sa sumulat ng pinakamaganda sa lahat ng awit tungkol sa tahanan, na buong buhay siyang palaboy. Siyempre, ang tinutukoy ko ay si John Howard Payne na sumulat ng “Home, Sweet Home.” Ang ilan sa atin ay hindi gaanong nakatikim ng ginhawa ng tahanan dito sa lupa, pero naku, napakagandang tahanan ang inihahanda Niya para sa atin doon sa itaas!

Sa kamatayan, ang mananampalataya ay umuuwi na, pero hindi iyon ang huling bagay, hindi iyon ang kapuspusan ng ating pag-asam, dahil sinasabi ng Panginoong Jesus, “Kung Ako’y paroroon at maghahanda ng lugar para sa inyo, Ako’y muling paririto, at tatanggapin Ko kayo sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, ay doon din naman kayo.” Mahal na batang Cristiano, hawakan mo nang mahigpit ang katotohanang ito sa mga unang araw ng iyong buhay Cristiano. Sinasabi ng Panginoong Jesus, “Ako’y muling paririto.” Paano masasabi ng sinuman na hindi siya naniniwala sa ikalawang pagdating ni Cristo gayong may ganitong pangako? Nakapagtataka kung paano binabaluktot ng mga tao ang mga salitang iyon para palabasing iba ang ibig sabihin kaysa sa talagang sinasabi nito.

May mga nagsasabi sa atin na ang ibig lang Niyang sabihin ay darating Siya sa bawat kaluluwa kapag sila’y nagbalik-loob, para tumahan sa kanilang puso. Hindi iyon ang pinag-uusapan Niya. Sabi Niya, “Tatanggapin Ko sila sa Aking sarili, upang kung saan Ako naroroon ay doon din naman sila.” May iba namang nag-iisip na nang sabihin ng Panginoon ang mga salitang iyon, ang tinutukoy Niya ay ang pagbaba ng Espiritu Santo noong araw ng Pentecostes, na ang Espiritu Santo, bilang ang isa pang anyo ni Jesus, ay bumaba para tuparin ang pangakong ito. Pero sa palagay ko, kapag ganoon ang sinasabi

ng mga tao, nakakalimutan nila na ang karamihan sa mga pangako tungkol sa ikalawang pagdating sa Bagong Tipan ay ibinigay pagkatapos dumating ang Espiritu Santo noong Pentecostes. Matapos tuparin ng Espiritu Santo ang mga salita ng Panginoon at dumating bilang Mang-aaliw, saka Niya kinilos ang puso ng mga banal para sumigaw, “Gayon nga, pumarito Ka, Panginoong Jesus,” at sabik at masayang umasam sa Kanyang personal na pagbabalik.

Tapos may mga nagsasabi, “Ang ibig lang sabihin niyan ay darating Siya sa oras ng kamatayan. Kapag ang mananampalataya ay malapit nang mamatay, naroon ang Panginoon para iuwi siya sa Langit.” Gayunman, kahit totoo ngayon, gaya ng dati bago ang krus, na ang mga anghel ang naghahatid sa mga tinubos na kaluluwa sa Langit, ibang-iba iyon sa personal na pagdating ni Cristo. Ang pulubing si Lazaro ay namatay at dinala ng mga anghel sa sinapupunan ni Abraham, at palagay ko ay mga anghel din ang nagdadala ngayon sa mga banal sa presensiya ng Panginoon. “Hindi ba silang lahat ay mga espiritung naglilingkod, na sinugo upang maglingkod para sa mga magmamana ng kaligtasan?” (Hebreo 1:14). Pero ang sinasabi ni Jesus ay personal na pagdating. Hindi iyon kamatayan; iyon ang paglipol sa kamatayan para sa mananampalataya.

Tapos may mga taong napaghahalo ang pagbabalik ng Panginoon at ang araw ng paghuhukom. Walang anumang tungkol sa paghuhukom dito. “Kung Ako’y paroroon at maghahanda ng lugar para sa inyo, Ako’y muling paririto, at tatanggapin Ko kayo sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, ay doon din naman kayo.” Walang anumang pahiwatig ng araw ng paghuhukom doon. Ito ang lalaking

ikakasal na bumabalik para sa kanyang nobya at dinadala siya sa bahay ng Ama para makibahagi sa kapahingahan at kaluwalhatian ng pinagpalang lugar na iyon. Ang paraan nito ay inilalarawan sa atin sa ikaapat na kabanata ng unang Sulat sa mga taga-Tesalonica, isang bahaging kilala nating lahat, maliban na lang siguro sa mga taong bago at kakaiba pa ang mga bagay na ito. Mula sa talatang 13 ay mababasa natin:

Ngunit hindi namin ibig na kayo'y di makaalam, mga kapatid, tungkol sa mga natutulog, upang kayo'y huwag malumbay, na gaya ng iba na walang pag-asa. Sapagkat kung sumasampalataya tayo na si Jesus ay namatay at muling nabuhay, gayundin naman ang mga natutulog kay Jesus ay dadalhin ng Diyos na kasama Niya. Sapagkat ito ang sinasabi namin sa inyo sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na tayong mga buháy na maiiwan hanggang sa pagdating ng Panginoon ay hindi mauuna (o hindi makauuna) sa mga natutulog. Sapagkat ang Panginoon din (Pansinin kung gaano iyon kalinaw na personal!) ay bababang mula sa Langit na may sigaw, may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos: at ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay na muli.

Tingnan ang pagkakaiba ng pagdating ng Panginoon at ng kamatayan. Ang kamatayan ay hindi ang pagbabalik ng Tagapagligtas; kundi kapag bumalik ang Tagapagligtas, ang kamatayan ay nalilipol para sa mananampalataya.

Ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay na muli: kung magkagayon, tayong mga buháy na maiiwan ay aagawing kasama nila sa mga ulap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin.

Nakikita ninyo, may dalawang pangkat ng mananampalataya na makikibahagi sa maluwalhating pangyayari ng pagbabalik ng

Panginoon. Naroon ang mga natutulog, ibig sabihin ay ang mga banal na namatay na. Ang katawan ng marami sa kanila ay bumalik na sa alabok na pinagmulan nito, pero bubuhayin sila at ang mga katawang iyon ay muling titirhan ng niluwalhating kaluluwa at espiritu ng mga mananampalataya. Pero may isa pang pangkat—ang mga mananampalatayang talagang nabubuhay pa sa mundong ito pagbalik ni Cristo.

Kung magkagayon, tayong mga buháy na maiiwan ay aagawing kasama nila sa mga ulap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin: at sa gayon ay makakasama natin ang Panginoon magpakailanman (1 Tesalonica 4:17).

Hindi ba't kahanga-hanga kung tayong mga Cristianong nabubuhay ngayon ay mapabilang sa grupong iyon! Kung, bago pa angkinin ng kamatayan ang ating mga katawan, ay bumalik na ang Tagapagligtas at tayo ay aagawing kasama ng mga banal na binuhay na muli sa mga ulap upang salubungin ang Panginoon sa hangin! Siyempre, ang mga katawan nating ito ay kailangang dumaan sa isang malaking pagbabago para mangyari iyon, pero sa Filipos 3 ay mababasa natin ang tungkol sa pagbabagong iyon:

Sapagkat ang ating pamumuhay (o pagkamamamayan) ay nasa Langit; mula roon ay hinihintay rin natin ang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo: na Siyang magbabago sa ating hamak na katawan.

o sa literal na salin, “babaguhin ang anyo ng katawan ng ating pagpapakumbaba.” Ang katawang ito, nakikita ninyo, ay tinatawag na katawan ng ating pagpapakumbaba. Alam naman ninyo kung gaano kadalas kayong napapahiya dahil sa inyong katawan, hindi ba? Napakabigat nitong pasanin ng espiritu

kung minsan. Aba, pagdating ng Tagapagligtas, babaguhin Niya ang katawan ng ating pagpapakumbaba,

upang ito'y maging katulad ng Kanyang maluwalhating katawan, ayon sa paggawa na sa pamamagitan nito ay kaya Niyang ipasakop sa Kanyang sarili ang lahat ng bagay (tt. 20, 21).

Mababasa natin ito nang mas detalyado sa unang Sulat sa mga taga-Corinto, kabanata 15, mula sa talatang 51. Doon ay sinasabi ng apostol:

Narito, sinasabi ko sa inyo ang isang hiwaga (sinasabi ko sa inyo ang isang lihim, isang bagay na walang nakaaalam hanggang sa ito'y ihayag); Hindi tayong lahat ay matutulog (ibig sabihin, hindi tayong lahat ay mamamatay), ngunit tayong lahat ay babaguhin (buháy man o patay, tayong lahat ay babaguhin), sa isang sandali, sa isang kisap-mata, sa huling pakakak (ang pakakak na nagwawakas sa dispensasyong ito ng biyaya) : sapagkat tutunog ang pakakak, at ang mga patay ay bubuhaying walang kasiraan, at tayo ay babaguhin. Sapagkat ang may kasiraang ito ay kailangang magbihis ng walang kasiraan (ibig sabihin, ang mga patay, ang mga nabulok na katawan ng mga patay ay bubuhaying walang kasiraan), at ang may kamatayang ito (ibig sabihin, ang mga buháy) ay kailangang magbihis ng walang kamatayan.

Ang mga nabubuhay ngayon sa mga katawang may kamatayan ay biglang bibigyan ng mga katawang walang kamatayan pagbalik ni Jesus, at sa mga katawang iyon sila mabubuhay magpakailanman.

Kaya kapag ang may kasiraang ito ay nakapagbihis na ng walang kasiraan, at ang may kamatayang ito ay nakapagbihis

na ng walang kamatayan, saka matutupad ang salitang nasusulat, Nilamon ang kamatayan sa pagtatagumpay.

Hindi nakapagtataka na makapagbunyi ang apostol sa tagumpay: “Kamatayan, nasaan ang iyong tibo? Libingan, nasaan ang iyong pagtatagumpay?” Sabi niya:

Ang tibo ng kamatayan ay ang kasalanan; at ang kapangyarihan ng kasalanan ay ang kautusan. Ngunit salamat sa Diyos, na nagbibigay sa atin ng pagtatagumpay sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

Ito, kung gayon, ang ating pag-asam; ito ang ating pag-asa! At nais ng Panginoon na mamuhay tayo araw-araw nang may pagtingin sa posibleng katuparan ng pangako ng Kanyang muling pagdating. Pagbangon mo sa umaga, linangin mo ang saloobin ng kaluluwa na magtutulak sa iyong magsabi, “Maaaring dumating si Cristo ngayong araw; at kung darating Siya ngayon, gusto kong matagpuan Niya akong namumuhay para sa Kanyang kaluwalhatian. Gusto kong matagpuan Niya akong lumalakad sa pagsunod sa Kanyang banal na Salita.” At kapag matutulog ka na sa gabi, sabihin mo, “Maaaring dumating si Cristo Jesus ngayong gabi, at makapagpapahinga ako sa ganap na kapayapaan, dahil alam kong pagdating Niya ay aagawin ako upang salubungin Siya.”

Kabanata 9: Pagpapakita

Hinihiling ko ang inyong pansin sa ikalimang kabanata ng ikalawang Sulat sa mga taga-Corinto, mga talatang 9 at 10:

Kaya nga nagsisikap kami, na kung kami man ay naririto o wala na rito, ay maging kalugud-lugod kami sa Kanya. Sapagkat tayong lahat ay dapat humarap sa Hukuman ni Cristo; upang tanggapin ng bawat isa ang nararapat sa mga bagay na ginawa niya habang nasa katawan, ayon sa kanyang ginawa, mabuti man o masama.

Ang ikalawang bahagi ay maaaring isalin nang ganito: “Tayong lahat ay dapat mahayag sa harap ng Hukuman ni Cristo,” at iyan ang gusto kong pag-isipan natin ngayon: ang salitang “pagpapakita.”

Napakagandang araw iyon kapag ang mga nakakakilala at nagmamahal sa Panginoon ay haharap na sa Kanya, at kapag binalikan Niya kasama natin ang buong landas na nilakaran natin mula nang iligtas tayo ng Kanyang biyaya. Ituturo Niya ang bawat bagay sa ating buhay at paglilingkod na naging ayon sa Kanyang banal na Salita, ang lahat ng naging bunga ng paggawa ng Espiritu Santo sa loob natin, at para sa lahat ng iyon ay may natatanging gantimpala sa araw na iyon. Ihahayag din Niya ang lahat ng pagkamakasarili, ang lahat ng kapabayaan, ang lahat ng pagkamakamundo, at ang kakulangan sa pagiging espirituwal na naging tatak ng marami sa atin. Ipapakita Niya kung paano natin pinalampas ang ating mga pagkakataon; kung paanong maaari sana tayong naging mas tapat; kung paanong maaari sana tayong naging mas buong-pusong nakatalaga sa Kanya. Pero naging walang-pakialam

tayo sa tawag ng Espiritu ng Diyos, at dahil sa lahat ng ito ay mawawalan tayo sa araw na iyon.

Gusto kong pansinin ninyo ang ilang talata sa Kasulatan na naglalapit sa atin sa kaisipang ito, at tingnan muna natin ang talatang 9 na nabasa na natin:

Kaya nga nagsisikap kami, na kung kami man ay naririto o wala na rito, ay maging kalugud-lugod kami sa Kanya.

“Kaya nga nagsisikap kami,” ito ang aming layunin, ito ang aming hangarin, isang hangaring kapuri-puri, habang nagpapatuloy kami rito sa mundong ito para kay Cristo. At ano ang kapuri-puring hangaring iyon? Na manatili man kami sa katawan o umuwi na kami upang makapiling ang Panginoon—sapagkat iyan ang kahulugan ng pananalitang “naririto o wala na rito”—ay maging kalugud-lugod kami sa Kanya.

Huwag ninyong ipagkamali ang pangungusap na ito sa isang kahawig na pananalita sa Efeso 1:6, na ibang-iba ang kahulugan. Doon ay mababasa natin, “Tayo’y ginawa Niyang,” ibig sabihin, ng Diyos, tayong mga nananampalataya, “tanggap sa Minamahal.” Totoo iyan sa bawat Cristiano. Totoo iyan sa inyo na hindi pa natatagalan ay namumuhay pa sa sanlibutan, kasama ng mga makamundo, at hindi pa tumatanggap kay Cristo; pero ngayon ay nagtiwala na kayo sa Kanya. Sa sandaling inilagak ninyo ang inyong tiwala sa Panginoong Jesus, ginawa kayo ng Diyos na tanggap sa Minamahal. Ibig sabihin, tinanggap kayo ng Diyos sa sandaling iyon ayon sa buong halagang ibinibigay Niya sa persona at gawain ng Kanyang Anak. Napakagandang bagay nito! Tanggap sa Kanya!

Ano ang kahulugan nito? Ganito lang: na ang mananampalataya ay kasinmahal sa puso ng Ama gaya ng

Panginoong Jesus; na ganoon kataas ang pagpapahalaga ng Diyos sa inyong nagtiwala kay Cristo gaya ng pagpapahalaga Niya sa Kanyang pinagpalang Anak. Baka mahirap itong paniwalaan; ang totoo, hindi ko ito mapaniniwalaan kung hindi ko ito nakita sa aking Biblia, pero nakita ko nga ito roon. Sa Juan 17, naririnig ko ang Panginoong Jesus na nananalangin sa Ama, at ganito ang Kanyang mga salita: “Upang makilala ng sanlibutan na Ikaw ang nagsugo sa Akin, at sila’y inibig Mo, gaya ng pag-ibig Mo sa Akin” (t. 23). Iyan ang mismong mga salita ng Tagapagligtas. Sinasabi Niya tungkol sa bawat mananampalataya, sa bawat anak ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang pangalan, sa bawat isa sa kanila, anuman ang naging karanasan nila: “Sila’y inibig Mo, gaya ng pag-ibig Mo sa Akin.”

May isa pang talata sa unang Sulat ni Juan na talagang kapansin-pansin. Sinasabi roon, “Kung ano Siya,” ibig sabihin, kung ano si Cristo, “ay gayon din tayo sa sanlibutang ito” (4:17). Naaalala ko, maraming taon na ang nakararaan, na hindi ko talaga ito matanggap. Binabasa ko ang mga salitang iyon, “Kung ano Siya, ay gayon din tayo sa sanlibutang ito,” at sasabihin ko sa sarili ko, “Naku, hindi ako! Hindi ako kasimbanal, hindi ako kasimbuti Niya. Hindi ako kasing-mapagmahal, hindi ako kasing-mahabagin, hindi ako kasing-malasakit sa mga naliligaw na makasalanan gaya Niya.” Hindi ko masabing kung ano Siya ay gayon din ako rito mismo sa sanlibutang ito. Pakiramdam ko, mas maiintindihan ko pa sana kung ang sinabi ay, “Kung ano Siya, ay gayon din tayo *magiging* paglisan natin sa sanlibutang ito,” sapagkat buong-tiwala akong umaasa na balang araw ay magiging katulad na katulad Niya ako; pero ang sabihing, “Kung ano Siya, ay gayon *nga* tayo sa sanlibutang ito,” sobra na iyon para sa akin noong mga araw na

iyon. Pakiramdam ko, maiintindihan ko pa kung ang sinabi Niya ay, “Kung ano Siya, ay gayon *dapat* tayo sa sanlibutang ito,” sapagkat alam kong tungkulin kong maging kasing-tulad Niya hangga’t maaari sa sanlibutang ito. Pero ang tiyak na pahayag na, “Kung ano Siya, ay gayon *nga* tayo sa sanlibutang ito” ay hindi ko maarok, hanggang sa sumikat ang liwanag mula sa Langit sa talatang ito, at nakita ko na ang tinutukoy Niya ay hindi talaga ang ating personal na karanasan, o ang ating paglago sa biyaya, o ang pagkakatulad natin kay Cristo sa ganoong paraan; kundi ang ating pag-aaring-ganap sa harap ng Diyos, ang pagkatanggap sa atin sa Minamahal. Sa ganoong kahulugan tinitingnan ng Diyos ang bawat mananampalataya kay Cristo. Kung ano Siya, ay gayon din tayo sa harap ng Diyos dito sa ibaba, sa sanlibutang ito.

Iyan ang nilalaman ng Sulat sa mga taga-Roma, kabanata 8: “Ngayon nga’y wala nang anumang hatol sa mga nakay Cristo Jesus.” Nasa Kanya ako sa harap ng Ama. Nakikita Niya ako sa Kanyang Anak at mayroon akong ganap at buong katayuan kay Cristo. Bawat mananampalataya ay ginawang karapat-dapat na makabahagi “sa mana ng mga banal sa liwanag.”

Pero ngayon sa talatang 9 ng Ikalawang Corinto, kabanata 5, sinasabi ng apostol, “Kaya nga nagsisikap kami, na kung kami man ay naririto o wala na rito, ay maging kalugud-lugod kami sa Kanya.” Pansinin ninyo, “kalugud-lugod sa Kanya,” hindi tanggap sa *loob* Niya. Ang “kalugud-lugod sa Kanya” ay nangangahulugang nakapagpapasaya sa Kanya. Ngayon ang tinutukoy niya ay ang ating pag-uugali, ang ating aktuwal na pamumuhay, ang ating paglilingkod; at sinasabi niya, “Nagsisikap kami, nagtatrabaho kami ngayon, hangad naming maging kalugud-lugod sa Kanya. Gusto namin ang Kanyang

pagsang-ayon araw-araw.” Gusto ko ang pagsang-ayon ng Panginoon; kayo ba, hindi? Halos hindi ko maisip ang isang Cristianong ayaw na ang kanyang buhay ay maging kalugod-lugod sa Diyos.

At pagkatapos ay sinabi pa niya, “Sapagkat tayong lahat ay dapat humarap,” tayong lahat ay dapat mahayag, “sa Hukuman ni Cristo.” Darating ang araw na lilisanin natin ang mundong ito. Babalik ang Panginoon para sa Kanyang sariling bayan, at ang mga patay ay bubuhaying muli at ang mga buhay ay babaguhin. Pagkatapos ay haarap tayo sa Kanyang hukuman. Baka may magsabi, “Paano mo nalaman na ang Hukuman ni Cristo ay kasunod agad ng pagbabalik ng Panginoon para sa Kanyang iglesya?” Sa aklat ng Apocalipsis, sa huling kabanata, mababasa natin ito: “Narito, Ako’y madaling pumaparito; at ang Aking gantimpala ay nasa Akin, upang ibigay sa bawat tao ayon sa kanyang gawa” (22:12). Nakikita ninyo, kapag Siya’y muling dumating, kapag bumalik Siya para sa Kanyang sariling bayan, dala Niya ang Kanyang gantimpala. Ang Hukuman ni Cristo ang lugar kung saan tayo mahahayag upang tanggapin natin ang ating gantimpala. Kaya sinasabi ng apostol, “Tayong lahat,” tayong mga mananampalataya—ang tinutukoy niya ay ang dalawang grupo, ang mga patay na bubuhaying muli at ang mga buhay na babaguhin—“Tayong lahat ay dapat humarap sa Hukuman ni Cristo.”

May nagmungkahi na ang orihinal na salita rito ay may diwa ng lubusang pagbubukas, lubusang paglalantad, at maaari raw itong isalin nang ganito: “Tayong lahat ay babaligtarin, ilalabas ang nasa loob, sa Hukuman ni Cristo.” Ano kaya ang pakiramdam ninyo kung babaligtarin kayo ngayon, at makikita ang lahat ng nasa loob ninyo? Ano kaya kung mahayag ang

lahat ng inyong iniisip? ang lahat ng inyong lihim na motibo? Sa palagay ko, medyo nakakapagpakumbaba iyon para sa ilan sa atin.

Mas marami ang pagkukunwari sa marami sa atin kaysa gusto nating malaman ng mga tao. Siyempre, kung alam ng mga tao, hindi na iyon pagkukunwari. Baka nakapagtatakip tayo ngayon, pero darating ang araw na mahahayag ang lahat. Maaaring magkunwari ang isang tao na siya ay mapagpakumbaba at mababang-loob at naghahanap ng kalooban ng Panginoon, pero sa buong panahong iyon ay may inggit at alitan at selos sa iba sa kanyang puso, at ayaw niyang makitang ibang tao ang pinapansin sa halip na siya.

Naku, kung babaligtarin tayo ngayon at makikita ang nasa loob, sa palagay ko ay may matinding mabubunyag! Makikita ng mga kaibigan ang napakaraming bagay na hindi man lang nila inakalang nakatago pala sa puso. Kaya dapat tayong maging totoo, dapat nating sikaping maging tapat at walang pagkukunwari, dahil lalabas din ang lahat balang araw. Sinabi sa atin ng Panginoong Jesus na mahahayag ang lahat sa darating na araw na iyon. Ang bawat salitang walang kabuluhan at ang mga iniisip ng puso ay ipapaalam. “Tayong lahat ay dapat mahayag sa harap ng Hukuman ni Cristo.”

At hayaan ninyong sabihin ko ito. Ang Hukuman ni Cristo, gaya ng nasa talatang ito, ay hindi dapat ipagkamali sa paghuhukom sa malaking maputing trono sa katapusan ng sanlibutan. Siyempre, ang malaking maputing trono ay hukuman din ni Cristo. Sinabi Niya, “Sapagkat hindi humahatol ang Ama sa kanino man, kundi ibinigay Niya ang lahat ng paghatol sa Anak” (Juan 5:22). Kaya kapag binuhay na ang mga masasamang patay sa katapusan ng panahon at tumayo sila sa harap ng malaking

maputing trono, alam ba ninyo kung sino ang nakaupo sa tronong iyon? Ang Siya ring pinagpalang Isa na minsang nagdusa upang iligtas sila, at Siyang tinalikuran nila. Makikita nilang nakaupo sa trono ng paghuhukom ang Taong nabitin sa krus ng Kalbaryo, ang Panginoong Jesu-Cristo, sapagkat Siya ay Diyos at Tao rin. Huhukuman ng Diyos ang sanlibutan, pero huhukuman Niya ito sa persona ng Kanyang Anak.

Ang paghuhukom sa malaking maputing trono, na mababasa natin sa Apocalipsis 20, ay ang paghuhukom sa mga masasama. Ang Hukuman ni Cristo ay ibang-ibang uri ng paghuhukom. Ito ang paghuhukom sa minamahal na bayan ng Diyos kapag humarap sila sa Kanya upang magbigay-sulit sa kanilang buhay mula nang iligtas Niya sila. Hindi sila pupunta roon upang hatulan dahil sa kanilang mga kasalanan, sapagkat ang lahat ng iyon ay inalis na ng mahalagang dugo ni Cristo; kundi pupunta sila roon upang magbigay-sulit sa kanilang paglilingkod, at susuriin ng Panginoon ang lahat ng ginawa ng Kanyang bayan, mabuti man o masama, gawa man ng laman o gawa ng Espiritu; “upang tanggapin ng bawat isa ang nararapat sa mga bagay na ginawa niya habang nasa katawan, ayon sa kanyang ginawa, mabuti man o masama” (2 Corinto 5:10).

Napakagandang panahon iyon kapag nakatayo na tayo roon sa ating niluwalhating katawan. Nakikita ninyo, hindi tayo pupunta roon para alamin kung makakapunta tayo sa Langit, kundi naroon na tayo, niluwalhati na sa ating katawan ng pagkabuhay na muli. Napakagandang panahon iyon kapag nakatayo na tayo sa harap ng ating pinagpalang Panginoon at sinabi Niya, “Ngayon ay ipapakita Ko sa iyo kung paano lumitaw sa Akin ang lahat ng iyong mga gawa.” Para sa marami sa atin, matinding pagkamangha iyon. Nagpagal tayo nang

husto at matagal na nagtrabaho, at kung minsan ay labis tayong pinanghinaan ng loob at pakiramdam natin ay wala tayong naitulong; at saka bubuksan ng Panginoon ang lahat at sasabihin, “Naaalala mo ba ang panahong labis kang nanlumo? Pakiramdam mo noon ay nagpapakapagod ka lang at walang halaga ang iyong ministryo, pero sa mismong panahong iyon ay nakilala ng mahalagang kaluluwang ito si Cristo.” Ang gabing iyon na labis kang pinanghinaan ng loob at pakiramdam mo ay bigo ka bilang mangangaral, at sinabi mo sa Panginoon na baka hindi ka talaga nababagay sa ministryo, matutuklasan mo sa Hukuman ni Cristo na ginamit pala ng Panginoon ang mensaheng iyon upang akayin ang isang kaluluwa sa Kanya.

Nararanasan din natin ang ganyan dito sa lupa kung minsan. Naaalala ko, minsan ay taimtim na taimtim akong nanalangin para sa isang pagtitipon, at napakahaba ng panahong ginugol ko sa harap ng Diyos at napakalaki ng aking inaasahan. Ibinuhos ko talaga ang aking puso sa mensahe nang gabing iyon, pero walang anumang tugon. Parang walang interesado, at hindi ko na nga sinubukang pumunta sa may pintuan para batiin ang sinuman, ganoon ako pinanghinaan ng loob. Kaya lumabas ako sa likuran at umuwi, at lumuhod ako at dumaing sa Panginoon, sinasabi sa Kanya kung gaano ako kabigo at na wala man lang nakatanggap ng pagpapala. Lubos akong nanlumo! Pagkatapos, mga tatlong buwan ang lumipas, paalis na ako sa lugar na iyon matapos magtrabaho roon nang siyam na buwan lahat-lahat, at nakatanggap ako ng sulat mula sa isang dalagang kumakanta sa koro.

Sumulat siya sa akin at sinabi, “Hindi ko pa po naikukuwento sa inyo ang aking pagkaligtas, at pakiramdam ko ay dapat ko itong sabihin bago kayo umalis.” Ibinigay niya sa akin ang eksaktong

petsa. Sinabi niyang napakalinaw nito sa kanyang isip at hindi niya ito malilimutan kailanman. “Kumakanta po ako sa koro nang gabing iyon. Ang totoo,” sabi niya, “nag-solo pa nga po ako. Alam n’yo po, akala ko noon ay Cristiano na ako, pero nang gabing iyon ay ipinakita sa akin ng Diyos ang tunay na kalagayan ng aking puso. Nakita kong hindi pa pala ako kailanman nagbalik-loob, at nang tanungin ninyo kung may gustong tumanggap kay Cristo na lumapit na sa Kanya noon din, malakas po ang udyok sa akin na lumakad papunta sa harapan at hayagang ipahayag si Cristo, pero nahiya ako. Umuwi po akong napakalungkot, napakamiserable; pero salamat sa Diyos, bago ako natulog ay sumuko ako sa harap Niya. Lumuhod ako at ipinagtapat ang aking mga kasalanan at tinanggap si Cristo bilang aking Tagapagligtas, at mula noon ay ibang-iba na ang lahat. Hindi po ako nagkaroon ng lakas ng loob na sabihin ito sa inyo noon, pero pakiramdam ko ay kailangan kong sabihin bago kayo umalis.”

Tiningnan ko, at natuklasan kong iyon nga ang gabing labis akong pinanghinaan ng loob. Nang gabing iyon ay gumawa ang Diyos ng isang himala sa buhay ng dalagang iyon.

Sa palagay ko ay marami pang ganyan sa araw ng pagpapakita. Sa palagay ko ay ipapakita ng Panginoon sa marami sa atin kung paano Niya ginamit ang Salita, kahit hindi natin alam na ginagamit pala Niya iyon. O kaya’y ang paraan lamang ng ating pamumuhay ay nagbunga na pala sa buhay ng isang tao, at sa Hukuman ni Cristo ay sasabihin ng taong iyon, “Pinagmamasdan ko ang lalaking iyon, ang babaeng iyon, sa kanilang trabaho; pinagmamasdan ko sila kapag nagkakaproblema, at napakabait at napakamagiliw ng kanilang ugali. Inaabangan ko kung magagalit sila o maiinis kapag hindi

nasunod ang gusto nila, pero napakaamo nila, napakabait, at talagang tulad ni Cristo. Sinabi ko sa sarili ko, 'May taglay sila na handa akong magbayad nang malaki para lang magkaroon din ako.' Ang 'mensaheng' iyon ang umakay sa akin kay Cristo. Hindi ko iyon kailanman nasabi sa kanila, pero sinasabi ko na ngayon."

Maraming bagay ang lalabas nang ganyan, at sa bawat bagay na ginawa para kay Cristo ay may gantimpala. Pero may kabilang panig din ito. Natatakot ako na marami sa atin ang mabibigo sa araw na iyon. Napakarami sa ating paglilingkod ang ginawa sa lakas ng laman, at mabibigo tayo kapag kinailangang sabihin sa atin ng Panginoon, "Hindi gaanong nagkaroon ng halaga para sa Akin ang iyong buhay. Masyado kang abala sa pagpapadakila sa iyong sarili, sa pagpapaganda ng iyong pangalan, sa iisipin ng mga tao tungkol sa iyo, at nabusog ka sa palakpak at papuri. Kung gayon, natanggap mo na ang iyong gantimpala. Wala na Akong maibibigay sa iyo ngayon. Natanggap mo na ang lahat doon sa ibaba. Kailangan mong mawalan. Hindi ka nagtrabaho para sa Aking kaluwalhatian; hindi mo pinahalagahan ang ipakilala Ako. Ang pinahalagahan mo ay ang sarili mong pangalan. Gusto mong magsalita nang maganda ang mga tao tungkol sa iyo. Kung gayon, nakuha mo na ang iyong tagumpay, pero walang gantimpala para sa iyo rito."

Siya'y darating! O, kay taimtim!

Kapag tinig ng Hukom ay narinig,

At sa sariling liwanag Niya'y ipakita

Bawat isip, gawa, at salita!

Mga gawang inakala nating karapat-dapat,

Ipapakita Niyang kasalanan lamang pala;

Maliliit na gawang ating nalimutan,

Sasabihin Niyang para pala sa Kanya.

Napakagandang malaman ang Kanyang isip tungkol sa lahat ng iyon, pero napakataimtim din na bagay.

Ngayon, bumalik tayo sa talatang iyon sa unang Sulat sa mga taga-Corinto, kabanata 3. Labis na pinahahalagahan ng mga taga-Corintong ito ang mga Cristianong lider, kaya't nagkakahati-hati na sila sa mga grupo. Sasabihin ng isa, "Ako'y kay Pablo," sasabihin naman ng iba, "Ako'y kay Apolos," at sasabihin pa ng iba, "Ako'y kay Cefas." Hindi ko alam kung ginamit nila ang mismong mga pangalang iyon. Ang totoo, hindi ko talaga iniisip na ginamit nila, dahil sa palagay ko ay sinasalungat iyon ng ikaanim na talata ng ikaapat na kabanata:

At ang mga bagay na ito, mga kapatid, ay inihalimbawa ko sa aking sarili at kay Apolos alang-alang sa inyo; upang matuto kayo sa amin na huwag mag-isip nang higit sa nasusulat, upang walang sinuman sa inyo ang magmamalaki dahil sa isa laban sa iba. Sapagkat sino ang nagtatangi sa iyo sa iba? at ano ang nasa iyo na hindi mo tinanggap? ngunit kung tinanggap mo nga, bakit ka nagmamalaki na para bang hindi mo tinanggap? (1 Corinto 4:6, 7).

Nakikita ninyo, "Inihalimbawa ko ang mga bagay na ito sa aking sarili at kay Apolos." Malamang ay ganito ang nangyayari:

May mga nagsasabi, "Gusto ko ang isang tulad ni Pablo na talagang nagtuturo ng Salita. Ayokong makinig sa mga magagaan lang magturo. Gusto ko ang taong humuhukay nang malalim sa likod ng mga titik at nagbibigay sa atin ng mabigat na aral." Sabi naman ng isa, "Hindi ko gaanong gusto ang tuyot na tuyot na gurong iyan ng Biblia. Masyadong malalim para sa

akin. Gusto ko ang taong nakalilipad hanggang sa mga ulap. Gusto ko ang nangangaral nang may pagpapahid at kalayaan, isang taong mahusay magsalita, at makapangyarihan sa mga Kasulatan. Si Apolos ang para sa akin! Gusto kong makinig sa isang dakilang mangangaral. Hindi ako interesadong magsimba kung may nagpapaliwanag lang ng Biblia. Gusto ko ang bagay na nagpapakilig sa akin.” Sabi naman ng isa pa, “Gusto ko ang tagapayo. Gusto ko ang taong tumatalakay sa praktikal na bagay at gumigising sa iyo, at nagpaparamdam sa iyo ng iyong sariling pangangailangan at ng kahalagahan ng pamumuhay Cristiano. Hindi ako interesado sa pagtuturo ng Biblia o sa magandang pangangaral. Gusto ko ang mabuti at tapat na pagpapayo. Ako’y kay Cefas.”

Pero sinasabi ng apostol, “Tinanggap nilang lahat ang kanilang mga kaloob mula sa Panginoon, at ang mga kaloob ay para sa buong iglesia. Huwag ninyong maliitin ang isa at itanghal naman sa pedestal ang iba. Pasalamat ninyo ang Diyos para sa kanilang lahat. May mga panahong kailangan ninyo ang guro ng Biblia; may mga panahong kailangan ninyo ang mahusay na mangangaral; at may mga panahong kailangan ninyo ang tagapayo. Pasalamat ninyo ang Diyos para sa bawat isa sa kanila.” Tingnan ninyo ang sinasabi niya:

Sino nga ba si Pablo, at sino si Apolos, kundi mga lingkod na sa pamamagitan nila ay sumampalataya kayo, ayon sa ibinigay ng Panginoon sa bawat isa? Ako ang nagtanim, si Apolos ang nagdilig; ngunit ang Diyos ang nagpalago. Kaya nga ang nagtanim ay walang anuman, gayundin ang nagdidilig; kundi ang Diyos na nagpapalago (1 Corinto 3:5-7).

Sa madaling salita, huwag ninyong masyadong pahalagahan ang kasangkapan. Ang Diyos ang nagpapalago, at gumawa man

Siya sa pamamagitan ng guro o ng mangangaral o ng tagapayo, sa Kanya ninyo ibigay ang kaluwalhatian; sa Kanya ninyo ibigay ang papuri.

At tungkol naman sa manggagawa, “Ang nagtatanim at ang nagdidilig ay iisa,” at nasabi na niyang kapwa sila walang anuman; kaya mga tao lamang sila, silang dalawa. Wala silang halaga sa kanilang sarili, pero “tatanggapin ng bawat isa ang kanyang sariling gantimpala ayon sa kanyang sariling pagpapagal” (talatang 8). Iyan na nga! Iyan ang gantimpalang tatanggapin ng mga Cristiano sa Hukuman ni Cristo. Gawin ninyo nang tapat ang inyong gawain sa lugar na pinaglagyan sa inyo ng Diyos, at huwag kayong mabahala kung hindi ninyo magawa ang ginagawa ng iba. Tatanggapin ninyo ang inyong gantimpala. Hindi kailangang magselos; hindi kailangang mainggit dahil mas napapansin ang iba kaysa sa inyo. Gawin ninyo ang iniutos sa inyo ng Diyos, at gawin ninyo ito na parang sa Panginoon. Tatanggapin ng bawat isa ang kanyang sariling gantimpala ayon sa kanyang sariling pagpapagal.

Kayo ang bukid ng Diyos, kayo ang gusali ng Diyos. Ayon sa biyaya ng Diyos na ibinigay sa akin, bilang isang matalinong punong-tagapagtayo, ... (1 Corinto 3:9, 10).

Pumunta si Pablo sa Corinto at inilatag ang mga plano para sa gawain, at ginamit siya ng Diyos upang itatag ang iglesia roon.

Inilagay ko ang pundasyon, at iba ang nagtatayo sa ibabaw nito. Ngunit mag-ingat ang bawat isa kung paano siya nagtatayo sa ibabaw nito. Sapagkat walang sinumang makapaglalatag ng ibang pundasyon maliban sa nailagay na, na walang iba kundi si Jesu-Cristo (tt. 10, 11).

Ang iglesia ay nakasalig kay Cristo, at kay Cristo lamang.

“Ngayon, kung ang sinuman ay magtayo sa ibabaw ng pundasyong ito”—nasa Pundasyon siya; nasa kay Cristo siya. Ngayon ay nagtatayo siya: “Ginto, pilak, mamahaling bato. . .” Ang mga ito ay magluluwalhati sa Diyos. Ang mga ito ay larawan ng mahalaga sa Kanyang paningin.

Pero mayroon din namang “kahoy, dayami, pinaggapasan.” Ang mga ito ay larawan ng *walang* halaga; hindi kailanman makatatagal ang mga ito sa pagsubok ng apoy ng paghuhukom.

“Ang gawa ng bawat isa ay mahahayag.” Sinasabi nito sa atin na lalabas ang lahat sa araw na iyon:

Sapagkat ang araw ang magpapakilala nito, sapagkat ihahayag ito sa pamamagitan ng apoy.

Susubukin ng apoy ng kabanalan ng Diyos ang gawa ng bawat isa. Aabot kaya ito sa pamantayan ng Diyos? Aabot kaya ito sa may karapatan Siyang asahan? Susubukin Niya ito! “Susubukin ng apoy ang gawa ng bawat isa kung anong uri ito.”

Malaking kaaliwan sa akin na malamang hindi nito sinasabing, “Kung *gaano karami* ito.” Sa buong buhay ko ay napakarami ng gusto kong gawin; napakaraming lugar ang gusto kong puntahan para mangaral; napakaraming bagay ang sana ay magawa ko para kay Cristo, pero hindi kaya ng oras at lakas.

Kapag binabalikan ko ang mga taon, napakaliit pala ng nagawa ko kumpara sa sana ay nagawa ko; pero malaking kaaliwan ang nakukuha ko sa talatang ito: “Ang gawa ng bawat isa ay mahahayag; sapagkat ang araw ang magpapakilala nito, sapagkat ihahayag ito sa pamamagitan ng apoy; at susubukin ng apoy ang gawa ng bawat isa kung *anong uri* ito.” At sinasabi ng puso ko, “O Panginoon, tulungan Mo akong gawin ang tamang uri ng gawain, kahit hindi ako makagawa nang marami.

Ipagkaloob Mo, Diyos ko, na magawa ko ang tamang uri—ang gawaing bunga ng pamamahala ng Espiritu Santo sa aking buhay, ayon sa Salita ng Diyos.”

Kung ang gawa ng sinuman na itinayo niya sa ibabaw nito ay manatili, tatanggap siya ng gantimpala (t. 14).

Hindi ito tungkol sa kaligtasan; ito ay tungkol sa gantimpala! Sasabihin ninyo, “E di nagtatrabaho ka para sa gantimpala?” Nagtatrabaho tayo para sa kaluwalhatian ng Diyos, pero kinagagalakan Niyang magbigay ng gantimpala.

Minsan ay dumalo ako sa isang salu-salo ng mga kalalakihan sa isa sa mga iglesia rito sa lungsod, kung saan ako ang magsasalita. Kagagaling lang nila sa malaking proyekto ng pagpapatayo, at sa napakagandang paraan ay kinikilala nila ang iba’t ibang lalaking malaki ang naiambag sa kanilang programa. Tinawag sa harapan ang isang mahal na matandang kapatid, at ganito ang sinabi nila: “Siya marahil ang may pinakamalaking nagawa para sa gawain ng iglesia sa pagkakataong ito, higit sa halos lahat,” at gusto nila siyang bigyan ng regalo. Lumapit siya nang medyo nahihya at sinabi, “Ang ginawa ko, ginawa ko para sa Panginoon. Hindi ako naghahanap ng pasasalamat at hindi ako naghahanap ng regalo, pero dahil napakabait ninyo at ginawa ninyo ito para sa akin, tinatanggap ko ang inyong regalo at nagpapasalamat ako.”

Sa palagay ko ay ganyan din tayo magsasalita sa Panginoon kapag sinabi Niya, “Ngayon, ginawa mo ito para sa Akin, at ginawa mo iyan, at ginawa mo pa ang isang iyon, at ngayon ay gusto kitang gantimpalaan. Bibigyan kita ng korona ng katuwiran, o korona ng kaluwalhatian.” Sa palagay ko ay gugustuhin nating sabihin, “Pinagpalang Panginoon, hindi ko iyon ginawa para sa gantimpala; ginawa ko iyon para sa Iyo

dahil mahal Kita. Pero dahil sa Iyong saganang biyaya ay kinagagalakan Mong magbigay ng gantimpala, tinatanggap ko ito bilang mula sa Iyo at nagpapasalamat ako sa Iyo.”

Sa araw ng pagpapakita! At sa palagay ko ay mahihiya tayo kung wala tayong anumang maaaring gantimpalaan.

Kung ang gawa ng sinuman ay masunog (kung ang lahat ng kanyang gawa ay parang nauwi sa wala), siya ay mawawalan (t. 15).

Wala itong kinalaman sa kanyang walang-hanggang kaligtasan, sapagkat mababasa natin:

Ngunit siya mismo ay maliligtas; gayunma’y para bang dumaan sa apoy.

Ipagkaloob nawa ng Diyos na ang bawat isa sa atin ay maglingkod nang tapat habang inaabangan ang araw na iyon ng pagpapakita, at na magkaroon tayo ng masaganang gantimpala dahil sa buong-pusong pagtatalaga kay Cristo rito sa ibaba!

Kabanata 10: Pagluluwalhati

Sapagkat ang lahat ng pinapatnubayan ng Espiritu ng Diyos, ang mga ito ay mga anak ng Diyos. Sapagkat hindi kayo tumanggap ng espiritu ng pagkaalipin upang muling matakot; kundi tinanggap ninyo ang Espiritu ng pagkukupkop bilang mga anak, na sa pamamagitan Niya ay tumatawag tayo, Abba, Ama. Ang Espiritu rin ang nagpapatotoo kasama ng ating espiritu, na tayo ay mga anak ng Diyos: at kung mga anak, ay mga tagapagmana rin; mga tagapagmana ng Diyos, at kapwa tagapagmana ni Cristo; kung tunay ngang nakikihirap tayo sa Kanya, upang tayo naman ay *luwalhatiing* kasama Niya . . . At alam nating ang lahat ng bagay ay gumagawang magkakasama sa ikabubuti ng mga umiibig sa Diyos, ng mga tinawag ayon sa Kanyang layunin. Sapagkat ang mga nakilala Niya nang una pa, ay itinalaga rin Niya nang una pa na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak, upang Siya ang maging panganay sa maraming magkakapatid. At ang mga itinalaga Niya nang una pa, ay tinawag din Niya: at ang mga tinawag Niya, ay inaring-ganap din Niya: at ang mga inaring-ganap Niya, ay niluwalhati rin Niya (Roma 8:14-17; 28-30).

Nasubukan na ba ninyong ipaliwanag ang salitang *kaluwalhatian*? Para sa akin, isa ito sa pinakamahirap ipaliwanag na salita sa wikang Ingles. Marami tayong nababasa tungkol sa kaluwalhatian sa Biblia, pero ano ba talaga ang ibig sabihin kapag ginamit ang salitang iyon? Kung minsan, siyempre, ginagamit ito sa diwa ng pagmamapuri. “Ang aking kaluluwa ay magmamapuri sa Panginoon,” at iyan ay pagmamapuring talagang tama. Kaya sinasabi rin sa atin, “Ang nagmamapuri, ay magmapuri sa Panginoon.” Binabalaan tayo

laban sa walang-kabuluhan kaluwalhatian, laban sa pagmamapuri sa sarili nating lakas, o sa inaakala nating sariling karunungan. Pero ang salitang *kaluwalhatian* ay ginagamit sa napakaraming iba pang kahulugan sa Biblia.

Nanalangin ang ating Panginoong Jesus, “Luwalhatiin Mo Ako sa piling Mo ng kaluwalhatian taglay Ko sa piling Mo bago pa nilikha ang sanlibutan,” at doon ay tinutukoy Niya ang karilagan ng Kanyang pagka-Diyos na Kanyang iniwan upang bumaba sa sanlibutang ito, at itinago ang Kanyang pagka-Diyos sa Kanyang pagkatao. Kahit noong narito Siya sa lupa, sinasabi sa atin ni apostol Juan, “Nakita namin ang Kanyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatian gaya ng sa bugtong na Anak ng Ama, puspos ng biyaya at katotohanan.” Napakahirap sabihin sa ibang salita ang eksaktong kahulugan ng pananalitang iyan. Ano ang kahulugan nito para sa inyo—“Nakita namin ang Kanyang kaluwalhatian”? Kung minsan ay iniuugnay natin sa salitang ito ang diwa ng kinang, ng liwanag, gaya ng kaluwalhatian ng sikat ng araw, sumisikat man o lumulubog. Pero nang isulat ni Juan, “Nakita namin ang Kanyang kaluwalhatian,” hindi ganoon ang tinutukoy niya. Sa Bundok ng Pagbabagong-anyo ay nakita nila ang ganoong uri ng kaluwalhatian. Lumitaw Siya sa kaluwalhatian—maliwanag, nagniningning, makinang—ang Kanyang kasuotan ay puti at kumikinang, mas maputi pa kaysa kayang gawin ng sinumang tagapagpaputi sa lupa. Pero ano ang kaluwalhatian iyon na sinabi ni Juan, “Nakita namin ang Kanyang kaluwalhatian?” Iyon ang kagandahan ng Kanyang likas na pagkatao. Nakita nila sa abang Taong iyon ang kaluwalhatian ng pagka-Diyos na nagniningning, ang kaluwalhatian ng Kanyang banal na pagkatao na nakikitang nagniningning sa likod ng tabing ng Kanyang pagkatao.

Pero kapag nagsasalita ang Kasulatan tungkol sa kaluwalhatianang naghihintay sa atin, ano ang ibig sabihin niyon? Iniisip natin ang Langit bilang lugar ng liwanag, lugar ng kahanga-hangang kagandahan, pero hindi talaga iyon ang diwang nakakabit sa kaluwalhatian at sa ating pagluluwalhati. Sa napakaraming kahulugang ibinibigay ng diksyunaryo para sa *kaluwalhatian*, pinili ko ang mga ito dahil sa palagay ko ay mas tumutugma ang mga ito kaysa sa iba sa nasa isip ko. Ang kaluwalhatian ay nangangahulugang karangalan, pagkakatangì, ang bagay na maaari nating ipagmapuri nang may karapatan, kinang, karilagan, nagniningning na kagandahan; at tuwang-tuwa ako na sinasabi ni Webster, “makalangit na kaligayahan,” sapagkat iyan nga ang kaluwalhatianang nasa unahan natin.

Iniuugnay ng Kasulatan ang darating nating kaluwalhatian sa paghihirap natin ngayon. Mababasa natin dito sa Roma 8:14-17, na kung nakikihirap tayo sa Kanya, tayo naman ay luluwalhatiing kasama Niya. Hindi nito sinasabing ang ating kaluwalhatian ay lubos na nakasalalay sa ating paghihirap, at na luluwalhatiin lamang tayo kung nakapaghirap na tayo hanggang sa isang tiyak na sukat, kundi sinasabi nito na ang kaluwalhatianang darating ay lubos na magbabayad sa atin sa anumang paghihirap na titiisin natin dito sa ibaba alang-alang kay Cristo. At pansinin ninyo na sa pagkakataong ito ay hindi sinasabing, “Kung naghihirap tayo *para sa Kanya*,” kundi, “Kung nakikihirap tayo *kasama Niya*, tayo ay luluwalhatiing kasama Niya.”

Kayong mga bagong lapit kay Cristo, kayong mga bata pa sa buhay Cristiano, nagsisimula na ninyong mapagtanto na imposibleng maging isang tapat at pare-parehong Cristiano nang hindi kahit papaano nakikihirap sa Kanya na nagligtas sa

inyo. Hindi pa rin gusto ng marami ang Panginoong Jesu-Cristo.

Ang Panginoon natin ngayo'y itinatakwil

At ng sanlibuta'y hindi kinikilala,

Ng marami'y patuloy na binabalewala

At ng iilan lamang iniluluklok.

Ngunit Siya'y darating sa kaluwalhatian,

Ang oras ay papalapit na,

Sapagkat ang araw ng pagpuputong ay darating

Hindi na magtatagal.

Sinabi Niya sa atin, “Hindi kayo taga-sanlibutan, gaya Ko na hindi taga-sanlibutan. Kaya huwag kayong magtaka kung kapootan kayo ng sanlibutan. Kung kapootan kayo ng sanlibutan, alalahanin ninyo na Ako muna ang kinapootan nito bago kayo.” Kung tatayo ako bilang saksi para kay Cristo sa sanlibutang tumanggi sa Kanya, tiyak na kaakibat niyon ang kaunting paghihirap. Hindi ko maaasahan ang pagsang-ayon ng sanlibutan. Dapat kong asahan na papasanin ko, kahit kaunti man lang, ang paghamak at kahihayan alang-alang sa pangalan ni Cristo.

Pero ang totoo, ang makihirap *kasama* Niya ay iba sa paghihirap *para* sa Kanya. Naghihirap ako para sa Kanya kapag naninindigan ako alang-alang sa Kanyang pangalan at nagpapatotoo tungkol sa Kanya, at tinitii ang tahasang pag-uusig kung piliin ng sanlibutan na kalabanin ako. Pero ang bawat mananampalataya ay nakikihirap *kasama* ni Cristo kapag nakikita niyang nabibigatan at nababagabag ang kanyang

espiritu dahil sa mga kalagayang nakapalibot sa kanya. Paano ako magiging Cristiano at mamuhay nang may kahit kaunting pakikisama sa Panginoong Jesu-Cristo nang hindi naghihirap habang dumaraan ako sa masamang sanlibutang ito? Isinulat ng isang makata:

Nalulungkot, ah oo, nalulungkot

Sa malalim na kasalanan at dalamhati ng lupa.

Paano ako daraan nang walang pakialam

Sa bagay na labis na ikinalungkot ng aking Tagapagligtas?

Naghihirap tayo kapag nakikita natin ang mga taong pinagkamatayan ni Cristo na tumatanggi sa Kanyang biyaya, yumuyurak sa Kanyang pag-ibig, at sa kabila ng bawat pagsisikap para sa kanilang kaligtasan, ay walang-awang nagmamadali patungo sa walang-hanggang paghuhukom. Pinupuno nito ng sakit ang ating puso. Matinding paghihirap ang dulot nito. Habang lalo natin itong iniisip at lalo nating napagtatanto ang kahulugan nito, lalong tumitindi ang paghihirap.

Sinasabi ni apostol Pablo tungkol sa mga lingkod ni Cristo na tayo ay mabangong samyo sa Diyos, kapwa sa mga naliligtas at sa mga napapahamak. Hindi ko malilimutan nang minsang lumuhod ako kasama ng isang kapatid na ebanghelista bago kami pumasok sa isang pagtitipon sa gabi, at biglang humagulgol ang kaibigan ko at nanalangin nang ganito: “O Panginoon, ipagkaloob Mo ngayong gabi na sa pag-akyat namin sa plataporma upang ipahayag ang Iyong Salita ay hindi kami maging samyo ng kamatayan tungo sa kamatayan, kundi ng buhay tungo sa buhay. Madalas naming ipangaral ang Iyong Salita at malamig na tumatalikod ang mga tao, at sa halip na

lumapit dito ang sanlibutan para sa pagpapala, lalo lamang nitong pinabibigat ang kanilang hatol. O Diyos,” pakiusap niya, “huwag Mo sanang hayaang maging ganoon ngayong gabi.” At sa palagay ko ay nauunawaan ng bawat umiibig sa mga kaluluwa ang kanyang nadarama.

Si Richard Baxter ay nananalangin noon mula sa kaibuturan ng pusong nadudurog dahil sa mga kasalanan ng naliligaw na sanlibutan, “O Diyos, isang punong Langit at isang walang-lamang Impiyerno.” Pero sayang, sayang, hindi masasagot ang panalanging iyon dahil patuloy na yuyurakan ng mga tao ang pag-ibig at biyaya ng Tagapagligtas na dumating upang tubusin sila. Habang pinagninilayan ito ng isang tunay na Cristiano, naghihirap siya. Hindi maaaring hindi. Habang nakikita niya ang sakit at lungkot na tinitis ng mga tao dahil sa kasalanan, naghihirap siya gaya ng paghihirap ni Cristo. Ang ating Panginoon ay nanangis sa espiritu at nabagabag nang makita Niya ang pinsalang ginawa ng kamatayan; at gayundin, naghihirap ang Cristiano habang nakikita niya ang dumarating sa sangkatauhan dahil sa kasalanan.

Pero salamat sa Diyos, darating ang araw na ang gantimpala ay sasagot nang lubos na lubos sa lahat ng paghihirap ngayon. “Kung tunay ngang nakikihirap tayo sa Kanya, upang tayo naman ay luwalhatiing kasama Niya.” Kapag nagningning na Siya sa kaluwalhatian, magniningning din tayo sa parehong kaluwalhatian kasama Niya, sapagkat ito nga ang dahilan kung bakit tayo iniligtas ng Diyos.

Tingnan ninyong muli ang gintong tanikalang iyon sa mga talatang 29 at 30, na umaabot mula sa walang-hanggang nakaraan hanggang sa maluwalhating walang-hanggang hinaharap:

Sapagkat ang mga nakilala Niya nang una pa, ay itinalaga rin Niya nang una pa na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak, upang Siya ang maging panganay sa maraming magkakapatid. At ang mga itinalaga Niya nang una pa, ay tinawag din Niya: at ang mga tinawag Niya, ay inaring-ganap din Niya: at ang mga inaring-ganap Niya, ay *niluwalhati* rin Niya.

Tingnan ninyo ang mga gintong kawing na ito na nagdurugtong sa mga panahon bago ang paglikha sa mga panahong darating, kapag lumipas na ang sanlibutang ito, ang mababang sansinukob na ito:

Banal na pagkakilala nang una pa

Banal na pagtatalaga nang una pa

Banal na pagtawag

Banal na pag-aaring-ganap

Banal na pagluluwalhati.

Kilala ka na ng Diyos, kapatid kong lalaki, kapatid kong babae, matagal pa bago ka umiral. Alam Niya ang bawat kasalanang magagawa mo. Alam Niya ang bawat kabiguang magiging tatak ng iyong buhay, at kahit alam Niya ang lahat ng iyon, pinili ka Niya bilang tatanggap ng Kanyang biyaya. Sa Kanyang pagkakilala nang una pa ay nakita Niya ang sandaling ikaw, isang kawawang makasalanang, ay babaling sa Diyos, ipagtatapat ang iyong kasalanan at magtitiwala kay Cristo. Itinalaga ka rin Niya nang una pa na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak. Huwag kang magkamali ng pagkaunawa kapag nabasa mo sa Biblia ang tungkol sa pagtatalaga nang una pa. Huwag mong hayaang guluhin ang isip mo ng anumang kaisipan ng pilosopiyang “nakatadhana na ang lahat.” Tandaan

mo ito: wala saanman sa Kasulatan na sinasabing itinalaga ng Diyos nang una pa ang sinuman na pumunta sa Langit, at lalong hindi natin kailanman mababasa na itinalaga Niya nang una pa ang sinuman na pumunta sa Impiyerno. Ang pagtatalaga nang una pa ay hindi kailanman iniuugnay sa Langit o sa Impiyerno, bilang ganoon.

Para saan itinalaga ng Diyos nang una pa ang mga tao? Itinalaga Niya nang una pa ang mga nakilala Niya nang una pa na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak. Ah, mahal na batang Cristiano, nagsisimula ka na bang panghinaan ng loob sa sarili mo kung minsan, at palihim ka bang umiiyak dahil sa mga kasalanang alam mong nagdulot ng kahihyan sa iyong Panginoon? Mga luha iyon ng pusong may utang na loob at pinahahalagahan Niya ang mga iyon, at maaari kang manalig sa Salita, “Kung ipinagtatapat natin ang ating mga kasalanan, Siya ay tapat at matuwid na magpatawad sa ating mga kasalanan, at maglinis sa atin sa lahat ng kalikuan.” Pero huwag mong hayaang punuin ng panghihina ng loob ang puso mo dahil sa anumang antas ng kabiguan. Tandaan mo na itinalaga ka ng Diyos nang una pa na maging katulad na katulad ng Panginoong Jesu-Cristo balang araw. Iyan ang kahulugan ng pagtatalaga nang una pa. Itinalaga ka Niya nang una pa tungo sa kabanalan sa wakas, tungo sa kasakdalan sa wakas, sa moral at espirituwal, at para sa layuning ito ay tinawag ka Niya sa pamamagitan ng Kanyang biyaya. Tinawag ka Niya sa pamamagitan ng mensahe ng Ebanghelyo, at tandaan mo, alam na Niya ang lahat ng magiging ikaw bago ka pa Niya tinawag. May mga taong nagsabi sa akin kung minsan, kapag lumalapit sila para humingi ng payo tungkol sa ilang kabiguan sa kanilang buhay, “Naku, pakiramdam ko ay labis na nabigo sa akin ang Diyos.” Hayaan mong sabihin ko sa iyo ang isang bagay. Hindi

kailanman nabigo ang Diyos sa sinuman sa atin. Alam na Niya kung gaano tayo magiging hangal, kung paano tayo mabibigo, bago pa Niya tayo kinuha. Pero tinawag pa rin Niya tayo sa pamamagitan ng Kanyang biyaya.

At ang mga tinawag Niya, ay inaring-ganap din Niya. At ang maaring-ganap, gaya ng nakita na natin sa seryeng ito ng mga mensahe, ay ang mapawalang-sala sa bawat paratang, kaya't lubos na tumatanggi ang Diyos na makinig sa anumang paratang laban sa sinuman sa Kanyang bayang tinubos ng dugo. Tayo ay “inaring-ganap nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, sa pamamagitan ng pagtubos na nakay Cristo Jesus”; at ang pag-aaring-ganap na ito ay hindi nagbabago dahil sa pagtaas-baba ng ating espirituwal na karanasan. Alam ninyong lahat ang lumang awit sa mga camp meeting:

Ako'y minsa'y nasa itaas, minsa'y nasa ibaba,

Ngunit ang kaluluwa ko'y *pakiramdam* ay patungong Langit.”

Mas mabuti sana kung ganito:

Ako'y minsa'y nasa itaas, minsa'y nasa ibaba,

Ngunit ang kaluluwa ko'y *tiyak* na patungong Langit.

Sapagkat kung inaring-ganap ka na sa harap ng Diyos, sinasabi Niya, “Sino ang hahatol? Si Cristo ang namatay, oo, at higit pa rito, ang muling binuhay, na nasa kanan ng Diyos, na Siya ring namamagitan para sa atin.”

Tingnan ninyo kung ano ang bumubuo sa tanikala: “Ang mga inaring-ganap Niya, ay *niluwalhati* rin Niya.” Ngayon, intindihin mo itong mabuti, batang mananampalataya. Hindi nito sinasabing, “Ang ilan sa mga inaring-ganap Niya, ay *niluwalhati*

rin Niya.” Hindi nito sinasabing, “Ang mga minsang inaring-ganap at patuloy na kumapit hanggang sa wakas ay inaring-ganap sa bandang huli.” Ang sinasabi nito ay, “Ang mga inaring-ganap Niya, ay *niluwalhati* rin Niya.” Kapag inaring-ganap ng Diyos ang isang tao, inililigtas Niya siya magpakailanman, at hindi Niya siya bibitawan hangga’t hindi Niya siya nadadala sa parehong kaluwalhatiang kasama ni Cristo.

May mga taong napakakakaiba ng pagkaunawa sa kahulugan ng kaligtasan ng Diyos. Ang kaligtasang iyon ay napakagandang inilarawan noon pang Lumang Tipan. Naaalala ninyo nang malapit nang ipadala ng Diyos ang baha ng paghuhukom sa lupa, inutusan Niya si Noe na gumawa ng arka para sa kaligtasan ng kanyang sambahayan. Pagkatapos, nang matapos na ang arka, sinabi ng Diyos sa kanya, “Pumasok ka at ang iyong buong sambahayan sa arka.” Nang pumasok sila sa arka, ligtas sila roon hanggang sa lumipas ang paghuhukom, hanggang sa takdang panahon ng Diyos ay lumabas sila sa isang bagong lupa.

Madalas kong sinubukang ilarawan ang pagkaunawa ng ilang tao sa kaligtasan ng Diyos sa ganitong paraan: ipagpalagay nating matapos ang gawain ay dumating kay Noe ang salita ng Panginoon na nagsasabi, “Ngayon, Noe, gusto kong kumuha ka ng walong magaganda, malalaki at matitibay na pako.” Sasabihin ni Noe, “Walong pako, Panginoon?” “Oo, gusto kong kumuha ka ng walong magaganda, malalaki at matitibay na pako.” Kaya aalis si Noe at kukunin ang mga pakong ito. Pagkatapos ay sasabihin ng Panginoon, “Gusto kong ipako mo ang mga ito sa gilid ng arka, may katamtamang layo sa isa’t isa, at mag-iwan ka ng sapat na nakausli sa labas para may makakapitan ang isang tao.” Ipapako ni Noe ang mga ito sa gilid

ng arka. Pagkatapos ay isipin ninyo ang tinig ng Panginoon na nagsasabi kay Noe, “Halika ngayon, ikaw at ang iyong buong sambahayan, at kumapit kayo sa mga pakong ito, at mangyayari na ang sinumang kumapit sa mga pakong ito hanggang sa matapos ang baha ay maliligtas sa bandang huli!” Hindi ba’t napakahinang uri iyon ng kaligtasan? Naiisip ko si Noe na kumakapit sa isang pako at si Gng. Noe na kumakapit sa isa pang pako, at si Japhet ay humahawak sa kanyang pako at si Gng. Japhet sa kanyang pako, at sina Sem at Cham at ang kanilang mga asawa sa kani-kanilang pako—bawat isa ay nakakapit; at saka si Noe na sinisikap silang palakasin ang loob sa pagsasabing, “Ngayon, mahal kong mga anak, mahal kong asawa, mahal kong mga manugang, gusto kong magpasya kayong lahat na anuman ang mangyari, kakapit kayo hanggang sa pinakadulo, sapagkat kung gagawin ninyo iyon, makakaligtas kayo; kung bibitaw kayo, malulunod kayo sa tubig ng baha.”

Pagkatapos ay isipin ninyo ang pagbuhos ng ulan at ang pagtaas ng baha, at ang lumang arka na nagsisimulang manginig at umuga at lumutang sa ibabaw ng kalaliman, at naroon ang walo na kumakapit sa kanilang mga pako na parang buhay na nila ang nakataya. Hindi magtatagal ay sisigaw si Noe, “Mama, kumusta ka diyan?” at sasagot siya, “Noe, nakakapit pa ako; ipanalangin mo sanang makakapit ako hanggang sa dulo.” At bawat isa ay magsasabi ng ganoon ding pakiusap. Maya-maya ay sisigaw ang pinakamahina sa kanila, marahil, hindi ko alam kung sino, “Naku, parang hindi na ako makakakapit pa,” at bibitaw at tatangayin ng baha. Gaano katagal kaya bago silang lahat ay matangay, kung nakasalalay ito sa kanilang pagkapit?

Hindi iyon ang paraan ng Diyos. Sinabi Niya, “Noe, Pumasok ka at ang iyong buong sambahayan sa arka,” at pumasok sila at

sinarhan sila ng Panginoon sa loob, at hindi sila lumabas hanggang sa ang binagong lupa ay nakalatag na sa harap nila sa buong kagandahan nito. Saka sila nakalabas bilang mga sumasamba.

Kapag inaring-ganap ng Diyos ang isang makasalanang, ang makasalanang iyon ay nasa kay Cristo; at wala nang anumang hatol sa mga nakay Cristo Jesus. Totoo na sa loob ng arka ay dapat may kaayusan. Wala akong duda na sinikap ni Noe at ng kanyang pamilya na magpakabuti sa loob ng arka bilang mga taong may utang ng lahat sa walang-kapantay na biyaya ng Diyos na nagligtas sa kanila. Kaya ikaw at ako ay dapat magtalaga ng ating buong buhay at lakas para sa kaluwalhatian Niya na nagligtas sa atin. Pero ang ating kaligtasan ay hindi nakasalalay sa ating pagtatalaga at katapatan. Nakasalalay ito sa *Kanyang* katapatan. “Tapat Siya na nangako.”

At ngayon ang wakas: “Ang mga inaring-ganap Niya, ay *niluwalhati* rin Niya.” Kung nagtiwala ka na kay Cristo, maaari kang tumanaw sa kaluwalhatian; at kapag dumating ang kaluwalhatianang iyon, babayaran nito ang lahat ng kinailangan mong tiisin na pagsubok at kalungkutan sa kawawang sanlibutang ito.

Tingnan ninyo ang Ikalawang Corinto, kabanata 4, mga talatang 17 at 18:

Sapagkat ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang, ay gumagawa para sa amin ng lalong higit at walang-hanggang bigat ng kaluwalhatian; habang hindi namin tinitingnan ang mga bagay na nakikita, kundi ang mga bagay na hindi nakikita: sapagkat ang mga bagay na nakikita ay pansamantala lamang; ngunit ang mga bagay na hindi nakikita ay walang-hanggan.

Baka gusto mong magtanong dito at sabihing, “E, si Pablo, sa pamamagitan ng Espiritu, ay nagsasalita roon tungkol sa aming magaang kapighatian na sandali lamang, pero ang kapighatian ko ay napakabigat, at sa halip na sandali lamang, ilang nakakapagod na buwan o taon na itong tumatagal.” Ah, pero sandali lang, mahal kong kaibigan. Tanggapin na nating totoo ang lahat ng iyan, kung gayon ay dapat lalo nitong palakihin ang pagkaunawa mo kung gaano kadakila ang kaluwalhatian kapag nakauwi ka na sa wakas kay Cristo, sapagkat naghihintay sa iyo ang lalong higit at walang-hanggang bigat ng kaluwalhatian. Pansinin ninyo ang paghahambing dito.

Tinatawag ng Diyos na “magaan” ang kapighatian mo ngayon, kahit pakiramdam mo ay napakabigat nito; pero magaan ito kung ihahambing sa bigat ng kaluwalhati pang darating. Kung minsan, mahal na kaluluwang nababagabag, baka pakiramdam mo ay hindi mo na kaya pang magpasan, pero napapansin ng iyong Ama ang lahat at babayaran Niya ito sa Kanyang sariling kahanga-hangang paraan kapag nakita mo na ang Kanyang mukha, sa pagbibigay sa iyo roon ng higit na higit pa sa kaya mong abutin sa iyong isip dito sa ibaba.

Hayaan nating magdagdag din ng salita si apostol Pedro. Sa kanyang unang Sulat, kabanata 1, sumusulat siya upang palakasin ang loob ng mga banal na naghihirap at nababagabag:

Dito kayo lubos na nagagalak, bagama’t ngayon sa isang panahon, kung kinakailangan, ay nalulumbay kayo dahil sa sari-saring pagsubok: upang ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na lalong mahalaga kaysa sa gintong nasisira, bagama’t sinusubok ito sa apoy, ay matagpuang ikapupuri at ikararangal at ikaluluwalhati sa pagpapakita ni

Jesu-Cristo: na hindi man ninyo Siya nakita, ay inyong iniibig; na bagama't ngayon ay hindi ninyo Siya nakikita, gayunma'y sa pananampalataya, kayo ay nagagalak nang may kagalakang hindi masabi at puspos ng kaluwalhatian: na tinatanggap ang layunin ng inyong pananampalataya, ang kaligtasan ng inyong mga kaluluwa (mga talatang 6 hanggang 9).

Anuman ang pinagdaraan mo—pusong nadurog, pagkamatay ng mahal sa buhay, sakit, gipit sa pera, gulo sa pamilya, gulo sa iglesya, gulo sa sanlibutan—anuman ang kailangan mong tiisin na sumusubok sa iyong puso at isip hanggang sa halos bumigay ka na, tandaan mo na ito ay parang apoy lamang na nagpapadalisa sa ginto, at kapag natapos na ang Diyos, purong ginto na lamang ang matitira. Ang pananampalataya mo ay matatagpuan kung magkagayon na ikapupuri at ikararangal at ikaluluwalhati sa pagpapakita ni Jesu-Cristo.

Sa ikaapat na kabanata ng Sulat ding ito, muling nagsalita si Pedro tungkol sa pagsubok at kaluwalhatian. Sinasabi niya sa mga talatang 12 at 13:

Mga minamahal, huwag ninyong ipagtaka ang maapoy na pagsubok na dumarating upang subukin kayo, na para bang may kakaibang bagay na nangyayari sa inyo: kundi magalak kayo, yamang kayo ay kabahagi ng mga paghihirap ni Cristo; upang kapag nahayag ang Kanyang kaluwalhatian, kayo rin ay magalak nang may labis na kagalakan.

Kabahagi ng paghihirap ni Cristo! Naghirap Siya rito sa ibaba. Niluwalhati na Siya roon sa itaas, at ikaw at ako ay makikibahagi sa Kanyang kaluwalhatian.

Sa ikalabimpitong kabanata ng Juan ay nakatala ang panalangin ni Cristo sa Ama para sa atin. Sinasabi Niya, “Ama, ang

kaluwalhatiang ibinigay Mo sa Akin, ay ibinigay Ko sa kanila.” At saka Niya ipinahayag ang Kanyang kagalakan na darating ang araw na makikita nila ang Kanyang kaluwalhatian. Naaalala ba ninyo nang ipagbili si Jose bilang alipin ng kanyang malulupit na kapatid, at binili siya ni Potifar, at pagkatapos ay dumanas siya ng mahahaba at nakakapagod na buwan at marahil ay mga taon sa bilangguan, at sa wakas ay iniharap siya kay Faraon at naging tagapagligtas ng kanyang daigdig noong kanyang panahon? Ipinatawag niya ang kanyang mga kapatid at ang kanyang ama, at sinabi, “Gusto kong pumunta sila sa akin upang makita nila ang aking kaluwalhatian.” Mula rian ay may kaunti tayong maiintindihan sa ibig sabihin ng Panginoong Jesus nang sabihin Niya, “Ibig Ko na ang mga ibinigay Mo sa Akin ay makasama Ko kung saan Ako naroroon; upang makita nila ang Aking kaluwalhatian.”

Makikita natin ang kaluwalhatian Niya na minsang itinakwil dito sa ibaba—ngayon ay niluwalhati na, pinararangalan ng Ama, at makikibahagi tayo sa kaluwalhatiang dumating sa Kanya dahil sa Kanyang paghihirap, dahil sa Kanyang tiniis alang-alang sa Ama, at upang maisakatuparan ang Kanyang pagtubos para sa atin dito sa mundong ito. Napakagandang pag-asa ang nasa harap natin! “Ang mga inaring-ganap Niya, ay niluwalhati rin Niya.”



Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.